

Giới thiệu Tinh Vân Đồ Lục Truyện Convert

Mở ra một thế giới tu tiên huyền diệu như Thiên Vu, truyện hay của Đông Lâm Cửu Châu nói về Cơ Trường Không là tu hành giả ở thế giới của hắn cứ nghĩ mình sẽ theo con đường tu tiên trải qua từng ngày nhưng một hôm có một đội quân từ đầu đến muốn xâm chiếm thế giới của hắn.

Các bằng hữu của hắn đã đứng lên chống lại nhưng do bên phe xâm lược quá đông lại còn hùng mạnh nên hầu hết các tu hành giả đều chết chỉ duy nhất hắn trốn thoát.

Cơ Trường Không trốn thoát được trận này nhưng khi bọn họ sắp rời đi thì phát hiện ra hắn, và dĩ nhiên, hắn cũng sẽ có chung số phận như đồng bào của mình...!?

Bạn đang đọc truyện *Tinh Vân Đồ Lục Truyện Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Đồ sát

...

Bên trong trung ương Chân Long tiểu thế giới, hơn mười vạn cường giả hội tụ tại Chân Long thần thành.

Trước kia, bọn họ là lão tổ của một phương, đứng trên đỉnh cao nhìn xuống chúng sinh, tự nhận là thần, không ai dám bất tuân.

Nhưng ngày hôm nay, những nhân vật đã từng uy phong lẫm liệt lại run sợ dưới ánh trời chiều, đến ngay cả binh khí đều cảm không ổn.

Toàn bộ Chân Long thần thành rộng khoảng trăm dặm. Truyền thuyết lưu lại rằng, trước kia thực sự có một Chân Long không biết vì nguyên nhân gì đã vẩn lạc nơi đây, rồi sau đấy, trái tim của nó đã biến thành một nơi con người có thể sinh sống. Ngày nay người ta gọi nơi này là Thánh Địa. Thánh Địa là nơi quan trọng nhất của cả Chân Long tiểu thế giới, được lực lượng của Chân Long bảo hộ, là địa phương an toàn nhất.

Hôm nay, mười vạn cường giả cùng tụ hội tại đây chính là tất cả cường giả mà thế giới này có thể tập hợp được.

Những cường giả có thể nhẹ nhàng dời sông lấp biển, phát tay liền có thể sơn băng địa liệt, còn có cái gì có thể làm cho họ động dung và khản trương như vậy?

Tùng, tùng tùng, tùng tùng tùng tùng tùng....

Từ nơi xa truyền đến từng tiếng trống trận, càng ngày càng dồn dập. Tiếng trống như tiếng sấm đập vào ngực mỗi cường giả nơi đây.

"Giết, giết, giết. . ."

Những tiếng hét kinh thiên động địa đồng thời vang lên, phá tan cả mây đen trên bầu trời.

Chỉ trong nháy mắt sau đó, vô số kim quang cùng nhau phóng lên không trung. Bầu trời Chân Long thần thành giờ đây được bao phủ bởi vô số đạo ánh sáng kim sắc, tất cả bốn phương tám hướng tổng cộng có hơn tám nghìn chiến kim giáp.

Bọn họ mặc khôi giáp màu vàng, tay mang trường thương cũng màu vàng, xếp thành hàng ngũ chỉnh tề. Chiến kỳ đằng trước đội ngũ của họ như hoà cùng một nhịp thở với họ, mãnh mẽ tung bay phấp phới trong gió.

"HEAA..." Mấy ngàn người cùng nâng trường thương lên.

Chiến ý bùng nổ, áp lực như bão tố tràn tới. Không khí nơi đây bỗng trở nên nặng nề, ngột ngạt hơn. Tám nghìn trường thương ụp ụp phong lên cao.

Phốc, phốc, phốc. . .

Pháp lực tung hoành, ánh sáng màu vàng không ngừng bay loạn trong không trung, tiếng la hét, tiếng lưỡi dao sắc bén chém vào cơ thể không ngừng vang lên. Chỉ qua một hồi công kích của chiến sĩ kim giáp đã làm cho hơn một vạn cường giả nơi đây thân vẫn.

Những cường giả này, ngày thường có thể tung hoành ngang dọc trong thế giới này mà ít có kỳ điều gì, nay lại như một cọng cỏ khô yếu ớt, không chịu nổi một kích.

"Giết! Mở ra cho tộc ra một đường sinh cơ."

"Tiến lên! Vì thái bình, giết sạch bọn hán..."

"Mọi người cùng nhau xông lên. Ta không tin bọn hán có thể diệt được cả một thế giới, Chân Long sẽ bảo hộ chúng ta..."

...

Ngân vạn thân ảnh phóng lên trời, nhấc tay công kích đại quân kim giáp nhưng tất cả chỉ như thiêu thân lao vào ngọn lửa, một đi không trở lại.

Đại quân kim giáp không hề động dung, lạnh lùng đứng đấy. Bọn họ chỉ tùy ý ra tay thôi cũng có thể đoạt mạng một cường giả. Trong mắt bọn họ, tất cả những người ở đây như con sâu con kiến mà thôi.

Bàn tay này chính là bàn tay gieo xuống giết chóc, khái niệm sinh mạng của một người không hề tồn tại trong họ.

Chỉ còn lại không tới hai mươi người.

Tất cả họ đều mang thương tích đầy mình, thân thể gần như suy sụp đến nơi. Họ nhìn chân, tay cụt vương vãi khắp nơi mà thấy tan nát cõi lòng. Đây dường như là Địa Ngục trong truyền thuyết chứ không còn là thế giới họ từng sống nữa.

"Đám kiến hôi này có ý chí không tệ! Thân phục ta sẽ giữ được một mạng." Một người mặc kim giáp nói.

"Tha cái rắm. Lão tử thà chết trận cũng không đầu hàng bọn súc sinh các ngươi. Giết cho ta..." Hai mươi công kích đồng loạt được tung ra.

Bọn hán dừng cảm tiến tới, dốc ra dũng khí và lực lượng còn sót lại nhưng cuối cùng cũng bỏ mạng ngay khi triển khai công kích.

Đây là một trường giết chóc. Kết quả trận chiến đã định trước, không thể lay chuyển.

Kim giáp quân không biết từ đâu đến mà chỉ trong vòng một tháng ngắn ngủi đã có thể dễ dàng quét ngang toàn bộ Chân Long tiểu thế giới. Vô số cường giả đã vắn lác, số còn lại thì tụ tập tại đây vào ngày hôm nay, liều chết đánh cược một lần cuối nhưng lại không chịu nổi một kích.

Ánh sáng Thái Dương biến mất nơi chân trời cũng là lúc trận đồ sát cũng khép lại.

Ánh chiều tà đỏ rực như máu, nhuộm cả Thiên Sơn!

Trong Chân Long thần thành giờ đây ngổn ngang xác chết, máu chảy thành sông, nhiều thi thể không hoàn chỉnh nằm khắp nơi, chân tay cụt thì trải đầy bốn phía. Không thể xác định rõ ai là ai, tình hình thật thảm.

"Tôi gì phải khổ như thế chứ?" Trong hư không truyền đến một tiếng than thở.

"Sự đệ không cần bận tâm. Đây chỉ là đám kiến hôi mà thôi, không đáng để quan tâm đến. Chỉ là không biết tại sao một tồn tại cao quý như Chân Long lại vắn lác ở đây?" Giọng nói một người khác vang lên.

Kim giáp quân lục lọi một lượt khắp cả thần thành mà vẫn không thấy ai lọt lưới thì mới cho rút lui khỏi cái thần thành bị nhuộm máu tươi này.

Nhưng bọn hán không ngờ rằng, một thân ảnh ẩn giấu trong tường thành đã chứng kiến hết thấy tội ác của bọn chúng mà không bỏ sót một chi tiết nào.

Cơ Trường Không - một tu hành giả nằm trong thế hệ trẻ của Chân Long tiểu thế giới, năm gần mười sáu tuổi đã rèn luyện thân thể đến cảnh giới của một cường giả. Mọi người cho rằng, tương lai của hán không thể hạn lượng.

Thời điểm tai nạn phát sinh, hán và muội muội Cơ Tuyết Nguyệt đã lập tức ẩn nấp vào trong tường thành.

Trong truyền thuyết, tường thành Chân Long thần thành chính là lân phiến của Chân Long, ẩn chứa uy năng vô thượng, cũng nhờ vậy mà hán và muội muội mới may mắn tránh được một kiếp, đến giờ vẫn chưa bị phát hiện.

"Động thủ đi! Hy vọng lần này sẽ thu hoạch tốt một chút, có thể làm cho bên trên thoả mãn, bằng không mà nói..." Tiếng nói của người vừa rồi lại vang lên, có mừng rỡ cũng có sợ hãi.

Ô...ô...n...g!

Hán vừa dứt lời thì vô số thi cốt không đầy đủ tứ chi hay nguyên vẹn đều bay lên không trung, đại lượng máu tươi trong thi thể dường như bị một cỗ lực lượng dẫn dắt rồi bắt đầu hội tụ lại.

Toàn bộ mười vạn giọt máu tươi, gần như có thể tạo thành một dòng suối nhỏ.

Chúng được một lực lượng nào đó dẫn dắt rồi cuối cùng hội tụ lại một chỗ, gần như tạo thành một hồ máu tươi, rất kinh người.

Phốc! Tên cường giả kia lại há miệng phun ra một đạo hỏa diễm màu vàng lớn chừng mười trượng, dùng đó đun nấu đoàn huyết dịch kia.

Đoàn huyết dịch nhanh chóng bốc hơi, sau đó chỉ còn lại một bộ phận màu vàng.

Cuối cùng, vô số máu tươi chỉ còn lại có chín giọt máu, tản ra ánh sáng màu vàng. Những giọt máu này được người kia lấy đi, còn những thi thể khô hép thì rơi lại trên mặt đất, không người để ý đến.

"Thu hoạch cũng không tệ lắm, nên tiến hành chuyện kế tiếp thôi." Người nọ hài lòng mở miệng nói.

"Đã như vậy, lão phu đành phải bắt đầu trước rồi." Một giọng nói khác xuất hiện.

"Đúng vậy! Lại có thể chất như vậy, thiếu niên này phải thuộc về chúng ta..."

Một thân ảnh đang lâm vào hôn mê bị người khác đưa ra, rồi lập tức biến mất tại chỗ. Đây chính là một trong những thiên tài của Chân Long tiểu thế giới, Cơ Trường Không cũng có biết đến người này.

"A, thân thể thật tốt, tuyệt đối có thể làm lo đỉnh cực hạnm lão thân muốn..."

"Không tệ, không tệ. Thể chất như vậy, quả là đáng giá để bồi dưỡng. Không ngờ một nơi như thế này lại còn có mỹ ngọc như vậy..."

...

Cơ thể Cơ Tuyết Nguyệt đang dựa vào ngực Cơ Trường Không không ngừng run rẩy, đôi mắt chứa đầy nước ngược nhìn tất cả sự việc xảy ra trước mắt. Dù sao nàng cũng chỉ là nha đầu mười tuổi mà thôi nhưng đã phải chứng kiến cảnh tượng này.

Cố nén cơn giận dữ trong lòng, Cơ Trường Không lấy tay che lại hai mắt của muội muội nhưng sự phẫn nộ cũng đã lên đến đỉnh điểm như núi lửa sắp bộ phát đến nơi.

Không biết những cường giả này từ đâu đến, họ dường như đang tham gia một cuộc săn, biến những thiên tài trẻ tuổi của Chân Long thế giới thành những con mồi, tùy ý lựa chọn, hoặc trao đổi với nhau. Giống như đây là phiên chợ bình thường của những quái thương và những khách hàng xảo trá.

Cuối cùng thì trận vơ vét này cũng kết thúc. Toàn bộ tu hành giả trẻ tuổi có thiên phú đều bị chọn lấy những người kém thì gạt bỏ. Nhìn một màn này, Cơ Trường Không đang nhẹ nhàng thở ra lại cả thấy khó thở, dường như có một vật nặng đang treo lủng lẳng nơi ngực hắn.

"Ồ, không ngờ ở đây có hai tiểu gia hỏa đang ẩn nấp."

Vào lúc Cơ Trường Không vẫn đang nghĩ mình đã may mắn tránh khỏi một kiếp thì bỗng nhiên, hắn cảm nhận thấy một

cỗ lực lượng to lớn phong ấn cơ thể rồi nhấc lên không trung, không thể nào giãy giụa được.

"Cô bé này còn được, còn đứa bé trai này thì vẫn kém một chút." Một tiếng nói vang lên, Cơ Tuyết Nguyệt lập tức biến mất, còn thân thể Cơ Trường Không thì như mất đi cánh chim, từ mấy chục thước trên không trung mà ầm ầm rơi xuống.

Oanh! Thân thể cường tráng của hắn cũng không thể chịu được sau khi đáp xuống một đồng đồ nát, hắn triệt để mất đi ý thức.

Người vừa xuất thủ tưởng rằng hắn đã chết nên chỉ qua loa quét mắt nhìn một cái rồi không chú ý đến nữa. Trong mắt bọn hắn, người như Cơ Trường Không còn không bằng con kiến hôi, bóp chết hắn so với bóp chết con kiến hôi thì càng dễ dàng hơn ngàn vạn lần.

Nhưng bọn hắn cũng không phát hiện ra, máu của Cơ Trường Không đang chảy ra lại dung nhập vào tường thành, tức thì tường thành kia chợt loé lên một chút hào quang rồi chui vào cơ thể hắn.

Thời gian trôi qua, tất cả mọi người đều biến mất, bầu trời đầy ngôi sao sáng, một mảnh vải lớn chừng lòng bàn tay trên người Cơ Trường Không hiện ra, diên cường thổ nạp tinh hoa ngôi sao ở mười phương, bá đạo cướp đoạt tất cả lực lượng của ngôi sao và ánh trăng.

Như hào quang hội tụ, hoá thành dòng nước dung nhập vào bên trong tấm vải, tinh quang trong phạm vi hơn mười dặm đều bị dẫn nhập mà hội tụ vào tấm vải này. Nó như một cái động không đáy, cho vào bao nhiêu cũng không đầy.

Tấm vải chỉ to bằng bàn tay này lại như ẩn chứa toàn bộ tinh không, vô cùng thần dị. Tuy rằng nó có chút tàn tạ nhưng lại ẩn chứa một loại khí tức giống như khí tức bất diệt.

Tối gần nửa đêm, khi ánh trăng rớt cuộc chằm rãi tiêu tán thì tấm vải ngừng lại rồi lần nữa chui vào tay trái Cơ Trường Không. Sau đó, trong nháy mắt, thân thể Cơ Trường Không nhanh chóng khôi phục, xương gãy được được trùng sinh, huyết nhục sinh sôi trở lại, vô số tạp chất có màu đen, tanh tưởi được tinh quang trong cơ thể bài tiết đi ra ngoài, từ từ ngưng kết thành một tầng cặn bã dơ bẩn.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Vân Đồ Lục Truyện Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Săn bắn

Cơ Trường Không giật mình tỉnh giấc bởi một mùi tanh hôi.

Hắn nhảy dựng lên, đề phòng nhìn quanh bốn phía, song hắn nhanh chóng phát hiện mùi tanh hôi này rõ ràng là tỏa ra từ cơ thể hắn. Hắn cảm thấy toàn thân dường như bị giam cầm bởi một tầng sắt, hắn không những bị trói buộc, khó cử động chân tay, mà mùi tanh hôi nồng đậm kia khiến người khác phải buồn nôn cũng từ người hắn truyền ra, theo gió bay đi thật xa.

Mùi tanh tươi này vô cùng nồng đậm, thậm chí ngay cả mùi máu tươi cũng bị át đi.

Ô...ô...n...g!

Hắn dùng sức rung rung cơ bắp, từng khối dầu mỡ cùng những tạp chất vụn to dày (từng khối tạp chất bóng loáng to) chùng nứa ngón tay ào ào rơi xuống, nhanh chóng tạo thành một đồng cặn bã trên mặt đất.

"Cái này, sao có thể..." Cơ Trường Không nhìn cánh tay của mình, không nén được kinh hoảng mà kêu thành tiếng.

Thương thế chí mạng trước kia trên người hắn toàn bộ đều biến mất, hơn nữa làn da còn trở nên trắng nõn nhẵn nhụi đến nỗi có thể khiến cho bất kì nữ tử nào cũng phải ganh ghét.

Àm!

Hắn dùng lực đánh ra một chưởng, một chuỗi khí âm nổ ra liên tiếp truyền đến, khối đá lớn trước mặt cách hắn khoảng bốn năm bước cứ thế bị lực từ xa đánh nát.

Không thể nào!

Lượng lượng một chưởng này chỉ ít phải ở giai đoạn cuối của Luyện Thể mới đánh ra được. Thực lực của mình lúc trước chỉ mới ở giai đoạn đầu của Luyện Thể, tại sao lại có thể đánh ra một chưởng mạnh mẽ như vậy?

Cơ Trường Không nhanh chóng kiểm tra thân thể một lượt, đến lúc nhìn rõ tình trạng cơ thể, hắn không khỏi kinh ngạc thở dốc, thân thể hắn lại trở thành Tiên Thiên*, tinh khiết như một thai nhi. Muốn được như vậy thì phải trải qua tẩy mao phạt tùy** mới được, đây là điều mà vô số cường giả Chân Long tiểu thế giới luôn khao khát mà không đạt được.

*Tiên thiên: một loại thân thể của Tiên.

**Tẩy mao phạt tùy: thay da đổi tủy (tủy sinh ra máu), ý nói nói thay đổi toàn bộ cơ thể về chất.

Lẽ nào toàn bộ sự việc diễn ra hôm qua thật sự không phải là mộng?

Cơ Trường Không ngờ ngàng. Đêm qua hắn mơ thấy mình có được một bản đồ tinh vực nhỏ và được tẩy mao phạt tùy, hắn cứ tưởng tất cả chỉ là giấc mơ mà thôi.

Cơ Trường Không suy tư nhìn tay trái. Hắn cảm giác được một luồng khí tức kì dị không rõ nguồn gốc đang lan tràn trong cơ thể, không ngừng cải tạo da thịt của hắn. Cái bản đồ tinh vực kia thật không biết rốt cuộc là vật gì, tại sao lại thần kỳ như vậy, đây chẳng nhẽ là đại vận mà các trưởng bối luôn miệng nói đến?

Có điều bây giờ không phải là lúc suy nghĩ việc này.

Giờ đây, Chân Long thần thành đã biến thành đồng hoang tàn, đầy những vết máu khô khốc. Dưới ánh chiều tà, thần thành nguy nga lộng lẫy trước kia giờ đã không còn, thay vào đó là một mảnh hoang tàn đầy rẫy nội tạng và tứ chi bị đứt lìa vung vãi khắp nơi.

Cơ Trường Không trầm mặc, lặng yên nhìn cảnh đồ nát thê lương, vô số thây khô trước mắt.

Lúc trước hắn không có hảo cảm gì đối với những người này, thậm chí còn phát sinh xung đột với rất nhiều người trong số đó. Cũng như người cuối cùng đã ngã xuống trên tay cường giả trong chận chiến vừa rồi, bản thân hắn cũng đã từng đến nhà bá sư học đạo nhưng thiếu chút nữa bị người đó đánh chết.

Nói không hận ư? Đó là điều không có khả năng, nhưng bây giờ...

Cơ Trường Không yên lặng đi đến bên cạnh thi thể gần nhất, thu gom thi thể giữa đống đổ nát. Thi thể những người này không nên bị vứt nơi đồng không mông quạnh.

Đa số thi thể đã không thể nhận dạng được nữa, chỉ còn lại thịt khô, xương vỡ và thịt nát. Chỉ có một số rất ít thi thể có thể giữ được nguyên vẹn. Ngoài ra bởi vì toàn bộ máu đã bị rút hết, những thi thể này chẳng khác nào những xác ướp đã khô, cứng rắn khủng khiếp.

Cơ Trường Không từng chút từng chút một đem các thi thể tập hợp lại một chỗ.

Hắn thu gom những thi thể kia rồi chôn cùng một chỗ, nhiều cái không thể nhìn ra được đâu là mặt mũi, đâu là thân thể.

Một thi thể, hai thi thể, ba thi thể...

Hắn chôn cất những cái thi thể lẫn lộn với bùn đất này, nhưng mà thi thể ở Chân Long thần thành vô cùng nhiều, ước tính cũng phải đến mười vạn. Cơ Trường Không đã hao phí mất nửa ngày song số thi thể đã chôn cất ngay cả một phần trăm cũng chưa tới.

Ầm... ầm... ầm

Gần tới giữa trưa, âm thanh khác thường từ trong hư không đột nhiên truyền tới, lại một thế lực khác đổ bộ xuống.

Cơ Trường Không không biết chỗ nào có thể trốn được, hắn chỉ có thể dốc hết sức làm khí huyết lưu thông chậm lại, rồi sau đó vội trốn ở tường thành phía trong.

Một chiếc tàu chiến to khoảng trăm trượng với khí thế bão gió cắt sóng, phá toái hư không mà đến. Bên này gió lạnh cuốn cuộn, tình cảnh bi thảm, mùi chết chóc tràn ngập, còn bên kia, cách khoảng ba trượng, một chiếc cờ lớn màu sắc đen kịt như âm hồn cắm trên tàu chiến, đang bay phấp phới trong gió. Cảnh tượng đối lập này làm người ta không tránh khỏi nảy sinh ra loại cảm giác âm trầm quỷ dị.

"Chẳng lẽ những tên chết tiệt kia tới bây giờ còn không hiểu lãng phí là một việc đáng hổ thẹn hay sao? Thi thể hoàn chỉnh thì không có, chỉ toàn giữ lại những thứ tay đứt chân cụt." Thanh âm phản nản của một tên trẻ tuổi từ bên trong tàu chiến truyền ra.

"Được rồi, những thi thể còn sót lại ở nơi Chân Long vẫn lạc này đối với phái của chúng ta đều là bảo vật cả. Tranh thủ thời gian ra tay đi, đỡ phải vương vào phiền toái, nhiều thi thể như vật ắt hẳn có thể tạo ra không ít Thi Vương." Một giọng già nua ôn hòa khác cười nói.

"Ài, Luyện Thi tông chúng ta khi nào mới có thể thật sự thống nhất thế giới, tạo ra thế giới riêng của chúng ta đây." tên trẻ tuổi kia thở dài.

"Gấp gáp cái gì, đội nhóm thi thể này được đưa vào vùng đất nuôi dưỡng từ thi sau mấy trăm năm, phái Luyện Thi chúng ta sẽ chân chính áp chế mấy cái thế lực kia, thống nhất toàn bộ thế giới." Lão già an ủi hẳn đồng thời tựa như cũng an ủi chính mình.

"Nếu được vậy thì tốt." Tên trẻ tuổi không vương mắc nữa.

Phái Luyện Thi, vùng đất chôn cất thi thể. Cơ Trường Không cau mày, nỗ lực xâu chuỗi những thông tin này với nhau.

Rõ ràng là có một phái có tên là Luyện Thi, dùng thủ đoạn tu luyện thi thể để phục vụ cho mục đích của chúng, như vật ắt hẳn thế giới Chân Long có một vài nơi chôn cất tử thi, còn lại là vùng đất của những môn phái bồi dưỡng thi thể.

Gần như trong nháy mắt, hắn đã có thể nắm rõ mối quan hệ trong đó, khí lạnh trong lòng dâng lên tầng tầng lớp lớp giầy vò hán, làm hắn gần như mất đi lý trí.

...

Tàu chiến như hóa thành một lỗ đen, vô số thi thể bị hút lên liên tục, hễ là thi thể còn nguyên vẹn đều không để sót.

Trăm chiếc tàu chiến lớn nhỏ giống như động không đáy ung dung nuốt hết tất cả thi thể, khi hơn một vạn thi thể bị nuốt hết toàn bộ, Cơ Trường Không mất nhìn trùng trùng như muốn nứt ra.

Bọn chúng phá hủy nhà của ta, giết bằng hữu của ta...

Bọn chúng bắt người thân của ta, biến người khác thành thứ hàng hóa nơi của miệng để cướp đoạt...

Bọn chúng thậm chí ngay cả thi thể cũng không chịu buông tha, dù đã chết nhưng bọn họ cũng muốn được tôn trọng...

Thù này thế không đội trời chung!

"Ồ, còn có người sống này." Tại thời điểm cổ phần nộ đang dâng lên đầu, nỗi phẫn hận trong lòng dâng trào, khó có thể áp chế, thanh âm kinh ngạc của lão già bỗng chốc truyền đến như một chậu nước lạnh dội lên đầu hắn.

Không ổn, đây chính là suy nghĩ đầu tiên lướt qua đầu hắn. Nếu bị phát hiện chỉ có con đường chết!

Hắn chồm người dậy không chút do dự, bắt đầu chạy thật mạnh, một chút ngất ngừ cũng không có.

"Chỉ là con kiến hôi nhỏ bé mà cũng muốn chạy. Hà, vừa vặn lão phu cũng đang cần một Âm Nô hoàn hảo." Lão giả cười lạnh, một bàn tay lớn chụp một cối xay nhỏ thò ra vài trăm mét chụp lấy Cơ Trường Không.

Trong giây lát, cái tay cỡ lớn đã vượt qua hư không, phủ xuống đỉnh đầu hắn, một cỗ áp lực làm cho hắn sợ hãi và không cam lòng tức khắc lan tràn trong cơ thể, dường như bao trùm rồi chiếm lấy trái tim hắn, tiếp đó muốn bóp nó nổ tung thành từng mảnh.

"Đợi một chút." Mắt nhìn thấy Cơ Trường Không sắp rơi vào tay lão giả, người trẻ tuổi bỗng nhiên mở miệng.

"Vâng? Thiếu tông chủ muốn đích thân ra tay sao?" Lão giữ cái tay to lớn bất động trên đỉnh đầu Cơ Trường Không cười nói.

"Đúng vậy, chuyến hành trình này quá nhàm chán, tìm kiến hôi rồi xua đuổi nó cũng là một thú tiêu khiển tốt." Người trẻ tuổi kia cười cười nói.

"Cũng đúng, Thiếu tông chủ gần như chỉ còn nửa bước chân nữa liền có thể mở ra cách giới mới, đối phó với một dân bản địa cấp thấp như vậy không hề khó chút nào, dùng để vui đùa một chút cũng tốt. Nhưng mà nếu may mắn, hành động lần này không biết chừng lại có thể vào được cảnh giới thứ nhất.

"Đa tạ trưởng lão." Người trẻ tuổi nhảy ra, tạo ra một loại pháp lực đem Cơ Trường Không bay đến trước người.

"Con kiến hôi kia, ta cho ngươi thời gian nửa nén hương để chạy trốn, nếu như thoát được, bổn tọa tạm tha cho ngươi một mạng, được rồi, hiện tại bắt đầu." Nam cường nhân kia cao cao tại thượng nhìn Cơ Trường Không một cách miệt thị. Hai mắt hắn hẹp dài, sắc mặt tái nhợt, nhất là khi nhìn đến đôi môi cay nghiệt kia khó có thể nảy sinh ra một chút cảm tình nào.

Ngữ khí cùng hành vi như vậy làm Cơ Trường Không nghĩ tới cuộc săn bắn của giới quý tộc, thả ra con mồi mình đã bắt nhốt, nhìn bọn chúng điên cuồng chạy trốn khỏi cái chết, sau đó những quý tộc kia lại chậm rãi khoan thai đuổi giết, nghe nói khi làm như vậy sẽ sinh ra một loại khoái cảm mới lạ.

Cơ Trường Không trong lòng rét run, rồi hận ý lần nữa bộc phát, trở thành con mồi ư, tốt tốt, hãy giương mắt mà xem ai mới thật sự là con mồi, cho dù hắn chết cũng phải kéo theo một cái đেম lưng!!

"Á à, con kiến hôi kia, đừng dùng cái loại ánh mắt này mà nhìn ta chứ. Ngươi xem xem, thời gian cho ngươi không còn nhiều lắm đâu." Thiếu tông chủ chấp tay nhìn lên trời, lười phài để ý đến hắn.

Cơ Trường Không bắt đầu tăng tốc, tốc độ cực nhanh, hắn triển khai thể lực trên cơ thể mình đến cực hạn.

"Chạy sao... được, chạy mau lên nữa đi, như vậy mới tốt đó." Thiếu tông chủ phản kích nhìn bóng lưng của Cơ Trường Không, khóe miệng kéo ra thành một nụ cười khát máu.

Bên tai là tiếng gió đang gào thét, Cơ Trường Không chỉ biết cắm đầu chạy về phía trước, không mấy mấy dừng lại dù chỉ một chút, mỗi một bước là ranh giới sinh tử, thời gian nửa nén hương thật sự quá ngắn.

"Đã hết giờ rồi, bổn tọa tới đây." Thanh âm trầm tức tại khoảng khắc cuối cùng truyền đến.

Tuy nhiên Cơ Trường Không vẫn tỉnh táo như trước, ở phía mà chủ nhân của thanh âm trầm tức kia không thể nhìn thấy, tay hắn hơi động, ánh mắt lóe lên tia hận ý cực nóng.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Vân Đồ Lục Truyện Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Ai là con mồi

Cơ Trường Không nhanh chóng tiến lên, hắn gần như đã thi triển toàn bộ khả năng của mình nhưng chỉ tiếc là tốc độ của hắn vẫn còn chưa đủ.

Vù vù!

Một mặt Thiếu tông chủ triệu hồi kỳ tử* màu đen mặt khác tay hắn nắm lại thành quả đấm, mười mấy lần sương mù màu xám tro như có cùng nhiệm vụ giống nhau là thần tốc lan nhanh về hướng của Cơ Trường Không.

*Kỳ tử: lá cờ

Phốc!

Chỉ trong nháy mắt sương mù màu đen đã xâm nhập tới cơ thể Cơ Trường Không khiến hắn phun ra một ngụm máu tươi, cả người ngã nhào xuống đất, khả năng của kỳ tử là mang lại một loại khí tức vô cùng tà độc, nó xâm nhập vào ý thức của hắn làm cho tay chân hắn lạnh run.

"Con kiến hôi a, nguoi thật là kém cỏi." Thiếu tông chủ cảm thán.

"Nếu đã như thế, vậy thì chết đi." Thiếu tông chủ hào hứng nói, về phần con mồi Cơ Trường Không này hắn đã mất đi hứng thú rồi.

Hắn từng bước tới gần, tựa như là từ thần hạ xuống làm cho Cơ Trường Không cảm thấy rợn sống lưng.

Ở trong mắt hắn, con mồi này đã không có một chút sức lực để phản kháng, mặc cho hắn xâu xé, hoàn toàn không có chút giá trị nào trong mắt hắn.

Kỳ tử mặc dù chỉ lớn bằng bàn tay nhỏ nhưng liên tục không ngừng tuôn ra sương mù màu đen bao phủ xung quanh khoảng ba trượng, cả người Cơ Trường Không bị sương dày đặc bao vây khiến hắn tức giận kêu thảm thiết.

Từ bên trong màn sương dày đặc truyền đến từng đợt cười quỷ dị đan xen âm thanh của mảnh thú khát mát, Thiếu tông chủ cao hứng khoa tay múa chân: "Tốt, tốt, chính là như vậy, càng phần nộ thì sau khi chết oán khí sẽ lại càng tăng dày đặc hơn, đến lúc đó sức mạnh của Lệ Quỷ cũng sẽ càng mạnh hơn."

"Đề Bồn thiếu chủ lại giúp nguoi một tay, Thiên Quỷ Phệ Hồn." Theo sau tiếng hô to của hắn, từng đợt sương mù từ trong kỳ tử phun ra càng nhiều, từng đợt sương mù ngưng kết thành từng bộ xương khô trống rỗng điên cuồng kẹp chặt lấy Cơ Trường Không.

Cùng lúc đó, phù ấn mà hắn âm thầm bắn ra trước đó đã phát huy được tác dụng, nó liên tục kích động thần thức Cơ Trường Không khiến sương mù cũng không thể làm cho hắn rơi vào hôn mê được.

Chỉ thấy quanh người hắn tiên huyết* chảy đầm đìa, những bộ xương khô kinh khủng này mỗi một lần lao ra đều gây ra cho hắn vô số vết thương nhỏ, chỉ có điều là ánh mắt lãnh đạm của Cơ Trường Không vẫn y nguyên lạnh lùng nhìn chằm chằm Thiếu tông chủ, suy tính khoảng cách của đôi bên.

*Tiên huyết: máu tiên.

Mười bước, chín bước, tám bước, bảy bước...

Về mặt dày tà ý của Thiếu tông chủ nhú lên, trong lòng không biết vì sao lại dâng lên một chút lo lắng, ngay sau đó hắn liền lắc đầu, chẳng qua thực lực của con kiến hôi chỉ đạt ở mức Luyện thể sơ kỳ mà thôi, để xem hắn có thể làm được gì!

Cuối cùng, Thiếu tông chủ - Luyện Thi Tông cũng chỉ cách Cơ Trường Không khoảng 3 bước.

Oanh!

Thạch phá thiên kinh*, Cơ Trường Không trong nháy mắt tiến gần đến chỗ của Thiếu tông chủ, hắn nhảy lên một cái, toàn thân khí huyết phát động trực tiếp đánh tan những bộ xương khô xung quanh. Sau đó vung lên một quả đấm to lớn chứa đựng lượng khí nổ hung hăng đánh xuống về mặt không kịp biểu lộ được biểu cảm của Thiếu tông chủ.

*Thạch phá thiên kinh: Long trời lở đất.

Cùng lúc đó, tinh quang lưu chuyển, khí huyết quanh thân Cơ Trường Không nhanh chóng trở nên dồi dào, chỉ trong vòng vài cái hít thở đã khôi phục lại như lúc ban đầu.

Trong thời gian ngắn ngủi chừng mười một cái hít thở mà lại chuyển biến như vậy thực sự làm cho người ta ghen hòng nhìn trần trối, ít nhất thì Thiếu tông chủ không phải là người phản ứng đầu tiên, ngay cả biểu cảm tà ý trên khuôn mặt của hắn chưa kịp dao động thì đã bị Cơ Trường Không dùng một quyền đánh nát nửa bên mặt, hàm răng cũng bị đánh rụng hết một nửa.

"Nguoi, nguoi..." Thiếu tông chủ thờ hồn hên, về mặt tà ý tự đắc hoàn toàn biến thành dừ tợn.

"Con kiến hôi, con kiến hôi chết tiệt, nguoi dám đá thương ta!"

Thiếu tông chủ điên rồi, hoàn toàn điên cuồng, con kiến hôi này lại có thể ở trước mắt hắn mà đánh một quyền rút mười mấy cái răng của hắn, khiến cho khuôn mặt tuấn lãng mà hắn vẫn coi là niềm kiêu hãnh bị biến dạng. Đây là tội không thể tha thứ được, tội không thể tha thứ!

Oanh!

Thiếu tông chủ lần nữa tức giận đến tột độ khi bị Cơ Trường Không một cước đá bay xa ba trượng, một nửa câu nói còn chưa nói hết đã bị hắn đá một cước vào bụng.

Thừa dịp nguoi bị thương phải lấy mạng nguoi, Cơ Trường Không rất rõ ràng điều này.

Khi hắn đánh ra một quyền rồi lại một quyền, mỗi một kích đều làm cho sắc mặt của Thiếu tông chủ càng thêm nhợt nhạt, hộc máu không ngừng, Thiếu tông chủ hận đến tâm can muốn nứt ra nhưng ngay cả cơ hội điều khiển pháp khí hắn cũng không có, sức mạnh của Cơ Trường Không rất lớn khiến hắn phải kinh ngạc, đây quả thực là điều mà ngay cả những người đã đạt đến cảnh giới Khai mạch như hắn cũng không thể nào làm được.

Mặt hắn không có chút thay đổi nào, mỗi một quyền mỗi một cước đều sử dụng hết toàn lực, hận không thể đánh chết Thiếu tông chủ ngay lập tức.

Trăm cay nghìn đắng tính toán mới có một cơ hội tốt như vậy, làm sao có thể buông tha cho hắn được!

Từ lúc vừa mới bắt đầu Cơ Trường Không đã không nghĩ tới chuyện chạy trốn, khi sức mạnh của hắn tăng nhanh cũng là khi hắn đang đối mặt với Thiếu tông chủ, điều mà hắn nghĩ đến đầu tiên chính là giết.

Thiếu tông chủ chỉ mới đạt một nửa cảnh giới Khai mạch, cảnh giới này mạnh hơn rất nhiều so với hắn, hơn nữa lại có pháp khí trấn áp bên trong, nếu như hắn ta liều mạng chống lại thì ngay cả đường sống hắn cũng không có, pháp khí của hắn cũng đỡ không được dù là pháp khí thấp kém nhất.

Cơ Trường Không hiểu rất rõ, đây chính là cơ hội duy nhất của hắn cho nên hắn nhất quyết ần nhẫn, dựa vào việc thoát thai hoá cốt* thân xác thì khi pháp khí bao vây tấn công cũng chỉ là bị thương nhẹ, về phần miệng phun ra máu thật ra là vì hắn lỡ cắn trúng lưỡi nên mới phun ra máu mà thôi.

*Thoát thai hoá cốt: thay da đổi thịt.

Cận chiến là ưu thế duy nhất của hắn, chỉ cần bắt được cơ hội không cho Thiếu tông chủ có cơ hội phản kháng thì hắn có lòng tin rằng mình sẽ trực tiếp đánh chết đời thứ hai của tổ tiên hắn này.

Hắn đã thành công, mất đi pháp khí Thiếu tông chủ vốn không phải là đối thủ của hắn!

Thình thịch!

Cơ Trường Không lại một lần nữa nhảy lên, một cước đạp vào lồng ngực của Thiếu tông chủ, sau đó hung hăng quy đầu gối nện vào ngực Thiếu tông chủ.

Răng rắc, Cơ Trường Không và Thiếu tông chủ đều nghe được âm thanh của tiếng xương cốt bị gãy.

"Không, không thể nào, người chỉ là một con kiến hôi hèn mọn thì làm sao có thể chống lại sức mạnh của thiên tài ta chứ!" Thiếu tông chủ trợn mắt, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi, hắn bị sức mạnh của Cơ Trường Không làm cho choáng váng, thế cho nên quên mất việc mượn cơ hội kích phát pháp khí.

Hắn đúng là Thiếu tông chủ - Luyện Thi Tông, là một người thiên tài, hắn vượt trội hơn những thiên tài thông thường, chỉ đạt một nửa cảnh giới Khai mạch mà có thể đối đầu với Khai Mạch cường giả, đó là điều mà hắn vẫn rất tự hào.

Nhưng con kiến hôi Cơ Trường Không đang đứng trước mặt hắn đây lại dựa vào cái gì chứ, dựa vào cái gì mà lại có thể so với thiên tài như hắn, bản thân hắn rèn luyện thân thể đến diên phong trăm sát mới có thể so với Khai mạch nhất trọng nhưng giờ khắc này Thiếu tông chủ cảm giác được trong lòng mình dường như có điều gì đó đang sụp đổ!

Điều kiêu ngạo bấy lâu nay lại bị Cơ Trường Không hoàn toàn đánh tan tác, nửa phần Khai Mạch của Thiếu chủ một Đại tông môn lại bị ngăn cản bởi một con kiến hôi!

Giờ phút này, trời như sập xuống!

Hắn từng bước tiến về phía trước, quanh thân dày đặc sát ý giống như là Tu La.

"Không, người không thể giết ta, ta là Thiếu tông chủ của Luyện Thi Tông, ta là Thiếu tông chủ..." Vốn Thiếu tông chủ đang dờ dẩn thì bị sát khí làm cho bùng tỉnh, khi nhìn đến vẻ mặt đầy sát ý của Cơ Trường Không là lúc chợt bộc phát ra tiếng kêu thảm thiết kinh thiên động địa, hoảng hốt như chó chết chủ.

Cũng trong lúc đó, trên chiến hạm có một lão già cũng phát hiện ra điều khác thường ở nơi đây nên hắn nhảy xuống chiến hạm, sử dụng một loại pháp bảo kỳ dị cước bộ nhanh đến gần nơi đó, xem tốc độ kia thì chỉ trong khoảng thời gian là mười mấy cái hít thở cũng đủ để vượt qua mấy ngàn thước.

"Tiểu tử, thả Thiếu tông chủ nhà ta ra." Mắt thấy Cơ Trường Không đến gần, phía xa xa vành mắt của lão già muốn nứt ra.

"Thiếu tông chủ thì sao?! Tại sao phải thả hắn?" Cơ Trường Không lạnh lùng liếc nhìn đại trưởng lão gần như điên cuồng dùng sức để lao tới.

Răng rắc, Thiếu tông chủ đau đớn không nó nên lời, tiếng khóc cũng im bật, đầu nghiêng sang một bên, cho đến chết vẫn sợ hãi không tin, chết không nhắm mắt.

Cơ Trường Không nhanh chóng lấy chiếc nhẫn từ trong tay trên tay của hắn giấu trong tay áo, sau đó chạy như bay về phía trước không quay đầu lại, tốc độ cực nhanh giống như trước đó, ngay cả vị trưởng lão Luyện Thi Tông cũng không phải sừng sốt.

"Chết tiệt, đáng chết! "

Vị trưởng lão này như điên cuồng, hần từng bước lao qua con sông mảy chục thước ngăn cản Cơ Trường Không lại.

"Người muốn chết." Trưởng lão Luyện Thi Tông gầm lên giận dữ, phát óng tay áo một cái khiến cơ thể hần bị dội ngược lại, học máu liên tục.

"Từ từ...ha ha ha ha."

Cơ Trường Không cười rất vui vẻ, thậm chí có chút điên cuồng, tuy rằng thỉnh thoảng ói ra những ngụm máu lớn nhưng thấy cặp mắt của vị trưởng lão này như muốn phun ra lửa thì hần vẫn rất vui vẻ.

"Cười, còn cười được nữa." Lão già cảm hận dùng sức tát một cái vào mặt hần.

"Hần... hần đã chết, người cũng không sống được bao lâu nữa, hắc hắc..." Cơ Trường Không tuy rằng bị thương rất nặng nhưng vẫn như cũ không thêm để ý chút nào chăm chọc nói.

"Không sai, người nói đúng, hần là con trai của tông chủ, nếu như ta trở về thì chắc chắn phải chết, chỉ có điều là chỉ cần bắt người đến trước mặt tông chủ thỉnh tội, cộng với công lao của lão phu bấy lâu nay thì nhiều lắm cũng chỉ bị xử phạt." Lão già bất thành linh không xuất thủ nữa mà chỉ dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Cơ Trường Không.

"Thì ra là thế, lão cầu, người cũng có lúc sợ hãi như vậy." Hần cất tiếng cười to.

Hừ, gương mặt lão già không thay đổi chỉ hừ lạnh một cái coi như là câu trả lời, chẳng qua là đầy mắt không che giấu được sự sợ hãi.

"Ây da, thực sự là đáng thương, đường đường là trưởng lão mà lại giống như cầu khúm núm, sợ hãi đến cái trình độ này, thật là làm cho cha mẹ người phải xấu hổ, bọn họ dưới tuổi vàng có biết...."

"Câm miệng, muốn chọc giận bản tọa để bản tọa giết người sao?! Không có dễ như vậy đâu!" Lão già cộc cằn cắt đứt lời của hần nhưng khóe mắt lại không ngừng co giật liên tục, lời nói của Cơ Trường Không hiển nhiên chạm đến nỗi đau của hần, chỉ là vừa nghĩ tới sự đáng sợ của tông chủ thì hần lại chỉ có thể nhẫn nhịn mà thôi.

Thất bại rồi sao...! Cơ Trường Không thở dài, bây giờ chết chắc rồi, vị trưởng lão này cũng có thể sẽ bị giết rồi đem chôn cùng vị Thiếu tông chủ kia nhưng dầu sao hần cũng là bề trên, nếu muốn làm cho trưởng lão mất lý trí thì cũng không được, chỉ có thể tưởng tượng rằng một khi bị bắt đến Luyện Thi Tông thì đó chính là sống không bằng chết.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Vân Đồ Lục Truyện Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Thủ Hộ Giả

Một phen đấu trí, đấu năng lực. Mặc dù Cơ Trường Không có thể chém chết Thiếu tông chủ Luyện Thi tông nhưng cũng không thể nào nghịch thiên, muốn phản kháng dưới tay Luyện Thi tông trưởng lão là điều không thể.

"Đi nhanh, kiến hồi." Mặt trưởng lão không biểu tình, lời Cơ Trường Không về tới trên chiến hạm. Vì phòng ngừa hần tự sát, lão già hòa chết tiết này thậm chí còn phong bế thân thể của hần. Nhưng ngay khi chiến hạm sắp khởi hành thì biến cố phát sinh.

"Rống... Ta muốn giết bọn đao phủ các người."

Ngay khi Cơ Trường Không ngừng thở dài, chỉ còn một nỗi bi ai bao phủ hần thì đột nhiên một tiếng rống to từ trung ương thần thành truyền đến, kinh thiên động địa, chấn động bát phương, rồi sau đó thân ảnh rách rưới trực tiếp phóng lên trời, bay thẳng đến chiến hạm.

Thủ Hộ Giả! Cơ Trường Không bật thốt lên.

Cho tới nay, Chân Long tiểu thế giới có một truyền thuyết luôn nói rằng, sâu trong trung ương thần có một vị Thủ Hộ Giả thần bí, đời này qua đời khác thay phiên nhau thủ hộ thiên địa này, cho tới bây giờ chưa từng đoạn tuyệt. Vốn tưởng rằng đó chỉ là truyền thuyết nhưng không ngờ lại là sự thật.

Trong nháy mắt, trong lòng Cơ Trường Không lần nữa dấy lên hy vọng!

"Lớn mật." Lão già kia giận dữ, một ngón tay đưa ra, gió nổi mây hiện, bốn phía hiện lên sát khí vô biên, trong đó còn ẩn hiện hình ảnh thi thể lác lư,

giương nanh múa vuốt, vô cùng khủng bố.

Phốc!

Nửa người Thủ Hộ Giả bị nghiền nát, máu tươi văng khắp nơi.

"Hiển té!"

Cổ gử thân thể bị trọng thương, Thủ Hộ Giả hét lớn. Hắn đặt tay lên Thiên Linh Cái của chính mình, dùng sức kéo xuống, tức thì huyết quang văng khắp nơi. Giờ khắc này, thiên địa đồng bì*, dường như thiên địa ở Chân Long tiêu thể giới không đành lòng thấy một màn thảm kịch như vậy.

*Thiên địa đồng bìL trời đất cùng đau buồn.

Cùng lúc đó, trong thiên địa này xuất hiện một tế hàn, câu thông thiên địa.

Đây mới là thực sự thủ hộ, không phải mỗi một đời Thủ Hộ Giả cũng đều có chiến lực siêu quần. Nhưng có huyết mạch Chân Long nồng đậm nhất vẫn ở trong lòng đất yên lặng thủ hộ Chân Long thành, đến khi có địch xâm lấn mới tiêu đốt huyết mạch để đổi lấy một phần lực lượng của Chân Long.

Trên thực tế, nếu không phải Thủ Hộ Giả thể hệ này đã quá mức suy yếu thì hắn đã xuất hiện trận đồ sát lúc trước!

"Không tốt." Trường lão kia quá sợ hãi, không chú ý đến điều gì khác, chỉ lo chạy thực mạng.

Tóc tai bù xù của Thủ Hộ Giả toàn bộ đều bốc cháy, ánh sáng màu máu chiếu cả một góc trời, hoá thành một đạo hào quang chiếu xuống trên tế đàn.

"Ngao hồng!"

Sau khi hào quang rơi xuống tế đàn, vô số ánh sáng kỳ diệu đột nhiên xuất hiện, rồi một con Thần Long dài mười trượng vùng vẫy từ tế đàn lao ra, cùng lúc đó, tế đàn nứt vỡ, chỉ còn Thần Long bay thẳng đến chiến hạm.

"Nhanh, triển khai Thiên Thi đại trận." Trường lão hét lớn, trên mặt xuất hiện vẻ sợ hãi tột độ. Hắn cảm nhận được khí tức tử vong từ đầu Kim Long này, dù sao cũng là Chân Long, cho dù chỉ dẫn dắt được một phần trong ức vạn lực lượng chính thức của Chân Long thì cũng không phải dạng kiến hôi như hắn có thể đối kháng.

Trong chiến hạm từng thu gom mấy chục vạn thi thể, hơn mười đệ tử nghe thấy âm thanh hét lớn của trường lão thì đồng thời vọt ra, mấy chục cỗ thi thể tạo thành một pháp trận phòng ngự quý dị, một cây đại kỳ chiều hơn mười dặm xuất hiện, bay phát phối trong gió.

Oanh!

Cự Long dài mười trượng kia va chạm với pháp trận.

Cự Long nứt vỡ trước tiên rồi sau đó hơn mười vị đệ tử kia cũng không có tránh được một kích kinh khủng này nên bọn hắn và Cương thi được tế luyện cũng nứt vỡ theo cùng nhau.

"Thủ Hộ Giả thì sao! Vẫn phải chết." Lão giả xanh mặt cười lạnh nói

Hắn đã xác định mình sẽ bị trừng phạt khi trở về vì chẳng những để Thiếu tông chủ chết đi mà còn tổn thất nhiều đệ tử như vậy, dựa theo tính cách tàn bạo của Tông chủ thì hắn không chết cũng bị lột da, nghĩ đến đây tà hỏa liền xông lên đầu hắn: "Người đâu, giết cho ta, giết đủ mười vạn người thì thôi."

Đứng phía dưới đại trận, lão giả đã phát rồ, liền phát ra mệnh lệnh đồ sát, cho dù là bình dân đều không buông tha, không còn chút nhân tính.

"Tuân lệnh." Trên trăm tên đệ tử còn lại chính tề lao ra khỏi chiến hạm, lao về bốn phương tám hướng.

Cơ Trường Không trở mắt nhìn tất cả mọi chuyện đang diễn ra nhưng lực bất tòng tâm*, chỉ có thể lặng lẽ rơi lệ, hy vọng loé lên rồi lại tan vỡ, tâm tình tuyệt vọng chính là như thế này.

*Lực bất tòng tâm: có tâm mà không đủ lực

Mặc dù hắn biết rõ, nếu như Kim Long phá hủy chiến hạm thì mình sẽ chết theo nhưng hắn vẫn không hề sợ hãi, nếu có thì chỉ là mong mỏi chờ đợi, nhưng bây giờ...

...

Đồ sát đã bắt đầu!

Một tiểu nữ tính tình mê mê, có thể là một vị thiên kim của một nhà nào đó vì ham chơi mà quên về nhà đã trở thành con mồi thứ nhất.

Sắc mặt tên đệ tử Luyện Thi tông âm lãnh hung ác nhìn chằm chằm vào tiểu cô nương kia như đang nhìn một con mồi ngon, không biết từ lúc nào trường kiếm trong tay hắn đã hạ xuống đỉnh đầu của nàng.

Hành hạ người khác đến chết chính là việc làm mà tên đệ tử này rất ưa thích. Cắt đầu rồi luyện thành pháp khí, nhất là đầu của tiểu hài nhi, mang lại cho hắn một loại khoái cảm không thể tả được, để hắn muốn ngừng mà không được.

Chỉ là, khi trường kiếm sắp hạ xuống thì hắn lập tức phát hiện một con tức giận không cách nào tưởng tượng được đã tập trung vào người hắn. Sau đó, trong ánh mắt hoảng sợ, hắn nhận thấy trường kiếm bắt đầu tan vỡ rồi lan đến thân thể. Tứ chi vừa biến mất, ngay sau đó liền đến cái đầu đều hoá thành tro bụi.

Một lực lượng vô hình từ trong hư không tràn đến rồi lập tức san bằng hết thảy. Ngay sau đó, vị Trường lão kia cùng hơn trăm tên đệ tử cũng với chiến hạm đều biến mất, qua về hư vô, chỉ có Cơ Trường Không là bình yên vô sự.

"Tiểu gia hỏa! Người thật không tệ! Nhớ kỹ, người cũng không cô độc một mình. Nếu như đã được món đồ vật kia thừa nhận thì một đường đi xuống a. Cuối cùng sẽ có một ngày, thiên hạ này đảo ngược, bất diệt cũng sẽ bị lật đổ, những người này sẽ trả giá thật nhiều vì hành động mà họ đã gây ra." Một tiếng nói ôn hòa truyền đến rồi nhanh chóng xoá đi hết mọi thương thế trên người Cơ Trường Không.

Cái này, cái này... Cơ Trường Không choáng váng, thậm chí hắn còn chưa kịp lau khô nước mắt trên mặt.

Bỗng nhiên trong biển cổ, núi Trọng Thủy lại như không đường đi, liễu ám hoa minh lại một thôn, trước cảnh ranh giới tuyệt vọng lại xuất hiện hy vọng!

son cùng thủy tận ngò không lối, liễu rử hoa tươi lại thấy làng,

Phân bôi đậm là: Núi cùng nước tận ngò hết lối, Bóng liễu hoa tươi một thôn làng.

Ý tứ là: giữa cảnh núi non trùng điệp, sông ngòi chằng chịt, tưởng như không còn đường đi nữa, thì bỗng nhiên ở ngay trước mắt, phát hiện thấy trong bóng râm rặng liễu xanh mát và khóm hoa tươi đẹp rực rỡ sắc màu còn có một thôn làng. Đây là hai câu thơ tả cảnh trữ tình, hàm chứa triết lý phong phú, được mọi người yêu thích và truyền tụng hàng trăm ngàn năm qua.

Dịch ra: Núi cùng nước tận ngò hết lối, Bóng liễu hoa tươi một thôn làng. Giữa chừng biển cổ đột nhiên phát sinh, ngay giữa lần ranh tuyệt vọng lại xuất hiện hi vọng.

Trong lúc nhất thời, trên mặt Cơ Trường Không tràn ngập vẻ tươi cười, hòa với nước mắt làm cho người ta không biết nên khóc hay cười.

"Tiền bối, xin hãy xuất hiện." Cơ Trường Không vui đến phát khóc.

Như sắp được gặp mặt nhau thế nhưng vị tiền bối vô danh vẫn mờ mịt như cũ. Từ nơi hư không mờ mịt truyền đến tiếng nói.

"Trương lai phụ thuộc vào người. Ta giúp người cũng chỉ đến được như vậy. Người dù có tiềm lực vô cùng nhưng vẫn còn quá nhỏ yếu, mà thôi, ta giúp người một lần nữa, ta tiễn người đến nơi chôn cất thi thể của đám người kia để người có thể tìm được cơ duyên!"

Tiếng nói vừa truyền đến, lập tức một lực lượng có thể nghịch chuyển thời không cuốn Cơ Trường Không vào sâu trong hư không.

Nhưng ngay khi hắn ly khai, lập tức hắn thấy được một nam tử to lớn cao ngạo như núi từ trong hư không đi ra. Mặt mũi của hắn rất mỏng lung mờ ảo nhưng khí tức quanh người thì như Thái Cổ Thần Sơn thực sự, sâu không lường được, như thần Vương hạ phạm hành tẩu nhân gian,

Một cảnh cuối cùng mà hắn thấy chính là nam tử giống như thần kia đưa một ngón tay ra, sau đó toàn bộ phế tích Chân Long thần thành rất nhanh khôi phục lại như ban đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Vân Đồ Lục Truyện Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Táng thi địa

Anh Linh tiểu thế giới, là thế giới nương nhờ vào đại lực Đại thế giới, cùng loại với Chân Long đại lực, nhưng cường đại hơn.

Luyện Thi tông, một trong những môn phái cường đại nhất của Anh Linh tiểu thế giới.

Toàn bộ tông môn có trên vạn người đệ tử, mấy trăm vị trí Trưởng lão cường đại, chiếm cứ những tài nguyên tốt nhất ở thế giới này, là tông môn có đã tâm thống nhất toàn bộ thế giới.

Mà nơi chôn cất thi thể, hay còn gọi là Táng thi địa, chính là nơi bọn hắn bồi dưỡng ra Cường thi ở nơi này, cũng là cấm địa quang trọng nhất của tông môn.

Táng thi địa có diện tích hơn vạn dặm, chiếm gọn một cái sơn mạch.

Ở trong đó có thâm cốc âm u, núi cao, sườn núi nguy hiểm, Cường thi du dương thì có vô số.

Nơi đây có âm mạch hội tụ, thi thể bình thường để ở đây rất lâu đều sẽ biến dị, hướng chi là thi thể của tu hành giả.

...

Không biết qua bao lâu, Cơ Trường Không từ từ tỉnh lại.

Hắn cảm thấy khí huyết* toàn thân đình trệ, huyết nhục cứng ngắc, các đốt ngón tay mất cảm giác, giống như là đã chết, khắp toàn thân không có chỗ nào là không đau, vô cùng khó chịu.

*Khí huyết: ý nói đến khả năng lưu thông máu. (^^ta hiểu vậy)

Chắc chắn vì khí huyết ngưng trệ quá lâu nên làm cho cơ thể hắn bị tổn thương. Âm khí nơi đây rất thịnh, có thể ảnh hưởng đến vật sống mà hắn lại hôn mê ở đây không biết bao lâu rồi, làm thương thể trên cơ thể càng ngày càng nặng thêm.

Cho dù như vậy, Cơ Trường Không vẫn đang cao hứng. Hắn nhắm mắt nhớ lại hết thảy mọi chuyện, nhất là một màn cuối cùng kia, quả thật làm hắn khiếp sợ.

Nam tử không biết tên kia như một Thần Vương hạ phàm, vĩ ngạn vô song, chỉ một luồng khí tức giận thôi cũng xóa sạch tên trưởng lão kia và hơn trăm tên đệ tử, rồi sau đó, chỉ giờ lên một ngón tay đã có thể làm cho Chân Long thần thành khôi phục như cũ, hóa hủ hủ vi thần kỳ, phiên thủ vi vân phúc thủ vi vũ*, nhân vật như vậy, quả là được nhìn thấy lần đầu.

*Hóa hủ hủ vi thần kỳ, phiên thủ vi vân phúc thủ vi vũ: hoá mục nát thành thứ tốt, lật tay nổi mây, trở tay nổi mưa.

Tất nhiên, lời nói cuối cùng của người đó là quan trọng nhất, chính mình cũng không cô độc, cuối cùng sẽ có một ngày, thiên hạ này sẽ đảo ngược, bắt diệt sẽ bị lật đổ, không chỉ có một mình hắn kháng cự. Tin tức này đối với hắn như là một tiếng sét giữa đêm tối.

Nghĩ ngợi lung tung một hồi, hắn lại lần nữa hôn mê, mà hắn cố ý đây, hắn muốn ngủ một chút để chữa thương mà thôi.

Tinh khí xen lẫn Âm khí được Cơ Trường Không từ từ thu nạp, khí huyết khôi phục một chút, chỉ vì Âm khí nên tốc độ chữa thương vô cùng chậm chạp.

Cũng không biết qua bao lâu, Cơ Trường Không tỉnh lại lần nữa.

"A, A...." Mở mắt ra, nhưng chỉ trong nháy mắt sau, Cơ Trường Không kêu lên một tiếng đầy sợ hãi. Một thứ gì đó mềm mại dán lên bờ môi của hắn, lại có mùi thơm nhàn nhạt nữa chứ. (^^)

"Đây, đây. . ."

Cơ Trường Không bay nhanh về phía sau, mở to hai mắt nhìn chăm chăm mỹ nữ trước mắt, rồi bỗng nhiên hắn cảm thấy tim đập nhanh hơn.

Không biết mỹ nữ có dáng vẻ mộc mạc của người xưa này xuất hiện ở đây từ lúc nào. Trên người là một bộ trang phục mỏng màu xanh, bộ ngực cao ngất, chiếc eo nhỏ nhắn, tóc dài quá eo, ngũ quan cân đối, không chút tỳ vết, xinh đẹp không giống người phàm.

Chỉ là, nàng có con mắt trống rỗng vô thần, gương mặt lại tái nhợt làm cho người ta sợ hết gai ốc.

Nhất là vừa rồi, khi tỉnh lại, hắn không cẩn thận nên đã hôn lên đôi môi của ỹ nữ này.

Lạnh như băng, cảm giác này làm cho hắn càng thêm lạnh người.

Cơ Trường Không nuốt một ngụm nước miếng, muốn lên khỏi nơi này.

Nhưng sau một khắc, hắn liền cảm giác được một ánh mắt đang chăm chú nhìn mình, giống như đang vác trên lưng làm toàn thân hắn rét run.

"Cái này... Xin hỏi tiền bối là. . .? Cơ Trường Không cố gắng xoay người lại, nói.

Có thể đoán được mỹ nữ này là người đã chết nhưng gặp tình huống quỷ dị như vậy làm lòng hắn bồn chồn, cũng có cảm giác cực kỳ sợ hãi.

Quả nhiên, Thanh y nữ tử không có động tĩnh gì.

*Thanh y: áo xanh.

"Cái này, tiền bối, nếu như ngài không trả lời, vậy tiểu tử xin đi trước." Cơ Trường Không không thể không mở miệng lần nữa.

"Tiền bối không nói lời nào tức là ngài đã đáp ứng." Cơ Trường Không cắn răng một cái, quay người bỏ chạy.

Cũng không thể trách hẳn nhất gan. Cho dù ai gặp loại chuyện này đều cảm thấy sợ hãi.

Một vị nữ tử tuyệt đẹp trên thế gian, khuynh quốc khuynh thành, nhưng không còn hơi thở, toàn thân lạnh như băng, con mắt lại trông rỗng nhìn chăm chăm mình, nhất là nghĩ đến việc lúc trước hắn đã khinh mạn Tiên tử thì lại càng chột dạ.

Nơi hắn đang đứng là sơn động, cách cửa sơn động rất sâu nên hắn cảm đầu chạy hơn ngàn mét rồi mới dám qua đầu nhìn lại.

Nhưng hắn không ngờ, vừa quay đầu lại thì suýt tí nữa là chết vì mém rụng tim.

Chỉ thấy Thanh y Tiên Tử kia lại như một u linh phiêu phù theo sau lưng hắn. Đôi mắt đen lóng lánh nhưng lại vô hồn vẫn nhìn chăm chăm hắn, một khắc cũng không dời đi, vô cùng nghiêm túc và quái dị.

Nếu như không phải là tình cảnh như bây giờ, hắn cũng không ngại mà hào hào thưởng thức vị Tiên Tử đang ở trước mắt này.

Từ nhỏ đến lớn, hắn đã thấy qua không ít mỹ nữ nhưng cho dù người được xưng là đệ nhất mỹ nữ của Chân Long tiểu thế giới cũng không thể sánh bằng vị Tiên Tử trước mắt này.

Dáng người nàng cao gầy, cũng gầy giống như Cơ Trường Không, không quá chênh lệch.

Toàn thân mặc một bộ áo lụa mỏng màu xanh có kiểu dáng cung đình, càng tôn lên nét hấp dẫn trên người nàng, chân ngọc thon dài và trắng tấp, cái eo nhỏ nhắn, tóc dài qua eo, ngũ quan xinh đẹp, tất cả mọi thứ làm cho người ta hít thở không thông, nhất là cái xương quai xanh tinh xảo kia càng làm cho người ta sinh ra khó mà kiềm chế tâm tư khinh mạn.

Không biết nên dùng từ ngữ gì để mô tả dáng vẻ xinh đẹp của nàng, cần không cách nào hình dung khí chất của nàng.

Như hoa lan chôn u cốc, ản chứ khí chất khó nói bằng lời.

Cho dù bộ dạng của nàng lúc này tĩnh lặng kỳ dị, vẫn không thể nào che giấu khí chất Tiên tử của nàng, không thể nào nắm giữ được nó.

Chỉ là, nếu có được quyền chọn lựa, Cơ Trường Không sẽ lựa chọn mình sẽ không gặp được vị Tiên tử này.

Vì nơi đây là Tảng thi địa, nơi bồi dưỡng ra cương thi đấy!

Mà cái vị Tiên tử xinh đẹp này cũng không hề có tí xíu nhiệt trong cơ thể, cũng chẳng có khí tức sinh mệnh.

Dù là đang di chuyển nhưng lại không phát ra một tiếng động, như là u linh, quỷ hồn. Hơn nữa, lúc trước Cơ Trường Không đã vô tình khinh nhờn nàng Tiên tử này nên bây giờ thanh sam nữ tử này dường như cho rằng đi theo hắn là chuyện hiển nhiên, tình huống này làm cho hắn lạnh cả người. Thử nghĩ một Tiên tử xinh đẹp, ừ, dù cho có xinh đẹp thì cũng như một cương thi, thử nghĩ mà xem, một cương thi luôn đi theo bên người...!!!

Chuyện này thật sự là quỷ dị, quả thực không thể tượng tượng được.

Vị Tiên tử xinh đẹp kia lại như một nữ quỷ phiêu lãng sau lưng hắn như thường, không nói một lời, chỉ là chăm chăm nhìn hắn, mặt không biểu tình gì.

Một cơn gió lạnh thổi tới, mái tóc dài của thanh y nữ tử bồng bềnh, góc áo nhẹ lướt trong gió. Nàng xinh đẹp như một Tiên tử đang ở trong mây, xinh đẹp làm người ta muốn ngạt thở, không dám bắt kính.

Nhưng khi Cơ Trường Không nhìn thấy hai gò má trắng bệch cùng đôi mắt vô hồn thì không khỏi giật nảy mình, sau đó lại xoay người, điên cuồng bỏ chạy.

Lúc trước đã chạy được hơn ngàn mét, gần như đã đến được phần cuối sơn động. Bây giờ trong lòng hắn vẫn còn sợ hãi nên ra sức chạy như bay, cuối cùng qua mấy hơi thở, hắn cũng ra khỏi được sơn động.

"A, cứu mạng!"

Nhưng hắn lại không nghĩ tới bên ngoài cửa động chính là vách núi, sương mù bao phủ phía dưới. Hắn không hề phát hiện được nên khi cảm thấy thân thể nhẹ đi thì đã chạy ra khỏi bên ngoài vách núi. Hắn không nhận được mà kinh sợ, kêu lên thành tiếng

Vách núi cũng không sâu lắm, độ cao cũng chỉ có hơn mười mét

Cơ Trường Không rơi tòm xuống đám bùn phía dưới vách núi, trong rất thảm hại.

"Phì, phì, ọe. . ."

Nước bùn dưới vách núi tàn ra mùi thối rữa, vậy mà hắn lại đáp cái đầu xuống trước, thế là hắn uống luôn một ngụm vào bụng.

Vắt và ói ra, sau đó Cơ Trường Không gắng sức trở mình, thân thể bị lún sâu trong bùn cũng được lật lại.

Nhưng rất nhanh, hắn hồi hận muốn chết.

Bởi vì sau khi hắn lật người trở lại thì ngay lập tức một thân ảnh màu xanh xuất hiện trước mắt hắn.

Thân thể thanh y Tiên tử nằm trong không trung, song song với mặt đất, đầu nàng hơi cúi xuống, khi hắn trở mình thì đôi mắt tối hắc động vừa vặn đối diện ánh mắt của hắn. Hôn nữa, cơ thể hai người gần nhau như vậy thế nên hắn ngửi được một mùi thơm nhàn nhạt trên người nàng. Vả lại, cũng vì gần nhau quá, mũi của hai người đã đụng phải nhau.

"Aaaa!" Bỗng nhiên gặp tình huống kinh hãi như thế, Cơ Trường Không theo bản năng đẩy nàng đi ra.

Trán thật lớn, và cái gì kia thật mềm. . .

Bất ngờ sau đó là hai tay hắn tiếp xúc với hai vật mềm mại, mồ hôi lạnh liên tục xuất hiện, hắn quên mất tư thế của mình và Thanh y Tiên tử nên một khi hắn đẩy nàng thì rất dễ đụng phải Ngọc Nữ Phong thánh khiết kia. Tuy rằng cách lớp quần áo nhưng cũng không thể ngăn cản cảm giác ấm áp truyền đến tay. (@@)

Việc này quả thực không phải cố ý!

Cơ Trường Không như muốn khóc đến nơi. Hắn giống như từ trong nước bùn bò ra, chứ không phải là bộ dạng đi đứng bình thường nữa. Sau đó thì hắn cảm đầu mà chạy như điên, mùi hôi thối và bùn đất trên người cũng mặc kệ.

Khinh nhon Tiên tử a, đích thị là khinh nhon Tiên tử...

Nhưng quan trọng chính là Tiên tử vẫn còn quý dị như trước, giống như u linh làm cho da đầu người ta run lên!

Tìm Cơ Trường Không đập nhanh hơn, trên trán toát ra vô số mồ hôi lạnh. Hiển nhiên Thanh y Tiên tử này mạnh hơn nhiều nếu so với hắn, vạn nhất nếu trách tội mình vô lễ, vậy xong đời.

Nhưng mà sự thật chứng minh, sự lo lắng của hắn đúng là dư thừa!

Tuy Tiên tử bị khinh nhon nhưng vẫn không có hành động sẽ trách phạt hắn. Nàng vẫn theo sau Cơ Trường Không đang cảm đầu chạy trốn kia, giống như nữ quý bám người.

Cơ Trường Không thật sự muốn khóc!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Vân Đồ Lục Truyện Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Tinh lực rèn thể

Rống!

Ba ngày sau, trong một hạp cốc của Tầng thi địa, Cơ Trường Không đang điên cuồng chạy trốn, mà ở sau lưng hắn là một Thi Vương có bộ mặt xanh và cặp nanh vàng trông rất khủng bố đang đuổi theo hắn, thực lực của nó có thể đã đạt đến tầng ba.

Tuy rằng bản thân đã được tẩy mao phạt tùy*, thực lực đã tăng vọt nhưng khi đối mặt với tên Thi Vương có thực lực tầng ba này thì vẫn không có lực đánh trả.

*Tẩy mao phạt tùy: thay da đổi thịt.

Phốc!

Thi Vương nhún chân một cái rồi nhảy lên, thân ảnh không hề áp sát đỉnh đầu Cơ Trường Không. Mặc dù đã toàn lực chống đỡ nhưng hắn vẫn bị đánh

bay ra xa, miệng phun ra máu tươi.

Nhưng cũng nhờ vậy mà khoảng cách giữa hắn và Thi Vương lại một lần nữa được kéo gần. Tuy không thể hoàn toàn thoát khỏi truy kích của Thi Vương nhưng cũng không đến nỗi bị nó ép sát quá mức, chỉ ít cũng có thời gian để thở dốc rồi.

Một đuổi một chạy! Cơ Trường Không chật vật vô cùng. Hắn không biết trên người có bao nhiêu vết thương, xương đã gãy bao nhiêu cái!

May mắn cuối cùng cũng xuất hiện, ngay khi hắn sắp không kiên trì được nữa thì cứu tinh cuối cùng cũng xuất hiện.

Đó là một lãnh địa của Thi Vương khác, cách xa lãnh địa của Thi Vương cường đại đang điên cuồng đuổi theo phía sau hắn. Nếu trốn vào đây thì coi như tìm được đường sống rồi, nhưng dù vậy hắn cũng bị chất mất ba cái xương sườn.

Chỉ qua một lúc, hắn cũng đã đến được chỗ cứu tinh kia. Thi Vương kia lập tức đứng lại ở bìa ranh giới lãnh địa, tức giận nhìn chằm chằm Cơ Trường Không, mở miệng gầm thét nửa ngày nhưng cuối cùng không có can đảm xâm phạm lãnh thổ của Thi Vương khác nên đành phải quay lưng trở về.

"Mẹ kiếp." Chờ đến khi Thi Vương thực sự biến mất trong tầm mắt, Cơ Trường Không thoáng cái đã xụi lơ trên mặt đất, cất tiếng mắng.

Cái tình huống như thế này đã xảy ra không phải một, hai lần rồi. Vì muốn thoát khỏi cái vị Thanh y Tiên tử luôn ám sau lưng hắn, vì muốn tu luyện nên hắn cũng không nhớ mình bị đuổi giết bao nhiêu lần. Sau mỗi một lần đều tạo thêm vết thương chồng chất nên cơ thể hắn. Tuy thành quả đạt được có chút nổi bật nhưng bản thân lại chịu khổ không ít.

Tất cả thủ đoạn đều vô dụng, ngược lại giống như đang tự dày vò mình đến chết. May mắn là bây giờ vị kia cuối cùng cũng đã đi rồi.

Nếu nàng chỉ theo chân hắn thì cũng không sao. Nhưng nếu lúc hắn tắm rửa mà nàng ấy cũng đứng bên nhìn mà không hề chớp mắt lấy một cái thì sẽ xảy ra chuyện gì?

Mặc dù hắn không phải là chính nhân quân tử, nhưng tuyệt đối cũng không phải tiểu nhân. Hơn nữa, hắn chỉ mới mười mấy tuổi, chưa sỏi đời, da mặt lại không dày nên không thể làm bộ dáng thông dong để chống đỡ a.

Chỉ tiếc là Thanh y Tiên tử tuy rằng đẹp thì đẹp thật, còn là loại nhan sắc khuynh quốc khuynh thành nhưng vẫn chưa có mở miệng nói một câu nào, thủy chung chỉ có ánh mắt trống rỗng theo dõi hắn, làm hắn không có chút dũng khí nào.

Cuối cùng hắn không thể không khuất phục, mặc cho thanh y nữ tử luôn ở sau lưng, luyện tập thành thói quen.

Đây là tra tấn a!

...

Trong Tảng thi địa cũng không hề giống như trong tượng tượng, không có cương thi đi khắp nơi mà tình cảnh ở đây lại đầy xương vỡ phủ kín đường. Nơi đây ngoại trừ có vẻ hơi âm trầm thì cũng không phải là địa phương làm người khác quá sợ hãi, tựa như một vùng quê hoang vắng.

Ngon núi này trọc lóc, không hề có chút sinh cơ.

Bốn phía núi cao thâm cốc, quái thạch* lôm chôm, Tảng thi địa này chỉ có một tòa sơn mạch, chiếm diện tích mấy ngàn dặm, bốn phía thấp còn chính giữa cao, quả thật như ngọn núi bị đao gọt riu đục vót nhọn, giống như những cây châm được phóng đại lên vô số lần đang đứng lặng trong thiên địa.

*Quái thạch: đá kỳ dị

Dưới tình cảnh bị âm khí bao phủ, nơi đây không hề có bất kỳ một sinh vật nào có khả năng sinh sống mà chỉ có cương thi có khả năng.

Cơ Trường Không chạy lung tung trong Tảng thi địa, hy vọng có thể tìm được đường đi ra ngoài, bởi vì hắn tới đây chỉ vì lý do duy nhất, tăng lên tu vi để báo thù.

Ngây ngốc ở lại chỗ này thì làm sao để tăng lên tu vi? Nhưng mà nơi đây giống như bị một loại sức mạnh to lớn nào đó giam cầm hắn lại, với tu vi của hắn thì đúng là thúc thủ vô sách*.

*Thúc thủ vô sách: bó tay, không có cách.

Thanh y Tiên tử vẫn như cũ đi theo hắn như u linh, cũng không biết vì cái gì mà nàng lại có hành động như vậy.

Cũng may chuyện này đã như biến thành thói quen của hắn. Hơn nữa về sau hắn đột nhiên ngộ ra, nếu có một vị mỹ nữ tuyệt vời như thế này đi theo thì trông cũng không tệ, dù sao hắn cũng là nam nhân có lòng hư vinh a.

...

Nhảy mất thời mà thời gian đã trôi qua ba tháng.

Trong ba tháng này, Cơ Trường Không gần như đã đi vòng bên ngoài cái Tảng thi địa này đến mấy lần nhưng lại phát hiện bản thân mình đã thực sự bị

giảm ở đây rồi, không có cách gì có thể đi ra ngoài, đương nhiên, nơi đây chỉ là bên ngoài, sâu bên trong Tầng thi địa thì hẳn không dám tiến gần.

Ở nơi đây, hẳn cảm giác có một cỗ khí tức nguy hiểm nào đó, áp lực này làm cho người ta hít thở không thông mà.

Tầng thi địa - nơi Luyện Thi tông bồi dưỡng ra cường thi, mười năm sẽ mở nhỏ cửa một lần, trăm năm sẽ mở rộng ra hơn, nhưng đến nghìn năm mới có thể chính thức hoàn toàn mở ra một lần. Có thể nói, nơi này chính là nơi trọng yếu nhất trong toàn bộ Luyện Thi tông, cũng là chỗ nguy hiểm đồng thời là chỗ an toàn nhất.

Hắn cũng không biết mình lại bị hán tử to lớn kia đưa vào trọng địa của Luyện Thi tông nhưng nghĩ đến việc vị kia đưa đến đây chắc cũng có thâm ý sâu xa nên hắn cũng hoàn toàn yên tâm mà tu luyện.

Tu giả ở Chân Long tiểu thế giới có ba cái cảnh giới. Cảnh giới thứ nhất là Hậu Thiên cũng chính là rèn luyện huyết nhục và gân cốt, có được thân thể cường tráng như rồng.

Cảnh giới thứ hai là Khai Mạch, nếu thăng tiến đến tầng thứ mười hai sẽ tự tạo ra được pháp lực, có thể thi triển thần thông đạo pháp kết hợp với pháp khí. Ở trong thế giới Chân Long, nhân vật như vậy đã là cao thủ, thậm chí nhân vật Khai Mạch đỉnh phong đều có tư cách khai tông lập phái.

Còn cảnh giới thứ ba có tên là Thiên Môn, mở cửa thân thể để tiếp xúc với thiên địa vũ trụ, cảm ngộ chân ý trong việc rèn luyện bản thân, từ đó thân thể có thể đạt tới cảnh giới phản phác quy chân (bất dao).

Ở thế giới khác có sự phân chia như vậy hay không thì Cơ Trường Không không biết được. Nghe nói còn có những cảnh giới cao hơn tồn tại nhưng không phải những tu giả Hậu Thiên của một cái tiểu thế giới như nơi hắn sinh sống có thể biết rõ được.

Lực lượng của hắn bây giờ cũng chỉ miễn cưỡng đặt chân tới cảnh giới Hậu Thiên đỉnh phong, huyết nhục toàn thân cũng sắp rèn luyện xong, nhưng vẫn cách Đại viên mãn chân chính rất xa.

Sau một thời gian ngắn, hắn tu luyện cũng không được nữa, không phải là bởi vì hắn lười biếng mà bởi vì nơi này toàn là Tử khí.

Tử khí còn được gọi là Âm khí. Tuy nó cũng là một loại của thiên địa tinh khí nhưng đối với đại đa số người thì có hại mà vô lợi. Tử khí đại diện cho tử vong, một khi nó tiến vào thân thể con người thì sẽ làm cho cơ bắp héo rũ, kinh mạch biến chất, cắn nuốt phần lớn sinh mệnh lực của con người.

Ngoại trừ cường giả tu luyện công pháp đặc thù thì có rất ít người thu nạp Tử khí, vì không thể làm cho tu vi tăng tiến, ngược lại càng dễ tẩu hỏa nhập ma, ngộ nhập kỳ đồ*.

*Ngộ nhập kỳ đồ: đi lầm vào đường rẽ.

Cơ Trường Không tu luyện ở chỗ này, tuy rằng mỗi lần hấp thu Tử khí cực ít nhưng theo ngày tháng trôi đi thì tích lũy cũng tương đối nhiều.

Hắn cũng không thể tạo ra được pháp lực, không cách nào trực xuất được Tử khí nên chỉ có thể dựa vào khí huyết làm mờ nhạt nó đi.

Thời gian tu luyện ngắn thì còn có thể làm như vậy, Tử khí sẽ không ảnh hưởng gì nhưng sau một khoảng thời gian thì các loại phiền toái kéo tới, nhưng mà hắn cũng không có bỏ cuộc vì lực lượng hủy diệt Chân Long tiểu thế giới đã rất cao.

Đối với Cơ Trường Không thì lực lượng mới là căn bản, bất cứ lúc nào đều là như vậy, dù hiện tại tu luyện không có tác dụng nhưng hắn vẫn không buông bỏ.

Không có thực lực thì chỉ có thể mặc cho người khác khi dễ. Không có thực lực chỉ có thể chịu đựng miệt thị. Không có thực lực thì sẽ không có khả năng cứu mọi người về. Tóm lại, có thực lực chính là có tất cả.

Ban đêm ở Tầng thi địa đặc biệt sáng, nhất là đỉnh núi không bị bao phủ bởi tử vong sương mù.

Cơ Trường Không lẳng lặng ngồi thở nạp trên mặt đất, một tia tinh khí xem lẫn tử khí dung nhập vào cơ thể hắn. Theo hô hấp của hắn, tử khí từ từ bị đưa ra ngoài cơ thể, còn tinh khí thì được thân thể hắn thôn phệ từng giọt, từng giọt giúp cường hoá cơ thể.

Lúc này là đêm trăng tròn, một vòng ánh trăng treo trên cao, vô số tinh quang chiếu xuống kết hợp với khung cảnh nơi đây thì quả thật là kinh người.

Ồ...ô...n...g!

Ngay khi Cơ Trường Không tiến vào giai cảnh* thì tay trái của hắn bỗng nhiên có một đạo khí tức kỳ dị truyền ra. Sau đó vô số tinh quang của ánh trăng bỗng nhiên điên cuồng tiến tới.

*Giai cảnh: cảnh giới mà tu giả đưa mình vào đó khi tu luyện.

Dưới ánh trăng mờ ảo, hắn cảm giác được huyết Lao Cung trên tay trái của mình như hoá thành vòng xoáy, vô số Nguyệt Hoa Tinh Thần Chi Lực như thủy triều lao tới, dung nhập vào huyết Lao Cung của hắn. Sau đó, những những tinh lực này như bị một lực lượng trói buộc, bắt đầu tiến lên khắp thân hắn.

Rất nhiều tinh quang bá đạo xé mở kinh mạch huyết đạo. Mỗi một chỗ nó đi qua đều làm cho Cơ Trường Không đau đớn tê liệt nhưng đồng thời nhục

thể của hán cũng nhanh chóng phát triển. Cơ bắp, cốt cách, kinh mạch như một mặt biển hấp thu tinh lực một cách điên cuồng mà thân thể của hán trong tình cảnh thôn phệ bá đạo như vậy cũng nhanh chóng phát triển.

Cơ Trường Không cũng không ngờ được sẽ xảy ra biến cố này. Tinh lực từ tay trái không ngừng lan lên phía trên, chảy qua những đường nhỏ thần bí không lường được, sau đó phân nhánh tại vai trái, một phần chảy về tim(^), một phần khác thì hướng về phía não của hán.

Cũng không biết bao nhiêu tia tinh lực đã lan tràn toàn thân, tất cả đều 365 đại huyệt đều bị tẩy qua.

Theo thứ tự là hai huyệt Lao Cung và huyệt Dũng Tuyền ở hai tay và hai chân, còn có huyệt Bách Hội ở đỉnh đầu, huyệt Tuyền Ki ở ngực. Tinh lực sinh sôi tại những huyệt vị này làm cho chúng căng ra. Cơ Trường Không có thể cảm ứng được một cỗ khí tức kỳ dị chìm nổi ở trong đó.

Tuy đem dài đằng đằng nhưng vì chìm đắm trong sự vận chuyển của tia tinh lực mà cả đêm dài cũng chỉ đủ để tinh lực kia vận hành một vòng mà thôi.

Thời điểm gần sáng, Cơ Trường Không bỗng mở mắt ra. Hán vươn người đứng dậy, xương cốt quanh thân rắc rắc rung động, như là những tiếng rang đậu nói tiếp vang lên.

Oanh!

Hán đánh ra một quyền vào không trung, quyền kinh hung hăng nện vào một khối đá cao tầm nửa cơ thể người. Sau đó, khối cự thạch ấy ầm ầm nổ tung, đá vụn bay tán loạn, mà trên tay phải của hán lại không hề lưu lại vết thương nào.

Phải biết rằng, nơi này chính là Tảng thi địa. Mỗi một tảng đá đều bị âm khí cọ rửa nên vô cùng vô cùng cứng rắn. Đừng nói đến thân thể con người, cho dù là đao kiếm bình thường, nếu chém chúng thì cũng giống như lấy trứng chọi đá, không cách nào rung chuyển được.

Nói một cách khác, nam thạch nơi đây có thể so với loại sắt thép tốt nhất.

Nhưng loại đá cứng như vậy lại bị Cơ Trường Không dùng một quyền đánh nát thì quả thực là chuyện khó có thể tin, nhất là cảnh giới của hán chỉ ở cảnh giới Luyện Thể đỉnh phong. Nếu để ngoại giới biết được chuyện này thì không biết bao nhiêu người tranh nhau thu hán làm đồ đệ.

"Lực lượng này chỉ sợ không dưới nghìn cân, có lẽ tương đương với Khai Mạch tầng bốn, thân thể chắc chắn bền vững thế này thì chắc cũng không yếu hơn Khai Mạch tầng bốn." Cơ Trường Không lầm bầm, ước chừng một chút chiến lực của mình.

"Cái tinh đồ kia quả thật là bảo vật, một bảo vật ngoài sức tưởng tượng, không ngờ trong đó lại ẩn chứa công pháp vô thượng cường đại như thế." Cơ Trường Không âm thầm cảm thán.

Rống!

Bỗng có một tiếng gầm gừ từ bên cạnh hán truyền đến. Một đầu Thi Vương đang nhỏ dài trên miệng, vẫn chưa hề tản đi tinh lực đang từ xa xa bay tới gần. Nó di chuyển rất nhanh, tốc độ này không hề thua kém tồn tại Khai Mạch nhị, tam trọng thiên.

Rõ ràng lại là người quen! Đúng là tên Thi Vương đã từng đuổi giết Cơ Trường Không.

"Đến thật tốt." Cơ Trường Không không kinh sợ mà còn lấy làm mừng.

"HEAA..." Hán đứng ngao nghể đỉnh núi, đợi cho Thi Vương nhảy lên liền ngay lập tức hung hăng đánh xuống một quyền.

Một quyền có sức nặng nghìn cân đập xuống ngực Thi Vương, Thi Vương kêu lên một tiếng kêu thảm thiết, lồng ngực sau đó đã bị đánh cho sụp đổ.

Nhưng thân thể cương thi vốn cường hãn, ít biết đau đớn. Nó cứng rắn chịu một quyền của Cơ Trường Không rồi bỗng biến mất tăm, không thấy thân ảnh đâu cả.

Thì ra nó nhảy lên phía trên cao, xuất ra nắm đấm gió tanh đánh xuống đầu Cơ Trường Không.

Cơ Trường Không không sợ hãi, hơn nữa lại càng vui mừng. Hán dùng một quyền để nghênh tiếp. Từng trận khí bạo phá toái hư không, một lớn một nhỏ hung hăng đụng vào nhau, nơi hai quyền giao nhau tạo ra một lực xung kích kinh khủng, làm cho không khí xung quanh xung động mạnh mẽ.

Rắc rắc!

Một tiếng kêu nhỏ vang lên, Thi Vương bay ngược mà ra, còn Cơ Trường Không thì bị thương ở tay. Cánh tay phải của hán đã hoàn toàn mềm nhũn ra nhưng hán vẫn đứng im bất động, như Thái Sơn, không di chuyển nửa bước.

Một quyền đánh lên thân thể cường hãn của Cương Thi Vương, vô luận là xương cốt hay vẫn là cơ bắp hết thảy đều vỡ nát.

Nhưng dù như vậy, hán vẫn cười sung sướng. Hán vận lực, nhảy từ trên đỉnh núi xuống, đuổi theo Cương Thi Vương đang bay ngược ra sau kia. Đến gần nó, hán dùng sức đạp lên người của Thi Vương, làm cho nó rơi mạnh xuống mặt đất từ độ cao hơn mười mét.

Bành!

Thi Vương thịt nát xương tan mà Cơ Trường Không chỉ tổn thương ở cánh tay. Lúc trước thì nó đã đuổi giết Cơ Trường Không, làm hấn trời cao không đường chạy, địa ngục không cửa vào. Nhưng bây giờ nó lại dễ dàng bị chém chết như vậy, biến hoá này thực sự giống trong mộng mà.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Vân Đồ Lục Truyện Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Thi Vương gào thét

Rống, rống. . ."

Ở Táng thi địa chưa bao giờ có một đêm yên tĩnh nhưng Cơ Trường Không cũng chưa từng nghe thấy tiếng náo động lớn như thế.

Xa xa truyền đến tiếng cương thi gầm gừ, liên tiếp, nối liền không dứt.

Tùng đạo nguyệt hoa* chiếu xuống từ hư không được tất cả các tồn tại cường đại ở nơi đây hấp thu, phun ra nuốt vào tinh hoa nhật nguyệt, dùng âm khí để rèn luyện cơ thể. Đây chính là phương pháp tu luyện của những cương thi nơi đây, thân thể độc nhất vô nhị, nhờ đó, vào đêm trăng tròn có thể một đường thẳng tiến tăng lên chiến lực.

*Nguyệt hoa: ánh sáng mặt trăng.

Cách Cơ Trường Không không xa có một ngọn núi, trên đó có một Thi Vương cường đại đang cư ngụ. Thi Vương này là bá chủ phạm vi trăm dặm quanh ngọn núi này, cường đại không thể tượng tượng được, so với những lão tổ tông sư ở Chân Long thế giới mà Cơ Trường Không từng diện kiến thì cường đại hơn rất nhiều lần.

Thân hình của nó cao lớn, quần áo trên thân rách rưới, cơ bắp lạnh cứng, tản mát ra khí lạnh âm u.

Không biết Thi Vương này đã tu luyện bao lâu mà lúc há miệng hấp thu nguyệt hoa lại có thể thu lấy nguyệt hoa trong phạm vi mười dặm. Khí thể này quả thật rất kinh người.

Ánh trăng màu bạc trút xuống, hội tụ cùng một chỗ tạo nên một tràng cảnh thật phi phàm, tuyệt đẹp.

Tùng tiếng gào thét của Thi Vương truyền đến liên hồi, thời gian cứ trôi đi một cách thảm lặng, chẳng bao lâu đã đến nửa đêm, ánh trăng bắt đầu ẩn hiện đằng sau những áng mây.

Cơ Trường Không cũng mở tâm thần tu luyện. Vào lần tu luyện trước, nhờ vào việc thu nạp tinh lực mà hấn đã kì ngộ được những lối vận hành trong tu luyện nên bây giờ hấn cứ một mực vận hành tinh lực theo lộ tuyến đó. Tuy không có hiệu quả như lần ấy nhưng lực lượng và cường độ của thân thể hấn mỗi ngày đều tăng trưởng nhanh hơn khi xưa nhiều lắm.

Giờ đây, cường độ thân thể của hấn đã mạnh mẽ hơn nhiều, có thể dùng từ kinh người để mô tả cũng không khoa trương. Nhưng mà việc tu luyện của hấn cũng có chút trắc trở. Hấn không dám thả lỏng tu luyện vì động tĩnh hấn gây ra quá lớn, có thể lôi kéo sự chú ý của kẻ khác nên hấn chỉ có thể vận chuyển đi theo sau Thi Vương nhặt chút tiện nghi mà thôi.

Cách đây không lâu hấn đã đại chiến với một Cương Thi Vương có tu vi Khai Mạch tầng bốn. Tuy cuối cùng cũng giết chết được nó nhưng bản thân hấn bị đánh cho tơi tả hoa lá nên từ đó về sau, hấn rút kinh nghiệm, thu liễm một chút sẽ tốt hơn.

Cường giả ở Táng thi địa này thật sự rất nhiều. Những Cương Thi Vương Khai Mạch ngũ trọng trở xuống hấn không quan tâm nhưng nếu kinh động đến cương thi cường đại hơn thì sẽ không tốt chút nào.

Giống như cương thi trước mặt này, chỉ ít nó cũng có chiến lực của Khai Mạch cửu trọng, hấn tuyệt đối không thể chống lại.

"Rống!"

Ngay khi Cơ Trường Không đang ở thời điểm đẹp trong việc hấp thu tinh lực rèn luyện thân thể thì một tiếng gào thét kinh thiên động địa từ xa truyền đến. Tềng gào như tiếng sấm rền vang vọng trên khắp hư không, chấn động bốn phía ngọn núi, làm nhiều khối đá vỡ vụn lăn xuống dưới núi.

Cơ Trường Không bừng tỉnh trong giấc mộng, sóng âm kinh khủng kia lọt vào tai lập tức chấn động màng nhĩ hấn, đến độ làm cho hai lỗ tai của hấn tràn ra máu.

"Chuyện gì?" Hãy nhảy dựng lên, kinh sợ nhìn về phía tiếng gào truyền đến.

Thì Vương lúc trước khủng bố, uy phong lẫm lẫm vô cùng, vậy mà giờ đây lại như con kiến bị lạnh mà run rẩy, nằm rạp trên mặt đất, động cũng không dám động, hiển nhiên là sợ hãi đến cực hạn đối với chủ nhân của tiếng gào thét kia.

Đây là tồn tại cường đại đến cỡ nào?! Thật đã vượt ra khỏi tưởng tượng của Cơ Trường Không!

Hắn khẽ cắn răng.

Hắn muốn biết rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra, chứ không thể sợ hãi, rồi bó tay bó chân mà không biết nguyên nhân thế này được.

"Mẹ kiếp, mặc kệ là chuyện gì cũng phải nhìn kỹ rồi hãy tính tiếp. Vị tiên bối kia từng nói nơi này có cơ duyên, không chừng đây là một cơ hội cũng nên!"
Hắn cắn răng một cái, thân hình dung nhập vào trong bóng tối, phóng nhanh đến nơi phát ra tiếng gào thét kia.

Bảo thủ cho đồng bào của thế giới mình, tìm kiếm muối muối của mình đã trở thành chấp niệm của hắn. Nếu có thể tiến đến gần mục tiêu này thì cho dù phải trả giá đắt thế nào, hắn cũng nguyện ý.

Tốc độ Cơ Trường Không rất nhanh. Hắn càng tới gần thì càng cảm giác được tồn tại kia khủng bố đến cỡ nào. Trên đường đi, hắn đã nhìn thấy rất nhiều cương thi đang sợ hãi cực kỳ.

Một khoảng thời gian đi qua, phụ cận đầm lầy bắt đầu dần dần hiện ra rõ ràng hơn.

Nơi này là phía ngoài sơn mạch, có rất nhiều chỗ rất đặc thù, hầu như đều được bao phủ bởi nước bùn, đâu đâu cũng được bao trùm bởi một mùi thối tanh hôi, làm cho người khác muốn nôn.

Không khí trầm lắng, âm khí tràn ngập khắp nơi! Trong cái đầm lầy này có một tồn tại rất cường đại đang cư ngụ, hắn đã từng đến nơi này nhưng không dám xâm nhập vào trong. Nhưng mà hôm nay, không biết phía trước đang xảy ra chuyện gì, hắn cũng vì muốn biết rõ chuyện gì đang diễn ra mà đến đây. Hắn cắn răng, bất chấp tất cả, nhún chân phi thân vào trong đó.

Càng đến gần, tiếng gầm càng khủng bố kinh người. Tiếng gầm kia lan toả ra tứ phía, làm cho tứ khí trong không trung mờ mịt của đầm lầy rung chuyển một cách dữ dội.

"NGAO rống, ô ô. . ."

Ở chỗ sâu trong Tầng thi địa hiện đang xảy ra cuộc chiến của những tồn tại cường đại. Tiếng gầm rú phát ra từ sâu trong đó càng ngày càng thê lương, bầu trời mênh mông phía trên đầm lầy cuộn cuộn sóng âm, đại chiến dường như đang vô cùng kịch liệt.

Cơ Trường Không tiến tới rất nhanh, bình tĩnh né tránh từng cương thi co tu vì khủng bố mà hắn gặp phải trên đường đi, mà sau lưng của hắn, Thanh y Tiên tử vẫn như trước, không nhanh cũng không chậm phiêu phiêu ở đó. Dường như mọi chuyện đang diễn ra ở phía trước đều không làm nàng hứng thú, mà chỉ có bóng lưng cao to đen. . .à, cao to vạm vỡ của hắn mới thu hút ánh nhìn của nàng và nàng cứ vậy, nhìn chăm chăm vào bóng lưng của hắn thôi. (@@)

Cương thi ở đây phi thường cường đại, nếu không phải do uy áp của tồn tại không biết tên kia mà lạnh run thì Cơ Trường Không căn bản không dám tới gần.

Trăng rất sáng tỏ nhưng tại mảnh ao đầm vô biên của Tầng thi địa tràn ngập âm khí, tứ khí lượn lờ này thì ánh trăng cũng trở nên mờ mịt lung lay.

Nơi này chính là Cương Thi Nhạc Viên, sinh linh cấm địa!

Hai đại sinh vật cường đại đại chiến, tạo ra chấn động khủng bố làm cho toàn bộ phiến thiên địa đều run rẩy.

Thực lực đã tăng mạnh, Cơ Trường Không gần như hóa thành Viên Hầu, di chuyển càng nhanh, luồn lách qua vô số cương thi trong đầm lầy, vô cùng bình tĩnh.

Một khoảng cách xa như vậy nhưng hắn chỉ tốn nửa canh giờ là đã đến. Hắn thu liễm khí tức bản thân, len lén trốn ở một chỗ sau một khe núi để quan sát tình hình đang diễn ra ở phương xa. Tuy rằng đây ở nơi đây hơi cách xa cái chỗ phát ra xung đột nhưng miễn cưỡng vẫn có thể nhìn thấy một ít.

Hắn tập trung nhìn về phía trước, cách đó không xa có một ngọn núi nhỏ.

Ngọn núi không cao lắm nhưng sườn lại dốc đứng, giống như ngón tay của cự nhân bị bẻ gãy về phía sau, nằm im lặng ở đó. Ngọn núi được ánh trăng bao phủ, lại có thêm âm khí che chắn nên làm cho người ta có cảm giác mây khói mờ mịt lung mờ ảo, tựa như núi tiên.

Khoảng cách tiểu sơn không xa, có hai cương thi cường đại đang điên cuồng chiến đấu, bụi mù ngút trời, bùn đất bay tán loạn.

Cơ Trường Không âm thầm phỏng đoán, bọn họ là muốn sở hữu ngọn núi này nên mới xảy ra chiến đấu.

Ngọn núi này tuy rằng không cao nhưng có chút thần dị, ánh trăng nơi đây nồng đậm hơn so với những nơi khác gấp mấy chục, thậm chí mấy trăm lần. Điều này đồng nghĩa với việc nơi này là chỗ tu hành tuyệt hảo đối với cương thi, cũng khó trách những cương thi cường đại lại kéo đến đây tranh giành.

nơi này.

Hai cương thi này rất kinh khủng, tuyệt đối là bá chủ một phương, là Vương trong cương thi.

Tảng thi địa đã đóng cửa nhiều năm, nay cũng sắp đến thời điểm mở cửa, cũng là thời điểm mà lực lượng của cương thi cường đại nhất.

Hai cương thi, trong đó có một cương thi cao ba trượng, hiển nhiên không phải là nhân loại.

Nhục thể của hắn hiện ra màu vàng kim óng ánh. Tuy có vẻ hơi âm đạm nhưng chắc chắn lực lượng ẩn chứa trong đó cực kỳ khủng bố. Cơ Trường Không chứng kiến nó đánh ra một quyền, đụng vào một khối đá hoa cương khổng lồ phía trước, lập tức khối đá ấy liền nát bấy.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đây là một Thi Vương đáng sợ, thân thể kia từ trên xuống dưới đều lộ ra vẻ khủng bố, một khí tức tà ác cường đại, so với những cường giả ở Chân Long tiểu thể giới thì kinh khủng hơn rất nhiều.

Thi Vương giận dữ gầm lên liên tục, tạo ra trận trận gào thét đáng sợ, làm cho da đầu người khác tê dại ra.

Cũng vì Thi Vương này tu luyện quá lâu nên nhục thể của nó cực kỳ hoàn chỉnh. Nếu không có từ khí rậm rạp quanh thân, chỉ sợ Cơ Trường Không sẽ cho rằng hắn là một người sống bình thường.

Thi Vương còn lại là một cự xà. Tuy rằng cũng là một cương thi nhưng có vẻ cự xà này không linh hoạt bằng đầu Thi Vương khủng bố kia.

Thân thể Cự Xà đen kịt, dài đến bảy tám trượng, một thân lân giáp dưới ánh trăng lóe hàn quang âm u.

Nhưng mà làm cho người ta cảm thấy kinh ngạc chính là trên trán của cự mãng lại có một cái sừng ngắn màu đen.

"Đây là giao long sao?" Cơ Trường Không giật mình tự nói.

Trong truyền thuyết có nói, rắn năm trăm năm hóa hũy, hũy nghìn năm hóa thành giao, giao vạn năm hóa thành long, mà trên đầu có sừng chính là đang trong quá trình hoá giao.

Có không ít điển tịch cổ xưa ghi chép lại chuyện này nhưng mà hắn cũng không tin tưởng lắm. Nhưng giờ tận mắt nhìn thấy, làm hắn có chút kinh ngạc.

Hai đại cường giả vì tranh đoạt ngọn núi kia mà đại chiến. Hiện tại cự xà Thi Vương đang rơi vào hạ phong, kim sắc Thi Vương cao ba trượng kia xuất ra chiến lực vô cùng kinh khủng, thi khí ngút trời. Mặc dù Thi Vương tay không tác sắc nhưng hai cự quyền huy động lên thì làm cho một phương trời đất đều run động.

Tuy rằng cự xà Thi Vương cũng cường đại nhưng bởi vì nguyên nhân thân thể mà thủy chung luôn ở thế hạ phong.

Cả hai chắc hẳn đã đại chiến một thời gian tương đối dài vì chung quanh nơi đây đã san thành bình địa, mặt đất gồ ghề, loạn thạch bay tứ phía. Tất cả mọi thứ ở xung quanh đây đều bị lực lượng của cuộc chiến phá hủy, chỉ còn lại một mảnh hỗn độn.

Đồng!

Cự xà Thi Vương vận dụng tất cả lực lượng bản thân, dùng đuôi quét qua, như Thái Sơn rơi xuống, lực lượng kinh khủng xé rách không khí, tạo ra âm thanh vô cùng rung động tâm thần người khác.

Phanh...!

Thi Vương cao ba trượng gầm thét đánh ra một quyền, kim sắc quang mang dày đặc đến đáng sợ, đối chiến với chiếc đuôi kia, lực lượng to lớn không thể tưởng tượng nổi,

Đúng lúc này, trong mắt cự xà Thi Vương bỗng nhiên hiện lên vẻ giảo hoạt như con người, cái đuôi rõ ràng đang tiến về phía trước lại quét ra sau, đồng thời cự xà há miệng, một chiếc lưỡi rắn bắn ra, nhẹ nhàng xuyên thủng nắm đấm của Thi Vương ba trượng.

"NGAO rống..." Thi Vương ba trượng ngửa mặt lên trời gào thét, âm thanh chấn động trời cao, từ khí bao phủ dày đặc trên không trung tối đen như mực của đám mây cũng bị đánh cho xơ xác.

Oanh long long, Oanh long long..

Thi Vương ba trượng nổi điên, nhục thể của hắn trước tiên xuất hiện màu xanh tím, giống như là biểu hiện khi bị trúng độc.

Cơ thể cao ba trượng của Thi Vương di chuyển, thuận tay quét cự xà Thi Vương, lực lượng đáng sợ trút xuống, đá bùn bốn phía bay tán loạn, phạm vi tầm hơn mười trượng cẩn thận chặt chẽ.

Từ chỗ Cơ Trường Không nhìn qua, sẽ thấy một đạo kim sắc quang mang mạnh mẽ đâm ra. Những nơi nó đi qua, tất cả sẽ bị biến thành phế tích. Cự xà cũng không dám xem nhẹ mà chặn lại đạo kim sắc kia, thân thể cực đại của nó du động, tránh né công kích điên cuồng của Thi Vương ba trượng kia.

Cơ Trường Không nhìn mà cảm thấy tâm thần chập chờn, bị đại chiến như vậy làm cho sợ ngây người.

Nhưng hắn không biết rằng, trong mắt của Thanh y Tiên tử thanh lệ đang ở sau lưng có một tia hào quang màu xám đang loé lên.

Lần đầu tiên, Tiên tử phong hoa tuyệt đại* di chuyển ánh mắt đang đặt trên người Cơ Trường Không đi chỗ khác, nhìn hai con quái vật đan gđại chiến.

*Phong hoa tuyệt đại: ý nói một dạng tồn tại tuyệt vời.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Vân Đồ Lục Truyện Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Nguyệt hoa chi tinh

Thi Vương ba trượng hóa thành một tia chớp màu vàng, tàn sát bừa bãi phạm vi mấy trăm trượng xung quanh. Lực lượng đáng sợ đó làm cho nó giống như một Thái Cổ Thần Sơn, vô cùng kinh khủng.

Thi Vương ba trượng điên cuồng giống như đã mất đi lý trí vậy.

Thi Vương cự xà nắm lấy cơ hội, một lần nữa đem độc độc truyền vào chân của Thi vương ba trượng kia, làm cho cơ thể Thi vương ba trượng đang từ màu đen chuyển thành màu tím chỉ trong chốc lát. Một Thi Vương có thực lực mạnh như vậy, đồng nghĩa với kháng lực cũng sẽ mạnh nhưng lại bị trúng độc nhanh như vậy thì độc kia chắc hẳn rất mạnh!

Lúc này Thi Vương ba trượng đã bình tĩnh trở lại.

Nó đã tu luyện nghìn năm nên từ lâu đã có thần trí giống như nhân loại. Vì vậy, một khi nó đã tỉnh táo lại thì sẽ rất nhanh nghĩ ra được biện pháp giải quyết.

Nó đem móng tay đen kịch, dài nửa xích cắm vào chỗ bị độc. Ngay lập tức, một dòng máu đen liền bắn ra, rơi xuống đất phát ra tiếng xì xì. Rất nhanh, nham thạch tại những nơi bị máu đen bắn tới đều bị ăn mòn.

Rống!

Thi Vương ba trượng rống to. Nó há miệng hút một cái, nguyệt hoa ở xung quanh mười trượng của nó như ngưng tụ thành chất lỏng, chảy vào miệng của nó. Chúng không ngừng bồi dưỡng cái thân thể gần như đã biến thành màu đen của nó. Có thể dùng mắt thường mà nhìn thấy được tốc độ khôi phục nhanh như chớp của nó.

"Thật là lợi hại." Cơ Trường Không nhìn thấy, từ sợ hãi mà đàm ra thán phục.

Độc của cự xà kia mạnh kinh khủng như thế nào thì chắc khôi cần phải bàn. Nhưng nếu thân thể Thi Vương ba trượng kia không khủng bố thì chắc đã bị ăn mòn thành một bãi nước hôi thúi rồi.

Nhưng chỉ đơn giản thôn phệ mấy ngụm nguyệt hoa thì đã có thể khôi phục lại được rồi. Thật là mạnh mẽ không thể tưởng tượng nổi.

Đương nhiên Thi Vương cự xà sẽ không ngồi im mà nhìn đối thủ khôi phục thực lực. Nó kêu tê tê hai tiếng rồi phóng cơ thể khổng lồ của mình về hướng đối thủ.

Phốc!

Ngay khi Thi Vương cự xà tiến đến gần thì ngay lập tức Thi Vương ba trượng há mồm phun một cái. Một tia thi thủy* bay thẳng đến cự xà.

*Thi thủy: xác chết thối rữa sẽ tạo ra một loại nước, thi thủy, là nước xác chết.

Đó là thi thủy, một thứ được mệnh danh là tuyệt độc, là chất độc của cương thi. Nó luôn làm cho người ta sợ hãi mỗi khi tên của nó được nêu lên. Chỉ một tia nước nhỏ thôi, cũng đủ làm cho một cơ thể con người khỏe mạnh hoá thành một vùng nước thối.

Tất nhiên cự xà cũng biết sự lợi hại của độc thi thủy này nên thân hình nó uốn éo, muốn tránh sang chỗ khác.

Chỉ là thân thể của nó quá khổng lồ, không thể nào né tránh kịp. Vậy nên cái đuôi của nó đã bị thi thủy bắn trúng.

Xùy xùy. . . Noi bị thi thủy dính vào, cho dù là cái đuôi cứng rắn như thiết của cự xà cũng bị ăn mòn trong mấy hơi thở, xương trắng cũng muốn biến thành màu trắng.

Tê tê, tê tê.....

Thi Vương cự xà phát ra tiếng gào rống thống khổ, thân hình cự lớn của nó lăn lộn, gãy gụa rất thê thảm.

Đúng vào lúc này, Thi Vương ba trượng di chuyển, động tác lẳng lẹ đến cực điểm.

Phốc!

Cơ thể của cự xà bị một quyền đâm thủng, nội tạng màu đen và máu tươi bắn ra.

Xoát!

Thi Vương cự xà đột nhiên cứng đờ, sau đó co rút thân thể lại, quần lấy Thi Vương ba trượng.

Khanh khách, khanh khách. . . Xương cốt của Thi Vương ba trượng phát ra tiếng cốt kết, giống như là sắp bị ghim đứt vậy.

Rắn có sở trường là quần. Vậy với một cự xà thì sẽ lực quần sẽ khủng bố hơn rất nhiều. Cho dù là thân thể Thi Vương ba trượng cũng không ngăn cản được lực lượng đáng sợ đó.

Hai Thi Vương cường đại dây dưa với nhau, tiến hành cận chiến làm bụi mù và bùn đất bay tứ tán trong không trung.

Hai Thi Vương đang chiến đấu vô cùng kinh người nhưng lúc này Cơ Trường Không cũng không phải nhìn chăm chăm vào đấy.

Ánh mắt hắn đang tập trung vào cái đỉnh ngọn núi nhỏ ở bên kia. Ở đấy có một viên ngọc giống như một ngôi sao đang ngưng tụ nguyệt hoa. Từ trên bầu trời có một cột sáng màu bạc chiếu xuống, chiếu thẳng vào viên ngọc ấy, không xê dịch chút nào.

Đang lúc Cơ Trường Không đang ngờ ngẩn vì viên ngọc đó thì Thanh y Tiên từ từ luôn ở phía sau hắn lại bước lên.

Nàng lướt nhẹ như một u linh nhưng lại nhanh đến mức khó có thể tin nổi. Chỉ trong nháy mắt, nàng Thanh y Tiên từ khuynh quốc khuynh thành kia đã vượt qua trăm mét, xuất hiện trên không trung, cách đỉnh đầu của hai đại Thi Vương không xa.

Nhưng quý dị chính là hai đại Thi Vương dường như không hề biết đến sự xuất hiện của nàng ấy. Học vẫn cứ đánh nhau như trước.

HUU...U...U!

Một làn hơi thở như sương mù, có mùi đàn hương từ miệng Thanh y Tiên từ bay ra. Làn sương mù ấy lập tức bao phủ hai đại Thi Vương và từng luôn hào quang trên người họ cứ thể bay vào miệng nàng.

Thi Vương càng suy yếu thì Thanh y Tiên từ lại càng thêm linh động. Sinh khí trên người nàng dường như lại một lần nữa được hồi sinh. Biến cố này càng giúp nàng xinh đẹp thêm, càng thêm mê người. Nàng giống như Cửu Thiên Huyền Nữ hạ phàm vậy!

Qua mười mấy cái hô hấp sau, hai đại Thi Vương càng trở nên suy yếu vì tinh khí của họ tiết ra ngoài chừng nào thì Thanh y Tiên từ lại lấy đi chừng đó, không để sót một tia nào.

Bây giờ, Cơ Trường Không đã chú ý đến động tĩnh quý dị của Thanh y Tiên từ. Nhìn thấy tình cảnh đang xảy ra trước mắt làm cho hắn càng thêm kiêng kỵ, giải nhân trước mắt và làm hắn không khỏi cảm thấy lạnh lẽo.

Xoát!

Thanh y Tiên từ hoá thành thanh phong, một lần nữa trở về ở phía sau lưng Cơ Trường Không. Hắn cũng không làm được gì nên chỉ có thể giữ một khoảng cách, giúp an ủi một phần tâm lý bị tổn thương mà thôi.

Nguyệt hoa chi tinh đã thành hình rồi nhưng Cơ Trường Không quan sát xung quanh thì cũng không thấy xuất hiện thêm một cương thi nào khác.

Hắn nhảy lên, bay thẳng đến nguyệt hoa chi tinh.

Lúc này, dường như hắn đang bị một lực lượng nào đó khống chế. Hắn có một khát vọng khó nói nên lời đối với nguyệt hoa chi tinh kia. Chỉ trong thời gian ngắn, hắn đã vượt qua mấy nghìn thước để tới gần chỗ đỉnh ngọn núi.

Nhưng ngay khi hắn sắp đắc thủ thì bất thành linh, một đạo quang mang từ dưới đất bắn ra.

Đó là một đầu cương thi khác. Nó đã trốn dưới đất từ trước, cho dù là cự xà hay Thi Vương ba trượng cũng không phát hiện được. Đến bây giờ nó mới chịu xuất hiện để chiếm tiện nghi.

Rống!

Thi Vương kia hung tợn gầm lên, sóng âm tràn ra xung quanh.

Lúc sóng âm đụng phải hai Thi Vương đã chết kia thì ngay lập tức thi thể hai Thi Vương tiêu tan thành tro bụi, phiêu tán theo gió bay. Thân thể của chúng thật sự đã bị hút khô tinh khí, một giọt nước cũng không còn, chỉ còn lại một cái xác khô.

Phốc! Cơ Trường Không phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt lập tức trắng bệch, miệng mũi đều trào máu.

Thi Vương này quá cường đại, chỉ là một tiếng gầm thôi cũng khiến hắn bị trọng thương. Phải biết rằng, dù là tồn tại Khai Mạch ngũ trọng đứng trước mặt hắn thì hắn cũng có thể miễn cưỡng chạy thoát. Thi Vương này lại khủng bố đến cỡ nào, chỉ sợ tu vi của nó đã vượt qua cảnh giới Khai Mạch rồi!

Thi Vương nhếch miệng cười cười. Bàn tay rộng thùng thình chụp tới hắn, nhanh không thể tượng tượng được.

Với tu vi của hắn thì không thể nào thoát khỏi một chảo này. Chỉ trong chớp nhoáng thôi, hắn phải đưa ra lựa chọn sinh tử cho mình.

Không, ta không thể chết được. Sắc mặt Cơ Trường Không dữ tợn.

Ý chí muốn sống lúc này như nhung nham sục sôi nhưng như thế vẫn không thể, xa xa còn chưa đủ. Với tu vi của hắn lúc này thì chỉ dựa vào ý chí là không thể ngăn cản một chảo kia của Thi Vương.

Phanh! (DGiả: là Tiên tử ư?)

Vào lúc nghìn cân treo sợi tóc thì một thân ảnh hư ảo xuất hiện trước người hắn, che chắn cho hắn. Tên Thi Vương kia như một cơn rom khô bay ngược ra sau, không hề có chút phản kháng nào.

"Ha ha... Không ngờ vào đây lại gặp được một tiểu gia hỏa thú vị!" Tiếng nói bất thình lình vang lên, chậm rãi truyền đến làm cho Cơ Trường Không dựng cả tóc gáy.

"Tiền bối là ai?" Cơ Trường Không xoay người. Mồ hôi xuất hiện khắp lưng hắn.

"Ha ha... Lão phu là Thái Thượng Đại trưởng lão Luyện Thi tông." Lão giả mỉm cười nói.

Thân hình của lão cũng không cao lớn, ngược lại, có hơi chút gầy gò, hai gò má khô cằn, chiếc cằm thưa thớt mấy cơn râu. Lão mặc một cái áo trường bào màu xanh, dáng người hơi còng xuống. Nhất là khi lão nói chuyện, ngữ khí rất hoà ái nên trông lão giống như một lão gia gia hiền lành tốt bụng vậy.

Một lão giả như vậy thì nhìn thế nào cũng không giống Thái Thượng Trưởng Lão Luyện Thi tông chút nào cả.

Nhưng sau khi được tận mắt chứng kiến một cảnh vừa rồi thì Cơ Trường Không tất nhiên sẽ không xem lão là một lão nhân bình thường. Chắc hẳn lão phải là một người có tu vi tối thiểu là Thiên Môn cảnh giới. Nhưng hắn cũng có cảm giác rằng, lão nhân này thậm chí đã vượt qua khỏi tầng Thiên Môn rồi.

"Đa tạ ơn cứu mạng của tiền bối!" Cơ Trường Không cung kính mở miệng nói. Dù thế nào thì cũng cần hành lễ một cái và thái độ cũng nên chân thành rồi mọi chuyện tiếp theo sẽ tính sau.

"Tiểu gia hỏa không cần đa lễ. Đứng lên đi, ngươi không tệ." Lão nhân hòa ái nói.

"Vâng!" Cơ Trường Không cúi thấp đầu. Hắn không ngờ mình làm như vậy lại khiến lão giả không thể đo được nông sâu này chú ý.

"Ân, cùng ta rời đi." Mắt lão giả loé lên kỳ quang, đưa mắt nhìn hắn một cái rồi nói.

"Đi đâu ạ?" Cơ Trường Không hỏi.

"Đi tặng ngươi một cái cơ duyên lớn, để ngươi có thể trở thành cường giả." Lão giả cười tủm tỉm đáp, không vì câu hỏi của hắn mà cảm thấy khó chịu.

Nhưng tư thế hoà ái đó của lão lại làm tâm thần Cơ Trường Không thoáng cái đã lạnh run.

Lão giả này tuyệt đối không có hảo ý đối với mình.

Đây là cảm giác của hắn đối với lão, giống như giác quan thứ sáu đã mách bảo, không lý do, chỉ đơn giản là cảm giác, không liên quan gì đến sự từng trải.

Đây chính là Thái Thượng Đại trưởng lão Luyện Thi tông. Mà chính bản thân hắn lại đang dạo chơi ở trong cấm địa của họ. Vậy mà Đại trưởng lão này lại không hỏi lai lịch của hắn, cũng không thể hiện thái độ tức giận mà ngược lại, vô cùng hoà ái đối với hắn. Chỉ như vậy thôi cũng làm hắn cảm thấy không bình thường.

Nhưng hắn vẫn cũng thử một lần xem sao, vạn nhất Đại trưởng lão này thật sự là người tốt thì sao. Dù gì hắn cũng không có cửa để chạy thoát khỏi tay lão.

"Tiền bối, người xem, cái kia. . ." Cơ Trường Không chỉ chỉ lên đỉnh núi, đồng thời biểu lộ ra bộ dáng vừa ngại ngùng vừa tham lam.

"A! Vật kia đúng là có chút tác dụng đối với người." Lão giả gật gù đầu.

Lão vẫy tay một cái. Nguyệt hoa chi tinh lập tức vượt qua mấy chục nghìn thước rơi vào tay lão. Rồi sau đó, lão đưa tay chỉ một cái, nguyệt hoa chi tinh lập tức tiến nhập vào cơ thể của Cơ Trường Không. Hắn cảm thấy có một dòng khí tức mát lạnh chảy vào cơ thể, rồi hắn nhận thấy ngũ quan của mình nhạy bén hơn rất nhiều lần, hơn nữa, thân thể cũng cường hãn thêm một phần.

Cường độ thân thể của hắn đã đạt đến một vạn năm nghìn cân. Nhưng nếu như gia tăng thêm một phần mười thì cũng rất tốt, rất khủng khiếp đấy, đỡ cho hắn phải tốn một hai tháng khổ tu.

Nhưng dù đạt được tiện nghi lớn như vậy thì giờ phút này hắn cũng không cười nổi. Bây giờ thân, tâm hắn đều lạnh buốt. Ban đầu hắn chỉ vô tình hữu ý thăm dò thôi nhưng giờ thì hắn đã xác định được lão giả này tuyệt đối không có hảo ý với hắn.

Vô sự mà ân cần thì không phải kẻ gian cũng là đạo chích. Huống hồ, bây giờ hắn như một phạm nhân trong mắt lão. Nếu nói lão không có mục đích khác thì ai cũng không thể tin được. Và lại, nguyệt hoa chi tinh có thể khiến cho Thi Vương điên cuồng tranh đoạt thì tất nhiên tuyệt đối bất phàm mà nếu không có ý đồ thì làm sao lão lại vô duyên vô cớ tặng không hắn như vậy chứ?

Bây giờ chỉ còn một cơ hội duy nhất. Cơ hội đó nằm trong tay Thanh y Tiên tử đang ở sau lưng này!

Lão giả này vẫn không phát hiện Thanh y Tiên tử thì chứng tỏ tuyệt thế giai nhân đang ở sau lưng này có tu vi mạnh hơn vị Đại trưởng lão. Hy đến đến lúc mâu chốt thì Thanh y Tiên tử sẽ dùng cái chiêu thôn phệ mà lúc trước nâng đỡ trên thân thể Cương Thi Vương để đối phó với vị này.

Nghĩ đến đây, đột nhiên Cơ Trường Không cảm giác được, giai nhân sau lưng dường như thân thiết hơn rất nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Vân Đồ Lục Truyện Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Lão quái vật

Thái Thượng Đại trưởng lão Luyện Thi tông mang Cơ Trường Không đi vào sâu trong Táng thi địa. Tốc độ lão cực nhanh, chỉ vèn vèn ba ngày đường đã đến gần khu vực trung ương của toàn bộ sơn mạch, cũng chính là ngọn núi đen kịt cao nhất này.

Trên đường đi, tuy chỉ ba ngày, nhưng Cơ Trường Không đã thực sự biết rõ được thực lực chân chính của vị Trưởng lão này.

Cùng nhau đi, trên đường gặp hơn mấy chục Thi Vương cường đại, mà càng đi vào chỗ sâu thì mấy tên Thi Vương lại càng cường đại hơn. Thậm chí trong đó có rất nhiều Thi Vương cường đại ngang ngửa với hai tên Thi Vương lúc trước.

Nhưng mà, dù cường đại bao nhiêu, đến khi gặp phải lão thì lại như chuột gặp phải mèo, vô cùng dẫu dằng ngoan ngoãn.

Đến khi vào gần chỗ sâu nhất trong cấm địa thì lão mới không dám chủ quan.

Mỗi một Thi Vương ở nơi đây đều tu luyện từ 500 năm trở lên, đao thương bất nhập, vô cùng cường đại. Lão giả tuy rằng cường đại nhưng một khi bị vây công thì cũng phải chết mà thôi.

"Tiền bối. Rốt cuộc ngài muốn mang tiểu tử đi đâu?" Cơ Trường Không nhìn bốn phía, có chút kinh hồn bạt vía* hỏi.

*Kinh hồn bạt vía: ý nói run sợ đến hồn vía lên mây. ^^

"Tiểu gia hỏa, đừng nóng vội, nhanh đến thôi." Lão giả mỉm cười, da mặt như nhuyển trùng nhăn lại.

Cho đến bây giờ, lão giả thể hiện ra thái độ càng ngày càng rõ. Cơ Trường Không cảm giác được rất rõ ràng.

Người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu. Cho dù lão không có hảo ý thì hắn cũng chỉ có thể giả vờ giả vịt coi như không thấy, không biết, không những vậy mà còn phải giả vờ cao hứng. Nếu không có át chủ bài là Thanh y Tiên tử thì chỉ sợ, dù cảm chắc cái chết nhưng hắn cũng sẽ cố nghĩ ra biện pháp để chạy trốn, biết đâu may mắn sẽ mỉm cười với hắn.

Nhưng khi hắn nhớ đến vị tiền bối kia, người ấy đã nói đến đây sẽ tìm gặp được cơ duyên, thì hắn lại nghĩ, chẳng lẽ đây chính là cơ duyên của hắn sao?

Tồn tại như vậy! Chắc sẽ không lừa gạt ta làm gì!

Đường núi càng ngày càng dốc đứng, âm khí cũng nồng đậm hơn. Một tia khí tức âm lãnh như là trường xà theo lỗ chân lông mà chui vào cơ thể của hắn làm hắn run mình một cái.

"Ân, ngay ở chỗ này a, nên nghỉ ngơi một chút rồi tiếp tục." Đại trưởng lão Luyện Thi tông cười hắc hắc nói.

Đã tới chưa? Cơ Trường Không âm thầm cảnh giác.

Lão gia hỏa này chưa từng nói qua chuyện nghỉ ngơi từ lúc khởi hành. Cho dù hắn chống đỡ không nổi thì lão cũng chỉ đưa qua một đạo tinh khí để hắn khôi phục thể lực, không hề dừng lại.

Rất hiển nhiên, lão đang rất gấp!

Nhưng bây giờ, bỗng nhiên lão gia hỏa này lại nói nghỉ ngơi. Vậy có thể đoán chỗ này chính là nơi lão muốn thực hiện mục đích của mình.

Mà cho dù hắn có đoán trúng thì thế nào? Lão gia hỏa trước mặt này, với tu vi của hắn bây giờ, thì hắn không thể nào đánh lại lão được, chỉ có thể đi một bước nhìn một bước. Hy vọng, cuối cùng Thanh y Tiên tử sẽ ra tay. Nghĩ đến đây, hắn lại quay đầu nhìn ra phía sau, nhìn nữ tử mặc bộ Thanh y luôn một mực ở sau lưng hắn.

Trên đường đi, lão gia hỏa không nhìn thấy được nhưng Cơ Trường Không lại thấy được việc Thanh y Tiên tử cắn nuốt tinh khí của ít nhất trên trăm tên Thi Vương. Nhờ vậy mà khí tức từ chết chuyển thành sinh, càng trở nên nhân tính, thậm chí con mắt luôn trống rỗng kia rốt cuộc cũng có vài phần tinh quang lập lòe.

Tìm một tảng đá rồi ngồi xuống. Cơ Trường Không vừa giả vờ há miệng thở dốc, vừa quan sát bốn phía.

Nơi đây đã là nơi sâu trong trung tâm sơn mạch Tảng thi địa rồi.

Chỗ của hắn chính là một chỗ trên ngọn núi nhỏ. Quái thạch bốn phía lồi lõm, âm khí dày đặc, có khe vực sâu âm u rải rác bốn phía, chính là nơi Thi Vương ẩn tàng. Trong đó phát ra tiếng cười quái dị, tiếng gào thét liên miên không dứt.

"Ngao ô ô ô, NGAO rống . . ."

Bốn phương tám hướng truyền đến tiếng rống của Thi Vương. Mà càng kinh khủng hơn là mỗi một Thi Vương ở đây đều vô cùng cao lớn. Từng tên đều chiếm phạm vi hơn mười dặm, thậm chí lên tới trăm. Uy thế thu nạp nguyệt hoa chi tinh của chúng còn kinh khủng hơn hai đầu Thi Vương lúc trước gấp trăm lần.

Nhất định nơi đây là đại bản doanh của Thi Vương! Mỗi một tên đều có tu vi ít nhất là Thiên Môn cảnh giới. Không biết lão đầu tử này rốt cuộc là vì cái gì mà lại đến đây, nội tâm Cơ Trường Không muốn thật sự bùng nổ a!

Có lẽ cảm nhận được khí tức của con người còn sống nên vô số Thi Vương bốn phía càng điên cuồng gào thét.

Oanh long long, Oanh long long . . .

Xa xa truyền đến tiếng nổ vang, Cơ Trường Không theo tiếng nổ nhìn lại thì thấy trong không trung lại có một chiếc xe ngựa vượt ngang trời mà tới.

Chiếc xe ngựa này do năm con ngựa đặt song song kéo đi. Thùng xe làm bằng kim loại màu bạc trắng, khắc đầy hoa văn. Mà loại kim loại này dường như có thể dẫn dắt nguyệt hoa. Vì vậy, vô số quang mang quay xung quanh nó, làm cho người ta cảm giác rất thánh khiết.

"Lão yêu quái! Ngươi đã đến, bọn hắn đâu rồi." Đại trưởng lão Luyện Thi tông nhìn thấy xe ngựa, lập tức cười quái dị nói

"Ta ở chỗ này." Dưới ngọn núi truyền đến từng tiếng hát, một thân ảnh từ dưới vách núi bay lên. Quần áo của lão bông bông, tóc dài xoã vai, mặt như ngọc, rất có khí phái của một Đạo gia tiên nhân*.

*Đạo gia tiên nhân: người tu đạo đã thành tiên.

Chỉ là, nơi đây chính là Tảng thi địa, là Tử Vong Chi Địa, nơi yêu ma quỷ quái qua lại nên dù xe ngựa thánh khiết hay là thư sinh tràn đầy hào nhiên chính khí kia nếu ở trong hoàn cảnh này thì đều vô cùng cổ quái.

Xe ngựa đáp xuống, thế mà lại như nhẹ như lông hồng, không tạo ra một chút âm thanh nào.

Cho đến lúc này thì Cơ Trường Không mới thật sự thấy được bộ dạng của cái xe ngựa này. Năm con ngựa kéo xe là Mã Chu. Thân chúng tản ra màu xanh vàng, móng ngựa đúc bằng sắc. Mà sau lưng mấy con ngựa khoảng ba trượng là một cái khối giống như cái rương lớn, không hề có bánh xe, cũng không trang trí gì ngoài những hoa văn.

Người ở trong xe cũng không xuất hiện. Mà hai người khác cũng không mở miệng nói thêm câu nào. Họ cứ như vậy, yên lặng chờ đợi.

"Ồ! Các vị ca ca đều đã đến sao? Tiểu muội đã chậm một bước rồi!"

Đây là...? Cơ Trường Không chỉ mới nghe thấy thanh âm này thôi thì khí huyết toàn thân của hắn đã dâng lên. Mặt đỏ bừng bừng, bụng dưới xuất hiện một cỗ nhiệt lưu xoay quanh khiến hắn gần như mất đi lý trí.

Không có cách nào để hình dung tiếng nói mỉa mai của người mới đến. Nàng ta như một tuyệt thế gia nhân khoác nhẹ sa mỏng trên vai, da thịt như ẩn như hiện. Một cỗ từ tính và câu dẫn tràn ngập đến. Cơ Trường Không không thấy nàng ta, chỉ mới nghe tiếng thôi cũng đã gần như rơi vào tay giặc.

Nhưng ngay khi khí huyết của hắn bắt ổn, dục hỏa tiêu đốt người thì bỗng nhiên, một đạo khí tức mát lạnh từ huyết Bách Hội tràn ra. Chỉ trong chốc lát nó đã xua đi hết dục niệm, giúp hắn thanh tỉnh trở lại.

"YAA.A.A... Nơi đây còn có một vị tiểu huynh đệ, thật làm cho ta thật cao hứng a!" Cái thân ảnh màu đỏ kia bay nhanh tới gần hắn, đáng người uyển chuyển, làm cho người ta chỉ liếc nhìn thôi cũng không tự chủ được mà trầm mê trong đó, không thể nào dời mắt đi được.

Nhưng lúc này hắn không có bị mê hoặc, cả người rất thanh minh, chỉ là Hồng Phấn Khô Lâu mà thôi, không cách nào có thể rung chuyển được đạo tâm của hắn.

"Ồ!" Hồng y nữ tử bỗng nhiên nhìn Cơ Trường Không nhiều hơn. Với thủ đoạn của nàng thic cho dù là tu giả Thiên Môn cảnh giới cũng không thể thoát được. Mỗi tiếng nói hay cử động đều có thể làm cho Thiên Môn cường giả quỳ gối dưới váy, từ trước đến nay không hề có ngoại lệ. Thế nhưng không ngờ rằng, hôm nay lại có một thiếu niên Khai Mạch cảnh giới thôi nhưng lại không hề bị ảnh hưởng.

Nghĩ đến đây, hồng y nữ tử lập tức sinh lòng nghi hoặc, đôi mắt đen lập tức loé lên một đạo hào quang.

Chỉ trong chốc lát, bốn phương lập tức tràn ngập một cỗ khí tức lạ. Mà mỗi tiếng nói, cử động của hồng y nữ tử đâu chỉ khiến khí tức bạo tăng gấp trăm lần!

Sắc mặt đám người Đại trưởng lão Luyện Thi tông đỏ bừng. Trên mặt hiển hiện vẻ giãy dụa, dường như không thể chịu đựng được mỉa mai hoặc vậy. Từ góc độ của Cơ Trường Không nhìn qua sẽ phát hiện hạ thân Đại trưởng lão Luyện Thi tông đã nổi lên biến hóa.

Nhưng cứ để hồng y nữ nhân và tất cả mọi người rung động! Cơ Trường Không vẫn bình yên vô sự như cũ. Dường như mỉa mai hoặc chỉ lực kia căn bản không có chút tác dụng nào đối với hắn. Mỗi tiếng nói, cử động của hồng y nữ tử đều khó có thể làm hắn rung động. Nhờ đạo khí tức kia, hắn tỉnh táo, thông dong đến lạ thường.

Dù là tồn tại Thiên Môn cường giả cũng khó có thể cưỡng lại được mỉa mai này a, làm sao mà Cơ Trường Không lại không bị ảnh hưởng. Trong nhất thời, hồng y nữ tử và cả những người còn lại đều ngây người, sắc mặt mỗi người đều vô cùng cổ quái.

Bọn họ nào biết, tinh lực bá đạo, vốn có uy năng phá tà. Lúc này, quanh thân Cơ Trường Không cuộn cuộn tinh lực không dứt, giúp hắn bảo trì trạng thái thanh minh. Hồng y nữ tử cố tạo ra tư thế gãi đầu, chẳng những hắn nhìn không thấy đẹp mà ngược lại, hành động này lại làm cho hắn có cảm giác buồn nôn.

"Khanh khách, tiểu đệ đệ thật sự thú vị." Hồng y nữ tử miễn cưỡng cười cười, thâm ý nhìn Cơ Trường Không rồi thu hồi mỉa mai.

"Dùng Đào Hoa Mê Thần Chướng để mê hoặc một tên tiểu tử, Đào tam nương, ngươi thật sự có bản lĩnh." Đại trưởng lão Luyện Thi tông lạnh lùng nói, cảm giác lão hoi có chút thẹn quá hoá giận, dù sao vừa rồi mặt lão cũng không dễ coi lắm.

"Lão nương thế nào mắc mớ gì tới ngươi. Không ăn được bồ đào thì nói bồ đào còn xanh! Lão nương cứ thích bắt chó đi cày, xen vào việc của người khác đây!" Tốc độ trở mặt nhanh như chớp của Đào tam nương làm cho người ta không thốt lên được lời nào. Mới vừa rồi, giọng nói còn nhỏ nhẹ mà chỉ sau một khắc thì đã là dạ xoa mặt xanh rồi.

"Hừ. . ." Đại trưởng lão hừ lạnh một tiếng, gương mặt đỏ lên nhưng cuối cùng cũng không có nói thêm lời nào nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Vân Đồ Lục* Truyện Convert được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: Đệ nhị khối tinh đồ

Bốn người trấn giữ bốn hướng, chỉ dành một góc nhỏ cho Cơ Trường Không

"Ha ha, Luyện Ngục Không! Máy thứ đó đều thu đủ cả chứ?" Sau một lúc lúng túng, nữ tử mặc hồng y là người đầu tiên mở miệng. Thanh âm vẫn tràn đầy mỉa mai, làm người nghe phải đỏ mặt tới tận mang tai.

Bản thân nàng ta tu luyện Đào Hoa Mê Thần đại pháp, mà bản thân lại có được huyết mạch yêu hồ trời sinh. Hai điều này hợp lại càng tăng thêm sự quyến rũ mà người bình thường căn bản không cách nào kháng cự. Chỉ cần một tiếng nói, một động tác thôi cũng đủ làm cho người ta kích động.

"Chuyện của lão phu, không cần người lo lắng." Đại trưởng lão Luyện Thi tông hừ lạnh nói.

"Ba trăm năm, chính là lúc này đây." Cường giả thần bí trong bên trong xe ngựa mở miệng nói.

"Tiểu sinh hiển nhiên là vâng mệnh." Vị công tử nho sinh kia vẫn giữ phong thái nhanh nhẹn, vô cùng bình tĩnh.

"Hi hi, nếu như ba vị ca ca đều đã nói như vậy thì ta tất nhiên sẽ không dám không theo." Thiếu phụ thông dong cười nói.

"Đào tam nương, Mã Ngân Lộc, Bích thư sinh! Ba người các ngươi chính là Thi Vương nhưng lại giả vờ như người bình thường. Các ngươi không cảm thấy buồn nôn sao?" Đại trưởng lão Luyện Thi tông xanh mặt, phẫn nộ nói.

"Ồ này, ca ca đây là ghét bỏ người ta sao?" Đào tam nương áo đỏ ai oán nói.

"Luyện Ngục Không! Nhục thể lúc trước của ngươi cũng chẳng phải là Thi Vương sao! So với chúng ta thì có gì khác chứ." Bích thư sinh phong khinh vân đạm*, không biết từ chỗ nào rút ra một cây quạt xếp rồi khe khẽ phe phẩy. Điều bộ thật sự vô cùng tự nhiên, rất giống một công tử thoát tục, rất thu hút ánh mắt của người khác.

*Phong khinh vân đạm: Gió nhẹ mây bay.

"Đừng quên, thân thể hiện tại của ngươi là do lão phu tìm giúp!" Cường giả âm dương quái khí trong xe ngựa nói.

Ba người này chửi bới nhau, còn Cơ Trường Không thì trốn ở một bên, nghe những lời họ nói mà sợ ngây người.

Hắn cứ tưởng bốn người này đều là con người nhưng lại không ngờ bọn họ đều là Thi Vương cả.

Đại trưởng lão Luyện Thi tông thì cũng có thể cho qua. Dù sao thì lão có linh hồn con người mà thân thể Thi Vương, thực lực lại cao thâm nên hắn nhìn không ra thì cũng bình thường thôi. Nhưng ba người còn lại, hồng y quyến rũ, Bích thư sinh, Mã Ngân Lộc, trên thân thể bọn họ không hề tồn tại chút tử khí nào cả!

Chẳng lẽ ba vị này đều là Thi Vương đã tu luyện đến cảnh giới từ tử chuyển thành sinh rồi sao? Cơ Trường Không âm thầm kinh hãi.

Lúc còn ở Chân Long tiểu thế giới, hắn đã từng xem qua một quyển sách nói về những chuyện quái lạ dị luân. Trong đó có nhắc đến 1 việc, đó là nếu thi thể sinh ra linh trí thì lúc đó nó đã tìm được một vòng sinh cơ trong cái chết. Chỉ là lúc này cương thi vẫn không có nhiệt độ cơ thể và nhịp tim, từ khi nhiều nên sinh ra sinh khí.

Nhưng cũng có một vài Thi Vương tu luyện đến cảnh giới cực thâm sâu sẽ phát sinh nghịch chuyển, từ chết chuyển sinh, sinh từ cân bằng, không giống người bình thường.

Cứ tưởng rằng đây chỉ là truyền thuyết quái dị mà thôi nhưng lại không ngờ được, hôm nay lại được tận mắt nhìn thấy!

Nghĩ tới đây, hắn liền không dám vọng động.

Nghiêm túc nghe bốn người tranh luận, hắn cũng đã nhận được một vài tin tức hữu dụng.

Đầu tiên, bốn người này không hoà thuận với nhau, chỉ vì có chung chút lợi ích nên mới góp chung vốn thôi. Ba vị Thi Vương này thần thông quảng đại nhưng cũng không cách nào phá vỡ được Tảng thi địa đang giam giữ bọn họ để đi ra ngoài. Mà Đại trưởng lão Luyện Thi tông tuy yếu nhất nhưng có thể tự do ra vào được cấm địa.

Cái này cũng không phải là không có một cơ hội nào cho hắn. Coi như Thanh y Tiên tử không ra tay thì hắn cũng không phải không có cơ hội.

Nghĩ như vậy, làm hắn an tâm hơn nhiều.

Nhưng cũng từ đó, hắn càng thêm hiếu kỳ với Thanh y Tiên tử hơn. Luyện Ngục Không không nhìn phía nàng, thậm chí cũng không có cảm giác được, đúng là kỳ lạ, Thi Vương rất nể cảm với khí tức của sự sống a. Nhất là ba đầu Thi Vương trước mắt này tuyệt đối là tam vương cường đại nhất Tảng thi địa.

Ngay cả bọn hắn đều không cảm ứng được, như vậy đã nói lên 1 điều, Thanh y Tiên tử đích xác là thần bí khó lường.

...

"Luyện Ngục Không! Đừng tưởng rằng ngươi có thể rời khỏi nơi đây bất cứ lúc nào thì chúng ta không thể giết ngươi! Tốt nhất là nên cẩn thận thêm một chút, nếu không, hắc hắc..." Tồn tại trong xe ngựa cười lạnh.

"Cùng lắm thì nhất phách lưỡng tán! Chúng ta đều tự giải tán cả." Luyện Ngục Không không thêm để ý chút nào, nói.

"Ba vị ca ca, đều nên dừng cãi vã đi. Theo ta thấy thì mọi người nên tranh thủ thời gian đi, tránh đêm dài lắm mộng. Ta cũng rất nóng lòng a. Đợi đến lúc các vị ca ca có được vật kia thì...ta...ta mặc cho mấy vị ca ca xử trí!" Đào tam nương thẹn thùng nói.

"Hừ!" Luyện Ngục Không nhìn lướt qua hai người khác, rồi im lặng không nói.

Hai người còn lại thì cũng rất cố kỵ Đào tam nương, lại cộng thêm việc bọn họ rất thêm muốn bảo vật nên cứ như vậy mà xuống thang.

"Đã đến giờ rồi, động thủ đi, " Luyện Ngục Không hét lớn.

Bốn người phóng lên trời, thân như du long. Chỉ trong chớp mắt đã phân ra làm bốn hướng Đông Nam Tây Bắc, xuất hiện trên bốn ngọn núi nhỏ.

"Hiển té!"

Một tiếng vang trống rỗng, không rõ nguồn gốc vang lên, quanh quẩn trong thiên địa. Rồi một luồng khí tức không rõ tên không biết từ lúc nào đã ảnh hưởng đến thần trí mọi người. Thanh âm kia dường như đến từ chính hư không, từ trong lòng núi truyền đến, không rõ ràng, rồi lại ông ông vang vọng.

"Hiển té, hướng về ta, hiển té. . ."

Tiếng không tên ấy tiếp tục vang lên, hoá thành rung động vô biên khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

"Hiển té!"

Lúc này, thanh âm này không phải thanh âm trời đất mà là Luyện Ngục Không mở miệng nói.

Hắn vùng tay lên, vô số bóng người thoáng hiện, rồi trải rộng khắp hư không.

Những người này có nam, có nữ, có trẻ nhỏ, cũng có người già và có cả phụ nữ mang thai, đủ mọi trường hợp, muôn hình muôn vẻ. Nhưng bọn họ có một điểm chung duy nhất là bọn họ đều là người bình thường, không có chút lực lượng nào.

"Hiển té." Lúc này, bốn người đồng thời mở miệng.

Họ cùng phát tay một lượt, pháp lực hóa thành vô số quang mạng bay nhanh qua lại. Chỉ vài hơi thở, hơn vạn người thường đang bị giam cầm đã bị chém đầu gần như tất cả, máu chảy tràn lan, nhuộm đỏ cả một phía của sườn núi phía trước.

Người thường chỉ như con kiến, chỉ là đầy tớ trong mắt tu giả, quyền sinh sát bị nắm trong tay họ, được tự do hay không thì còn phải tùy tâm của họ.

Thật bi ai cho những người yếu thế!

Ừng ực... Ừng ực

Trong biển máu xuất hiện từng cái bong bóng máu quý dị, từng cái lớn nhỏ xuất hiện trong vòng xoáy huyết trí. Ngọn núi này giống như sống lại, đã có sinh mệnh, có thể thôn phệ máu tươi.

Chuyện gì đang diễn ra? Cơ Trường Không chỉ cảm thấy toàn thân rét run, lông tóc dựng đứng.

Cảnh tượng trước mắt thật là quý dị. Với kiến thức của hắn, đừng nói là đã gặp qua, dù nghe cũng chưa từng nghe thấy.

"Động thủ." Vào thời điểm tất cả máu tươi đều biến mất, bốn người bọn họ đồng thời hét lớn.

Ồ...ô...n...g!

Bốn phương tám hướng của sơn mạch đều rung chuyển, bốn cột sáng thông thiên bay thẳng lên bầu trời, không gian tối mịt của cự sơn bị xé toạc, sơn băng địa liệt, giống như tận thế.

Rắc rắc, rắc rắc. . .

Trong hư không truyền đến tiếng nghiền nát, giống như tiếng thủy tinh bị nghiền nát vậy, làm cho bốn phía đều rung chuyển.

Sức mạnh này to lớn đến cỡ nào, đã không còn có thể suy đoán được nữa!

"Nhanh, gia tăng thêm chút lực lượng nữa." Luyện Ngục Không đại hi.

Bốn người đều tự mình không chế mỗi một cột sáng, mỗi người đều muốn mở rộng phạm vi hư không nhưng mà hư không quá mức trầm trọng nên hai bên tạm thời rơi vào thế giằng co.

Ken kết, ken kết. . .

Cự sơn cao tới ngàn trượng nứt vỡ, toàn bộ bề mặt sơn mạch dao động, loạn thạch bay tán loạn khắp nơi.

"Không đúng! Không phải nơi đây! Mã Ngân Lộc, ngươi lại dám hại chúng ta? Ngươi muốn chết?" Bỗng nhiên Luyện Ngục Không hét lên.

Ba người còn lại tím mặt, hiển nhiên đã phát hiện ra biến hoá bên dưới sơn mạch.

"Thì ra là ẩn núp ở bên trong sơn mạch! Chúng ta gặp phiền toái lớn rồi." Bích thư sinh cũng không còn thông dong như trước. Tất nhiên hắn biết không phải là vấn đề ở Mã Ngân Lộc, nhưng giờ hắn cũng không đủ sức!

"Chư vị! Không cần lo lắng! Chúng ta hãy cùng liên thủ để trấn áp nơi đây. Lần này dù bất hành nhưng lần tiếp theo chắc chắn sẽ thành công. Uy thế không lồ như thế thì vật kia chắc không đơn giản." Bích thư sinh bỗng nhiên nở nụ cười.

"Đúng vậy." Trong mắt ba người còn lại hiện lên vẻ tham lam, theo lời Bích thư sinh, một lần nữa phong ấn nơi đây.

Đối với bọn họ thì chỉ cần có thể có được kiến đồ vật kia thì chờ bao lâu cũng không là vấn đề gì. Nhất là lúc này đã biết được chỗ cụ thể rồi, sau này sẽ quen việc dễ làm thôi.

Không thể không nói, bốn người liên thủ quả thật rất khủng bố. Cột sáng bắt đầu bị áp súc, từng luồng ánh sáng hoá thành phù văn, không bao lâu đã phong ấn lại như cũ.

Trên mặt bốn người họ hiện lên nét nhẹ nhõm, chỉ cảm tạm thời phong ấn nơi đây, rồi sau nửa năm là có thể mở ra hoàn toàn để lấy bảo vật nơi đây, đến lúc đó...

Nhưng mà khi bốn người đang mơ về một tương lai đẹp thì biến cố lập tức nảy sinh.

Vật đang ở dưới mặt đất dường như biết được bản thân sắp bị phong ấn lần nữa nên bỗng nhiên dữ dằn hơn. Tiếng "oanh oanh" chọt tăng gấp mười lần, áp lực đáng sợ làm cho bốn người đồng thời học máu, cảm giác bản thân không thể kham nổi nữa.

"Trấn áp cho ta!" Bốn người nhất tề hét lớn, khuôn mặt dữ tợn, mỗi người đều phun máu ra ở mắt, mũi, miệng để hoá thành thần lực, trấn áp vật kia.

Khi bốn người họ bất chấp buông xuống phong ấn thì sức phản kháng bên dưới càng nhỏ, qua nửa nén hương sau thì giống như là đã an tĩnh rồi.

Nhưng chuyện thế gian lại hoàn toàn không bằng tám chín phần mười ý nghĩ. Ngay khi sắc mặt tái nhợt của bốn người dần tan biến thì đột nhiên một cột sáng màu bạc từ dưới mặt đất lao ra, trực tiếp bay đến bản Tinh đồ trên tay trái Cơ Trường Không.

Oanh! Sơn băng địa liệt, nhật nguyệt đảo ngược, một lực lượng mạnh mẽ vô cùng quét ngang tám hướng chỉ trong nháy mắt.

"Không. . ." Một tiếng gầm giận dữ vừa vang lên thì một nửa khung xe ngựa và tiếp theo là năm con bảo mã ầm ầm nổ tung. Bảo vật giá trị liên thành đã tự bạo, hóa thành lực lượng khổng lồ trùng kích vào hắn, làm cho hắn mất khống chế cột sáng, thế nên cột sáng liền bị tan vỡ, biến mất vô ảnh vô tung chỉ trong nháy mắt.

Phốc!

Bích thư sinh phản ứng không còn kịp nữa, cơ thể nổ vang một tiếng rồi hoá thành tro bụi.

Về phần Đào tam nương, nàng chủ tu mệnh hoặc chi lực nên so với Bích thư sinh thì còn không bằng. Khi xe ngựa bị nghiền nát, nàng bị đánh phải một đạo sóng trùng kích nên đã hoàn toàn tiêu vong.

Chỉ có Luyện Ngục Không xuất ra một tấm thuẫn, vẫn đang đau khổ chèo chống nhưng xem ra cũng không chống đỡ được bao lâu!

Tứ đại Thi Vương, ba người chết tại chỗ, còn lại một người thì cách cái chết cũng không còn xa. Chỉ có tên đầu xỏ gây ra mọi chuyện, Cơ Trường Không, thì vẫn bình yên vô sự. Lực lượng trùng kích theo bốn phương tuôn trào đến gần người hắn thì như có trí tuệ, cẩn thận cẩn thận từng li từng tí, lách qua người hắn, thậm chí ngay cả một sợi tóc cũng không bị thổi bay.

"Hắc hắc... Tiểu tử! Ngươi xem ra cũng không tệ. Ngay cả mấy lão gia hoả chúng ta đều bị ngươi tính kế. Chỉ tiếc, chắc hẳn ngươi không nghĩ tới, lão phu sớm đã có chuẩn bị!"

Luyện Ngục Không nhìn thấy ba người kia chết, chẳng những không có kinh hoàng, ngược lại cất tiếng cười to, đôi mắt hiện ra lực mạng gắt gao nhìn chăm chăm vào Cơ Trường Không như là độc xà âm lãnh, đáng sợ vô cùng.

Chương 11: Hư không cung điện

Phạm vi trên mấy ngàn vạn dặm trong sơn mạch cổ xưa sụp đổ, một toà cung điện xuất hiện trên không, phong cách cổ xưa và thần bí. Cột sáng thông thiên lao ra từ cung điện, đâm thủng mây đen, phá vỡ bầu trời, thậm chí có thể lao ra khỏi bích chương của thế giới này, dù cách xa bao nhiêu cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Dưới áp lực khổng lồ kia, Cơ Trường Không dùng cả tay chân mà bò nhanh ra phía ngoài. May mắn là tất cả thương thế quanh người hắn cũng đã khỏi hẳn, bằng không thì hắn sẽ không nhắc nổi cả tay chân nữa!

Nửa khắc sau, hắn đã có thể đứng dậy đi lại.

"Ồ, sao lực lượng của ta bỗng nhiên lại tăng nhiều như vậy? Thân thể hình như cũng cường hãn hơn trước?" Khi hắn cảm nhận được lực lượng thân thể của chính mình một lần nữa bạo tăng chừng hai vạn cân nên hắn đã có nghi vấn như vậy.

Phải biết rằng, tuy có thể nói nhân thể là một cái bảo tàng, trên lý luận là, vô cùng vô tận nhưng thực tế thì cũng có giới hạn.

Nói trắng ra là, mỗi cảnh giới đều có cực hạn. Giống như một cái ao lớn, luôn luôn tràn đầy. Nếu muốn dung nạp thêm nhiều nước nữa thì phải mở rộng ao, cũng chính là đột phá cảnh giới.

Lúc trước Cơ Trường Không đã từng khai phá thân thể đến cực hạn ở Nhất cảnh giới. Hắn tu luyện một công pháp không biết tên và lực lượng gia tăng mỗi ngày cũng có giới hạn. Dựa theo suy đoán của chính mình thì cực hạn của hắn cũng đạt tới một vạn tám nghìn cân.

Nhưng mà hiện tại thì hắn chẳng những không hiểu được việc, dù đã bạo tăng hai nghìn cân cự lực nhưng mà hắn lại cảm giác đây đây vẫn chưa phải là lực lượng của mình. Biến cố này làm hắn ngạc nhiên không thôi.

A!

Đột nhiên, đang đau khổ suy tư thì hắn ôm đầu ngồi xồm xuống. Hắn nắm chặt tóc của mình, trán nổi lên gân xanh, mồ hôi ứa ra to như hạt đậu, giống như đang chịu thống khổ vậy.

Mồ hôi quanh người đổ ra như sương, nhất là ở đầu, thậm chí còn có máu chảy ra. Chỉ qua mấy hơi thở mà nửa người hắn đã nhuộm một màu đỏ tươi, trông giống như một tu la khát máu, rất khủng bố tinh thần người khách.

Thật lâu về sau, sự thống khổ này cuối cùng kết thúc! Sắc mặt hắn tái nhợt, đặt mông ngồi trên mặt đất, há miệng thở hổn hển từng ngệm từng ngệm.

Vừa rồi, gần như hắn tưởng mình sẽ chết! Ký ức không lồ ủa vào đầu hắn, cảm giác như đầu như sắp nổ tung.

Luyện Ngục Không ăn trộm gà bắt thành, ngược lại, đem mạng của mình dâng lên. Nhưng cũng may là linh hồn tuy dần mai một nhưng ký ức cũng lưu lại được một ít phần.

Từ một ít ít ký ức này, hắn biết được Luyện Ngục Không chính là Đại trưởng lão Luyện Thi tông, sống không biết bao nhiêu vạn năm rồi. Ký ức kia không lồ đến khó có thể tưởng tượng, dù bây giờ chỉ còn lại một ít cũng đã đủ làm cho Cơ Trường Không dục tiên dục tử*.

*Dục tiên dục tử: trạng thái vô cùng sung sướng.

Sau khi trải qua sinh tử sẽ có đại kỳ duyên, sau mưa gió chính là cầu vòng rực rỡ. Cổ nhân đúng là không lừa ta. Thật lâu sau hắn tỉnh lại, thở ra một hơi thật dài, trên mặt hiện lên vẻ vui mừng.

Lần này đúng là nhân họa đắc phúc!

*Nhân họa đắc phúc: người gặp họa lớn mà không chết tất có phúc .

Lúc trước, Luyện Ngục Không vì giữ lại thực lực nên đã dùng bí pháp đem một thân tinh hoa huyết nhục đưa vào trong cơ thể ngay khi linh hồn tiến nhập cơ thể, lại không nghĩ rằng, mọi chuyện dễ dàng như vậy.

Ai mà ngờ được, gà bay trứng vỡ, một thân tinh hoa huyết nhục đều tiện nghi cho hắn.

Luyện Ngục Không lại có thể đạt tới cảnh giới Thiên Môn. Tinh hoa huyết nhục toàn thân quả thực có thể nói là rất kinh người. Ngay khi đoạt xá không thành thì những tinh hoa lực lượng ở cấp độ cao hơn liền hóa thành huyết khí khuếch trương tiềm lực của hắn. Tiềm lực tăng lên làm cho cực hạn chịu đựng của hắn cũng tăng lên theo. Đây cũng chính là nguyên nhân là cho lực lượng của hắn bạo tăng.

Bước đầu tiên của người tu hành là rèn luyện thân thể. Nói cách khác là rèn luyện da, gân cốt, huyết nhục, cốt tủy. Rèn luyện đến mức tận cùng sẽ sinh ra pháp lực.

Chỉ có sinh ra pháp lực, tu sĩ mới được xem như tu giả chính thức. Tại tu hành giới, cảnh giới này được xưng là 'Khai Mạch'.

Khai Mạch thập nhị trọng lầu, diệp bộ diệp xu*!

*Diệp bộ diệp xu: Rập khuôn theo kẻ khác.

Mà pháp lực mạnh hay yếu được quyết định từ việc trình độ rèn luyện gân cốt huyết nhục lúc trước.

Trong võ giả phạm nhân thì họ có thể luyện da như đồng, luyện thịt như thép, luyện máu hóa tinh, luyện gân như cung, luyện cốt như ngọc, luyện tủy như thang. Lúc họ rèn luyện thân thể đến mức tận cùng thì sẽ có sức của chín trâu hai hổ. Nhưng mà bây giờ Cơ Trường Không có thể là đã xa xa vượt qua họ không biết bao nhiêu.

Lực lượng của một trâu cũng chỉ có năm trăm cân, mà của một hổ cũng không quá nghìn cân. Chín trâu hai hổ thì cũng không đến bảy nghìn cân nhưng bây giờ Cơ Trường Không lại đạt đến hai vạn cân thân lực đấy.

Hơn nữa, đạt đến chín trâu hai hổ thì cũng chỉ có những người thật tài mới có thể đạt tới. Tuyệt đại đa số tu giả phạm nhân đều vô pháp đạt đến mức cực hạn này. Có thể đạt đến lực lượng của chín trâu cũng đã vô cùng tuyệt vời rồi! Có thể nói, Cơ Trường Không đã vượt qua những người tài giỏi kia không biết bao nhiêu.

Chỉ tiếc là hắn cũng không có phương pháp tu luyện ở Khai Mạch cảnh giới. Bằng không mà nói, bây giờ hắn có thể dựa vào đây để đột phá đến Khai Mạch cảnh giới cũng có thể!

Đương nhiên, tu vi Luyện Ngục Không rất khủng bố, tinh hoa huyết nhục cuộn cuộn không dứt, tiềm lực thân thể được rèn luyện của hắn tăng lên không nhiều. Chín thành chín tinh hoa còn ẩn tàng quanh huyết nhục của hắn đang chờ khai phá.

...

Cơ Trường Không ở trong Tảng thi địa tiêu hóa những ký ức của Luyện Ngục Không, còn ở bên ngoài thì sớm đã loạn thành một cục to.

Cung điện xuất thế chỉ trong nháy mắt làm cho trời đất đại biến, toàn bộ Tảng thi địa gần như sụp đổ.

Trong vùng đất trung ương, Thi Vương bay thực mạng đề ra bên ngoài. Mà dường như cấm chế trên Tảng thi địa đã biến mất, đứng mũi chịu sào, Luyện Thi tông bị vô số Thi Vương cường đại tập kích.

Nhưng dù vậy, tông môn này vốn là có quan hệ cùng với cương thi nên đối với cương thi, tất nhiên, sẽ có biện pháp khắc chế chúng. Nhờ vậy mới không có tổn thất to lớn nào cho tông môn.

Nhưng một chuyện lớn như vậy thì làm sao có thể giấu diếm được với các thế lực thế giới khác. Trong khoảng thời gian ngắn, vô luận lớn nhỏ, tất cả ánh mắt thế lực đều hội tụ đến nơi đây.

Đương nhiên, đây vẫn chỉ là bắt đầu mà thôi.

Cung điện xuất thế, một đạo thần quang xông lên hư không. Không chỉ cường giả ở thế giới này mà ở các thế giới khác đều có thể chứng kiến được.

Trong lúc nhất thời, tất cả những người biết vụ việc đều sôi trào!

Thế giới gần nhất với tiểu thế giới này là một vô thượng thế giới, một viễn cổ giới. Đó là Tuyên Cổ Trường Tồn thế giới, chưa bao giờ đoạn tuyệt.

Có khả năng nó đã truyền thừa từ thời đại vô cùng xa xưa đến tận bây giờ. Lực lượng của thế giới này thật sự vượt ra khỏi tưởng tượng.

Dù xét về mặt diện tích đất đai hay là số lượng cường giả, viễn cổ giới đều vượt qua vô số lần tiểu thế giới. Rõ ràng giống như là đom đóm so với trăng sáng, vô cùng khác nhau, độ chênh lệch không thể tính bằng lẽ thường được.

Mà sự truyền thừa qua vô số năm, lại có thể nói, chắc hẳn sẽ có thế lực bất diệt tồn tại.

Những thế lực bất diệt này mới là kẻ thống trị chính thức phiên thế giới này! Uy áp một phương, tung hoành vô địch, vô số con dân dưới trướng!

Nhất là số cường giả trong đó, càng vượt ra ngoài tưởng tượng.

Nội tình, thế lực, tài nguyên, cường giả. . . Tất cả đều có đủ, bọn hắn mới là bá chủ, là cự đầu.

Cái gọi là Luyện Thi tông, trong mắt họ thì chỉ giống như một đầu ngón tay. Họ có thể nghiền chết ngàn vạn lần.

Cột sáng thông thiên này đã vượt ra khỏi phạm vi thế giới này, vượt ra khỏi tiểu thế giới nên tất nhiên ở viễn cổ giới sẽ có nơi thấy được.

Một dị tượng như thế này đương nhiên sẽ kinh động đến những bá chủ cự đầu. Vì vậy, nhiều cường giả đã rục rịch xuất động.

...

Trong 3 ngày thời gian ngắn ngủi, rất nhiều cường giả đã tụ hội tại Tảng thi địa. Họ đều là cường giả của thế giới này.

Với thực lực của bản thân, Cơ Trường Không sẽ không thể hoà cùng với những người này. Hắn chỉ có thể so sánh với một bộ phận nhỏ yếu nhất mà thôi. Nên bất đắc dĩ, hắn chỉ có thể tìm một nơi nào đó để núp vào mà thôi.

Hiện tại, trong không trung có ba thể lực đang giằng co với nhau.

Luyện Thi tông, Huyết Dao môn, Thú Vương tông, ba đại thể lực gần như nắm giữ chín phần lực lượng của thế giới này. Những thể lực còn lại thì cho dù hợp lại cũng không bằng một trong ba thể lực này.

"Ta và các người cùng nhau liên thủ, tranh thủ thời gian phá vỡ nơi đây, lấy bảo vật ra. Hai vị thấy thế nào?" Môn chủ Huyết Dao môn chính là một người hán tử trung niên, thân hình cao lớn hùng tráng, đang mặc trường bào màu máu, lại cạo trọc cái đầu lớn, mới nhìn thấy có chút dữ tợn.

"Phải nên như thế." Lão giả Thú Vương tông cười tùm tùm gật đầu, nhưng nhìn thấy thế nào đi nữa thì cũng có cảm giác lão gia hỏa này thuộc hạng người, miệng nam mô mà bụng một bồ dao găm.

Mặt mũi Chương môn Luyện Thi tông tràn đầy vẻ đáng ghét. Cung điện trong Tảng thi địa này chính là một trong những cấm địa của bọn họ. Vì vậy, theo lý thuyết thì bất cứ vật gì trong đây, đương nhiên, thì đều là của bọn họ. Nhưng hiện tại không biết Đại trưởng lão đang ở nơi nào, lại thêm việc Thi Vương trùng kích làm thực lực của bọn họ tổn hao nghiêm trọng nên không thể nào đối kháng với hai thể lực này.

"Tốt, ta đồng ý." Chương môn Luyện Thi tông cắn răng nói.

"Vậy là tốt rồi." Đại hán Huyết Dao môn sờ lên đầu trọc cười ha ha, lão giả kia cũng như có thâm ý mà gật đầu.

"Ra tay đi." Lập tức trên trăm vị cường giả phóng lên trời. Tất cả đều muốn mở ra cung điện thần bí ở nơi đây.

Oanh long long. . .

Hơn trăm cường giả ra tay, tạo nên khí thế kinh thiên động địa, cổ điện không ngừng lay động, xuất ra từng đạo vàng sáng chói mắt, làm cho vùng đất trời này cũng rung động không ngừng.

Oanh! Trên cung điện tràn ngập một cỗ khí tức thần bí, một lực lượng quý dị đang từ từ ngưng tụ lại, làm cho cung điện càng dần dần lộ ra lớn hơn.

"A!"

Nhưng bỗng nhiên một vị Trưởng lão gần nhất lại phát ra một tiếng kêu thảm, toàn bộ cơ thể bị một lực lượng vô hình đốt cháy thành tro bụi chỉ trong thời gian chớp mắt.

"Đi mau, nơi này có vấn đề." Chương môn Luyện Thi tông bỗng nhiên hét lớn.

Nhưng đâu cần hắn la lên, những người gần đây cũng đã biết rõ đại sự không ổn, chỉ tiếc là bọn họ phản ứng quá muộn, đã không còn kịp nữa rồi!

Vàng sáng chói mắt hiện lên trên cung điện kia. Tất cả mọi người biến mất mà không để lại chút dấu vết, toàn bộ đều hoá thành tro tàn.

Xoát!

Lần này thì những người còn lại như giẫm phải đuôi của mình. Bọn họ bay nhanh về phía sau, ánh mắt tham lam nhìn về phía cung điện trước kia giờ đây đã hoá thành sợ hãi.

Hơn trăm người, tất cả đều là lực lượng tinh nhuệ đỉnh phong nhất của 3 thể lực lớn, chỉ một hơi mà đã chết toàn bộ. Cái sự khủng bố này đã vượt qua sức tưởng tượng rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Vân Đồ Lục Truyện Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Các phương xông xao

Hon trăm cường giả lao ra nhưng trong một hơi thở đã hoá thành tro bụi. Uy lực như vậy làm mọi người ngốc trệ tại chỗ trong một thời gian ngắn, không ai dám hành động thiếu suy nghĩ.

Ba thể lực lớn, trong khoảng thời gian ngắn, lâm vào tình trạng giằng co.

Ai cũng không dám ra tay lần nữa nhưng nếu phải rời khỏi thì lại không cam tâm. Ngay khi hiện tượng cung điện xuất hiện thì bọn họ đều biết rằng cung điện này không giống bình thường. Trong đó chắc chắn có bảo vật, người nào lại cam tâm từ bỏ? Ba thể lực cứ người nhìn chăm chăm vào ta, ta nhìn chăm chăm người, từng người đều như gốc si đứng yên tại chỗ.

Oanh long long, Oanh long long. . .

Nhưng vào lúc này, xa xa bỗng nhiên truyền đến tiếng nổ vang, kinh thiên động địa, phảng phất giống như sấm sét.

"Không tốt, có thể lực khác hàng lâm." Đại hán Huyết Đào môn nghiêng răng, nghiêng lợi.

Hai đại Môn chủ còn lại cũng có sắc mặt rất khó nhìn, nhất là Chương môn Luyện Thi tông. Nếu như lúc trước, ba đại thể lực cạnh tranh với nhau thì còn có thể nói, bên hân sẽ có được chỗ tốt nhưng hiện tại thì một chút cũng sẽ không có!

Nghĩ lại mà xem, cung điện này vốn là xuất hiện trong cấm địa của Tông môn của hân, đáng lý nó phải hoàn toàn thuộc về Tông môn của hân nhưng sau đó thì 2 tông môn lớn khác lại đến, nhất quyết muốn chia chén cạnh, ừ, thì cũng có thể được, dù sao cũng có thể chia cho họ một ít là được.

Nhưng bây giờ thì sao? Một thể lực lớn chính thức của viễn cổ giới xuất hiện, dù chỉ là nước cạnh thì bọn hân cũng sẽ không chiếm được.

Sao lại làm cho người ta ghen khuất, sao lại làm cho người ta phải cam chịu như vậy chứ ?!

Oanh long long. . .

Mây sáng ở phía xa xa cuộn cuộn, ánh sáng bắn ra bốn phía. Một chiếc chiến hạm từ xa vọt tới. Toàn thân nó là được đúc từ đồng xanh, xung quanh lập lòe thần quang và những thần quang này hoá thành các loại hung thú lao nhanh qua lại, đồng thời cất tiếng gào thét, giống như là những thực thể vậy!

Chiến hạm này dù không xa hoa nhưng lại có khí độ, vừa to lớn, vừa cổ xưa, làm cho người ta chỉ cần liếc nhìn thôi cũng đã sinh lòng kính ngưỡng ngay lập tức.

Nội tình của một thể lực cổ xưa chính là đây, không phải loại nhà giàu mới nổi có thể so sánh được.

Hon nữa, một bảo vật như chiến hạm đồng xanh này nếu đã xuất hiện tất sẽ có thể lực vô thượng bắt diệt tiến đến. Một loại bảo vật thượng cổ tưởng như đã thất truyền này thì chỉ sợ những thể lực cổ xưa mới còn có được.

Nhưng làm cho tất cả mọi người hoảng sợ hơn nữa chính là một tiếng nổ mạnh tiếp theo xuất hiện ở một hướng khác. Hon mười đạo quang ảnh đang cấp tốc bay nhanh đến nơi đây.

Bốn đạo quang ảnh dần hiện rõ ra, theo sau họ là một cái nhuyễn kiệu*. Bốn cô gái xinh đẹp như hoa nâng kiệu, so ra thì sự phô trương không thể so với thể lực vừa đến, rõ ràng là uy thế yếu hơn.

*Nhuyễn kiệu: kiệu êm ái; có thể hiểu là chiếc kiệu trông có vẻ dành cho phái nữ nhon.

"Các người cũng tới, cũng không phải chậm." Một người trong chiến hạm đồng xanh hùng vĩ lên tiếng.

"Khanh khách, thế nhưng các người lại sớm hơn rồi." Đại nhân vật trong nhuyễn kiệu rõ ràng là một vị nữ tử, tiếng như không cóc u lan, uyển chuyển êm tai, làm cho người ta nghe thấy đến say mê vẫn không thôi.

"Còn kém Phượng Hoàng đế quốc người." Tồn tại trong chiến hạm đồng xanh lại nói tiếp rồi về sau lại không nói thêm gì nữa. Trong nhất thời, bầu không khí yên lặng xuống một lần nữa.

"Đều là đại nhân vật a." Tráng hán Huyết Đào môn mở miệng. Ba đại thể lực đã tụ họp cùng một chỗ, ba vị Chương môn lúc trước còn đối chọi gay gắt mà bây giờ đã hội tụ cùng một chỗ, cảm thán không thôi.

"Trong kiệu chẳng lẽ là vị kia." Chương môn Luyện Thi tông khỏ sở nói.

"Hân là vậy. Tiêu chí này là độc nhất vô nhị, chỉ sợ không người nào can đảm giả mạo" Lão giả Thú Vương tông thở dài không thôi.

"Không biết nơi đây rốt cuộc là có chỗ đặc dị gì mà ngay cả nàng cũng đến. Hon nữa, nghe phong cách nói chuyện của vị ngồi trong chiến hạm đồng xanh thì chỉ sợ cũng không kém nàng. Thật là khó có thể tượng tượng." Đại hán Huyết Đào môn nhìn bề ngoài thì có vẻ thô kệch nhưng bên trong lại vô cùng tinh tế, dù những chi tiết này cũng không qua được mắt hân.

"Phiêu Miểu Thánh địa, Chiến Hồn điện, chỉ còn thiếu Phượng Hoàng đế quốc rồi, ba đại thế lực bắt diệt tập hợp đủ, ha ha, lần thứ nhất sau vạn năm a." Lão già cười khổ nói.

"Đợi a, nói không chừng còn có chút nước canh." Chương môn Luyện Thi tông thở dài.

Hiện tại, Cơ Trường Không đã thành người có cũng như không, thậm chí không dám đi ra. Hắn cực kỳ chăm chú nhìn hai thế lực siêu cấp, đồng thời cũng cẩn thận nghe ngóng tu giả xung quanh nghị luận, cuối cùng cũng biết rõ được lai lịch của hai thế lực lớn này.

Hắn rất tự biết rõ, mình là người ngoài cuộc, cũng chỉ là một người khách đứng xem cuộc diễn mà thôi. Nếu muốn kiếm một chỗ tốt thì chỉ có một kết quả duy nhất, đó là đem mạng của mình tổng tiền đi.

Cho nên hắn rất bình tĩnh, cũng không có suy nghĩ sẽ được mất, chẳng qua trong nội tâm đến cùng vẫn có chút chút không cam chịu thôi.

"Chít chít, chít chít. . ."

Ba canh giờ sau, từ xa xa truyền đến tiếng chim kêu, âm thanh như tiếng sấm rồi nhưng sau đó lại thanh thuy dễ nghe.

Cuối cùng cũng đã tới, đại nhân vật trong chiến hạm đồng xanh thở dài ra một hơi.

Cơ Trường Không nhìn về phía phát ra tiếng chim kêu thì thấy ở đằng xa, một đạo thân ảnh màu lửa đỏ như lưu quang bay nhanh tới, giống như một con chim.

"Phượng hoàng, trời ạ... Thật sự là phượng hoàng. . ."

"Không sai, thật sự là vậy! Từ lâu đã nghe nói trong Phượng Hoàng đế quốc có phượng hoàng, không ngờ rằng lại là chuyện thật..."

"Đây là đại nhân vật Phượng Hoàng đế quốc a, so với hai vị lúc trước thì còn muốn cao hơn..."

Người vẫn chưa đến mà nhiều cường giả phía dưới đã sợ hãi la lên.

Tu vi Cơ Trường Không có hạn nên vì khoảng cách quá xa mà thấy ko rõ lắm. Nhưng nhiều tu giả trong vô số cường giả ở đây đã tu thành các loại thần thông, pháp thuật thiên nhân nên tất nhiên họ có thể nhìn thấy được.

Hơn mười cái hô hấp sau, thân ảnh màu lửa kia đã vượt qua mây trăm dặm.

Phượng hoàng, thật sự là phượng hoàng. Cơ Trường Không trừng to mắt, không dám tin điều đang thấy này.

Đầu gà, cầm yến, cổ rắn, lưng rùa, đuôi cá, có năm màu sắc rực rỡ, phượng gáy như tiêu sanh, âm như chuông cổ, những điều này được ghi chép trong sách cổ "Phượng Hoàng Ký", dùng để miêu tả hình dáng của phượng hoàng.

Sự xuất hiện của phượng hoàng tuy có làm cho người khác sợ hãi, thần phục nhưng càng làm cho người ta thở dài chính là có một nữ tử đứng trên đỉnh đầu Phượng Hoàng.

Thần quang lập lòe, thân ảnh như ẩn như hiện, chiếc lưng thẳng tắp, nàng đứng trên đỉnh đầu phượng hoàng. Sương mù chung quanh bắt đầu chuyển động mạnh hơn. Nữ tử kia mặc một chiếc áo trắng, thánh khiết như tuyết, tung bay trong gió, làm cho người ta có cảm giác nàng như một tiên tử sẽ theo gió mà đi.

Đây là một nữ tử cực kỳ xinh đẹp, như không có u lan, vô cùng xuất trần, có một nét tinh mịch trong chón tiên cảnh, cùng với cảnh vật đẹp xung quanh, nàng hoà hợp cùng cảnh vật ấy, dường như nàng là một phần của thiên địa linh tú* vậy.

*Thiên địa linh tú: thiên địa xinh đẹp.

Nhìn đến đây, Cơ Trường Không không nhịn được mà quay lưng lại để nhìn Thanh y Tiên tử ở sau lưng.

Hai người có nét giống nhau, đều cho hắn cảm giác vô hạn*, không chỉ có dung nhan khuynh quốc khuynh thành mà ở họ còn toát lên khí chất thoát tục.

*Vô hạn: không có thời gian rồi.

Nữ tử trên đỉnh đầu phượng hoàng kia có hai loại khí chất. Một là lạnh nhạt, siêu thoát. Hai là kiêu ngạo.

Dù không biết chuyện của nàng, cũng chưa bao giờ nói một câu nào với nàng nhưng Cơ Trường Không cũng cảm giác được nàng là một người kiêu ngạo, kiên cường.

Còn Thanh y Tiên tử sau lưng thì siêu trần thoát tục, không hưởng khoái tặc của nhân gian, chỉ liếc nhìn thôi cũng có cảm giác tự ti, mặc cảm. Dường như mọi vật đẹp đẽ trên thế gian này, nếu đặt trước mặt nàng cũng đều ảm đạm, biến sắc.

Khí chất cả hai bất đồng nhưng đều làm cho người khác chú ý đến. Họ đều là những mỹ nữ khuynh đảo.

Rốt cuộc thì phượng hoàng cũng bay đến đỉnh đầu mọi người, chân dung của nữ tử trên đỉnh đầu Phượng Hoàng cũng hiện ra.

Cùng lắm thì nàng chỉ mười bảy tuổi, dáng người tuyệt thế, tóc đen bay múa, như tách khỏi trần đời, đôi lông mi thật dài đang rung động, đôi mắt giống như sương mù đầy hơi nước, cặp môi đỏ mọng, răng ngọc loé lên óng ánh sáng bóng, chiếc cổ nhỏ bé xinh đẹp, thanh tao thoát tục, ngũ quan xinh xắn, dung nhan tuyệt sắc, đường cong cơ thể mông lung, làm cho người ta cảm giác

Giờ khắc này, không biết bao nhiêu người ngu ngốc, ngây người tại chỗ.

Phải nhờ sự giúp đỡ, tôi luyện của Thanh y Tiên tử sau lưng, Cơ Trường Không mới nhanh chóng tỉnh lại trong từ si mê. Dù sao thì hai vị này cũng là mỹ nữ ngang ngửa nhau, tuy rằng khí chất khác nhau, nhưng cùng cảnh giới.

"Thiên Kiều Tiên tử cũng tới thì có thể nhìn ra được, Phượng Hoàng đế quốc các ngươi đối với cái này rất đề tâm a." Tồn tại trong nhuyển khiếu cười khê.

"Tôn tổ Hành cung, không nên coi thường nó." Thiên Kiều Tiên tử lạnh lùng nói.

"Ha ha, đã như vậy, chúng ta nên bắt đầu ngay đi. Mở ra nơi đây, được cái gì thì đều nhờ vào bản sự. Hai vị có ý kiến gì không?" Đại nhân vật trong chiến hạm đồng xanh trầm giọng nói.

"Tự nhiên không có." Nữ tử trong nhuyển khiếu cười khê.

"Có thể." Thiên kiều Tiên tử cũng gật đầu.

"Vậy là tốt rồi! Chúng ta chuẩn bị bắt đầu đi. Nơi đây nguy hiểm, chúng ta cần phải dốc toàn lực mới được." Đại nhân vật trong chiến hạm đồng xanh hài lòng nói.

...

Ba đại thể lực thương lượng với nhau ở phía trên thì phía dưới, vô số tu giả cũng đã nhao nhao lật trời.

"Tôn tổ Hành cung, trời ạ, ta choáng rồi. . ."

"Tôn tổ, thật là Tôn tổ. Cho dù ta chỉ là đạt được một mảnh ngói trong đó thì cũng đã thỏa mãn. . ."

"Ta hận. Tất cả vốn là đồ vật của Luyện Thi tông là ta, bây giờ thì... Phốc!"

. . .

Vô số tu giả điên cuồng, lộ ra tính xấu. Giờ khắc này, bọn hắn đã quên mất tu vi chênh lệch, quên mất thân phận thể lực chênh lệch mà từng người đều cùng nhìn về hướng cung điện xuất hiện, trong mắt hiện đầy vẻ tham lam, ngoài tham lam vẫn là tham lam.

Mà dựa và những lời nói lộn xộn của các tu giả, Cơ Trường Không cũng biết được Tôn tổ là tồn tại dạng gì, là đại diện cho cái gì!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Vân Đồ Lục Truyện Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Bên ngoài tô vàng nạm ngọc

Tôn tổ, Tôn tổ, xưng tôn làm tổ. Đây là tồn tại trong truyền thuyết, đã tuyệt tích trên thế gian từ rất lâu rồi.

Một vị Tôn tổ đủ để trở thành một linh tụ siêu cấp của một tộc. Một người, một thể lực vô thượng thuộc về người khai sáng, giống như linh tụ Nhân tộc, Yêu tộc, là một lão tổ tông siêu cấp, là người sáng lập.

Đối với Tôn tổ, ngay cả tu giả ở đây cũng rất mơ hồ về khái niệm này. Họ chỉ biết người được xưng là Tôn tổ có thực lực rất cường đại, cường đại đến mức không thể tưởng tượng được, coi như là tưởng tượng, cũng không thể miêu tả được sự cường đại chính thức của bọn hắn, không cách nào nói rõ, không cách nào tưởng tượng.

Tồn tại như vậy, cách bọn họ quá xa, xa gần như thần thoại!

Ngoại trừ Tôn tổ ra thì sự tình của Thiên kiều Tiên tử, Cơ Trường Không cũng hiểu được một phần.

Thiên Kiều Tiên tử Phụng Thiên Kiều, đại công chúa của Phụng Hoàng đế quốc, tư thái tuyệt thế. Chẳng những nàng có dung mạo phong hoa tuyệt đại, càng có thiên tư hơn người. Nàng là người trẻ tuổi thuộc những người cường giả, khó tìm được đối thủ xứng tay, dần dần thế hệ trẻ tuổi. Đồng thời, nàng cũng được người đời xưng là Tiên tử, lại còn đối với người truy cầu thì nàng không hề thay đổi sắc mặt.

Trí tuệ nàng hơn người, bảy tuổi tu hành, mười hai tuổi Khai Mạch, được thiên hạ ca tụng.

Lúc mười ba tuổi, nàng từng đơn thân độc mã giết bọn Hoàng Thiên đạo*, khiến bọn chúng dám làm xương làm bầy. Trong vòng một ngày một đêm, nàng đã giết chết mấy trăm người Hoàng Thiên đạo, tiếp theo là đại thủ lĩnh, không một ai may mắn thoát khỏi. Hào khí ngất trời, người người hâm mộ.

*Hoàng Thiên đạo: trộm Hoàng Thiên.

Hiện nay thì đã đến mười bảy tuổi, tu vi sâu không lường được, trong Hoàng Triều đều ngầm thừa nhận nàng là Hoàng đời sau, cao thấp bên trong Hoàng Triều không ai không phục.

Tuy rằng những điều này chỉ là truyền thuyết nhưng cũng có thể đứng 1 bên để nghiệm chứng vị Thiên kiều Tiên tử cường đại này. Điều làm cho hán kinh ngạc chính là từ miệng của 1 người tu sĩ biết được một tin bí mật, đó là khi xưa, một khoảng thời gian lẻ loi hui quạnh, vị Thiên kiều Tiên tử này đã chịu rất nhiều khổ sở!

...

Nói đến chuyện xưa của nàng thì dù phải nói cả ba ngày ba đêm cũng nói không hết.

Tóm lại chỉ một câu, nàng là truyền kỳ, là nữ tử hiếm thấy, thiên hạ đều biết.

Oanh!

Tồn tại trong chiến hạm đồng xanh là người xuất thủ đầu tiên. Một bàn tay thật lớn thò ra từ trong chiến hạm, những đường hoa văn gia trì trên chiến hạm dài trên trăm trượng, đường vân rõ ràng, thần quang minh mông cuộn cuộn, uy danh cái thế.

Phanh! Cự chướng đánh vào cung điện nhưng đến cách cung điện khoảng chừng mười trượng thì nó dừng lại, không tiến lên nữa.

Từng đạo ánh sáng màu xanh lập loè, đạt đến mấy trăm vạn.

Những đường hoa văn ấy ngay lập tức hoá thành đủ mọi hình dáng yêu thú, đầy đủ màu sắc. Nào là thanh long, bạch hổ, huyền vũ... đủ các chủng loại yêu thú rồi thậm chí có những loài yêu thú mà người ta không thể nhận biết cũng đồng loạt xuất hiện.

Vừa rồi ngăn cản một chướng kia chính là yêu thú hoá ra từ một đường hoa văn, huyền vũ. Một con Huyền Vũ bình thường như mọi người đã biết. Mà những đường hoa văn có thể hoá thành một yêu thú khổng lồ như huyền vũ thì chỗ nào cũng có.

"Thật mạnh." Sắc mặt thay đổi đại nhân vật trong chiến hạm đồng xanh thay đổi, lộ vẻ sợ hãi rồi lập tức thu cự chướng về.

Cũng không phải vì hán quá khiếp sợ. Qua vô số năm nhưng những đường hoa văn cấm chế bên ngoài cung điện vẫn cường đại như trước. Bất cứ một đạo hoa văn nào cũng đều ẩn chứa một uy năng nào đó, đều có thể chống lại một kích toàn lực của một nhân vật lớn mà vẫn bình yên vô sự.

"Tôn tổ a, một tồn tại vô thượng. Cho dù đến cuối đời chúng ta cũng không có khả năng thấy được một chút cánh cửa dẫn đến cánh giới như vậy, aiii... Chỉ là một cái Hành cung nho nhỏ, chúng ta cũng thúc thủ vô sách, thật đúng là buồn cười a." Đại nhân vật kia thở dài.

"Mọi người hãy dừng đến át chủ bài đã mang theo, ra tay đi." Thiên kiều Tiên tử một mực không có bao nhiêu động tĩnh, lạnh nhạt nói.

Bàn tay trắng của nàng khẽ vẫy, một chiếc lông vũ màu lửa xuất hiện trong tay nàng. Chiếc lông vũ trên ngón tay nàng đang hùng hực bốc cháy, không trung bốn phía đều bị đốt cháy thành hư vô.

"Phụng Hoàng Chân Vũ?" Thủ bút thật lớn, đại nhân vật trong chiến hạm sợ hãi thần phục.

Phụng Hoàng Chân Vũ chính là lông vũ của phụng hoàng lưu lại lúc nó đã Niết Bàn, mang Niết Bàn chi lực, khó có được, đó cũng không phải là lông vũ của phụng hoàng đang được Phụng Thiên Kiều cưỡi. Nó chính là của phụng hoàng chân chính, Phần Thiên nấu biển, không gì làm không được!

Phụng hoàng cổ xưa chính là tồn tại khủng bố nổi danh cùng Chân long. Thậm chí, nó cường đại đến độ thoát ly khỏi thân phận yêu tộc, trở thành thần thú, thánh thú.

Vô số người ở xung quanh đều bàn tán, hiển nhiên là vô cùng kinh sợ việc xuất hiện của Phụng Hoàng Chân Vũ. Có thể xuất ra một chiếc Phụng Hoàng Chân Vũ thì đã nói lên Phụng Hoàng đế quốc bỏ ra tiền vốn rất lớn. Dù sao thì với loại bảo vật như vậy, chắc hẳn Phụng Hoàng đế quốc sẽ ko có nhiều.

"Đã như vậy, tất nhiên bốn tọa không thể không phóng khoáng." Đại nhân vật trong chiến hạm đồng xanh cười to, một đạo nguyệt quang từ từ bay lên, lơ lửng trên chiến hạm, cách mặt đất trăm trượng. Nguyệt quang kia cong cong, vậy mà giống như như dòng nước chảy xuôi, rất thần dị.

"Người lại có thể mang vật ấy tới rồi!" Nữ tử trong nhuyễn kiêu vô cùng chấn động.

"Đúng vậy, mặc dù chỉ là vật phủng chế nhưng nếu toàn lực sử dụng thì uy năng chưa chắc đã thua kém Phượng Hoàng Chân Vũ." Tồn tại trong chiến hạm đồng xanh tự đắc nói.

"Mọi người ra tay đi." Nữ tử trong nhuyễn kiêu cũng ko hề bày ra cái gì, chỉ nhàn nhạt mở miệng, rất trầm ổn. Nhưng dù Hoàn thiên kiêu hay tồn tại trong chiến hạm đồng xanh cũng không hề tỏ vẻ khó chịu về việc này, giống như không để trong lòng vậy.

Ô...ô...n...g!

Phượng Hoàng Chân Vũ phát ra tiếng vù vù. Từng vòng hỏa hồng sắc rung động, khuếch tán ra bốn phương tám hướng mà mắt thường có thể nhìn thấy được. Nhưng rồi những vòng tròn khuếch tán ấy lập tức tiêu tan, để rồi cùng hội tụ lại thành một hư ảnh phượng hoàng ở phía trước.

Phượng hoàng này phát ra một tiếng thét không thanh. Hai cánh mở ra thì ngay lập tức đã vượt qua vài trăm mét, tốc độ cực nhanh, vượt qua tường tượng, phẳng phát giống như thuận di.

Oanh!

Miệng nó phun hỏa diễm, hơi thở nóng bỏng đốt hủy không ít đường hoa văn nhưng lại không cách nào có thể thật sự đánh vỡ được đạo ấn. Điều này có thể nói lên rằng, Niết Bàn Hỏa vũ cũng không cách nào rung chuyển những đường hoa văn nơi đây. Mà việc xuất ra những đoàn hỏa diễm như thế cũng làm cho hào quang của Phượng Hoàng Chân Vũ dần dần ảm đạm.

"Những đường hoa văn này thật cường đại, chúng ta xem thế cũng đủ rồi." Đại hán Huyết Dao môn suy sụp nói.

Những hoa này ít nhất đã qua vài vạn năm, uy năng trăm không còn một. Nhưng dù vậy thì dù là Phượng Hoàng Chân Vũ cũng không cách nào đánh phá được nó, thậm chí ngay cả rung chuyển nó cũng cũng không thể. Có thể nghĩ lại mà xem, Tôn tổ kia là tồn tại khó có thể tưởng tượng đến cỡ nào...!

"Hãy cùng động thủ." Nữ tử trong nhuyễn kiêu khẽ nói.

Một cái dây lưng rực rỡ bằng lụa từ trong nhuyễn kiêu bay ra. Dù là nó chỉ là vải vóc mềm mại nhưng lại còn muốn sắc bén hơn lợi kiếm. Những nơi nó đi qua, năm đường quang mang lập loè, bầu trời rung động, lại là một kiện bảo vật cường đại, không kém gì Viên Nguyệt và Phượng Hoàng Chân Vũ.

Thần quang năm màu sinh sôi không ngừng, làm phai mờ hoa văn, hơi có chút hương vị tương khắc.

Bên kia, nguyệt quang cũng được triển khai.

Hào quang sáng tỏ màu trắng bạc, ôn nhu như nước nhưng lúc này lại trở thành từng nhánh mũi tên nhọn, khắc chạm những đường hoa văn kia. Những mũi tên nhọn này hóa thành những mũi tên có đuôi lông vũ bay thẳng đến đường hoa văn, mỗi một mũi tên dài đều có thể nghiền nát một đường hoa văn.

Thật là bảo vật lợi hại, Cơ Trường Không trốn trong bóng tối, sợ hãi thán phục liên tục.

Cái này giống như một nguyệt luân, chẳng những xinh đẹp mà còn vô cùng cường đại. Ngàn vạn mũi tên đuôi lông vũ đều là từ đạo lực biến thành. Những nơi chúng đi qua, không gì cản nổi, đánh đâu thắng đó.

Ở Chân Long thế giới thì khó có thể nhìn thấy một trận quyết đấu đặc sắc như vậy, vô luận là nhân vật nơi này hay là bí bảo thì cũng đều vượt xa tường tượng. Cơ Trường Không xem mà được mở rộng tầm mắt. Đồng thời cũng hiểu rõ được thân là tiểu thế giới, nếu so với những thế lực lớn này sẽ chênh lệch lớn đến thế nào.

Ba thế lực liên tiếp ra tay, đường hoa văn lung lay như sắp đổ.

Dù sao cũng chỉ là Hành cung mà thôi. Hơn nữa thời gian trôi qua đã lâu, lực lượng ăn mòn làm cho nó gần như không còn, có thể ngăn cản ba đại bảo vật đã không giống bình thường rồi.

Đường hoa văn lay động, cung điện lắc lư, tựa hồ sắp tan vỡ.

Nhưng mà Tôn tổ dù sao cũng là Tôn tổ. Nếu như ngày nay có Tôn tổ xuất thế, đủ để quét ngang thiên hạ, vô địch thủ. Bọn hán lưu lại chỉ là một tòa cung điện bình thường mà thôi nhưng thế cũng đã không cách nào tưởng tượng được lực lượng của Tôn tổ rồi.

Cung điện nhìn như lung lay sắp đổ nhưng lại có thể cầm cự được một ngày một đêm, thật cứng cỏi vượt quá tường tượng

Nhưng rút cuộc cũng là bình không rẽ. Hoa văn có cường đại như thế nào cũng không chịu nổi, gần như bị nghiền nát.

"Tốt, ra tay, lập tức đánh phá." Đại nhân vật trong chiến hạm cười to.

Oanh long long!

Dưới một kích hợp lực của ba người, rốt cuộc cũng đánh ra được một khe hở ở chỗ yếu nhất. Nhưng cũng chỉ là một khe hở đủ để tu giả tiến vào, xem

như cửa động. Đa số đường hoa vẫn bị nghiền nát, thần lực quét ngang tám hướng.

"Đi." Tồn tại trong chiến hạm đồng xanh xuất phát đầu tiên. Chiến hạm khê động, một tia sáng màu xanh cũng đã cùng lúc khe hở mở ra, tiến vào cung điện.

Hai thể lực còn lại cũng tiến lên. Ngay sau đó thì thêm một thể lực nữa chen tới. Chỉ trong chớp mắt, cửa vào đã bị biển người bao bọc.

Cơ Trường Không cũng ngửa ngửa tâm tham nhưng rồi cũng cắn răng kiềm chế xúc động trong lòng.

Với thực lực của hắn thì chỉ với một người nào bất kì ở nơi đây đều có thể giết hắn vô số lần, tùy tiện xông lên quả thực là muốn chết.

Song, có một số việc, chắc là sẽ không vì ý chí của hắn mà thay đổi.

Hắn không có chú ý tới, lúc phong ấn kia bị phá vỡ thì, vốn một mực đi theo phía sau hắn, hai mắt Thanh y Tiên tử bỗng nhiên dần hiện ra một tia thanh tĩnh. Nàng cúi đầu nhìn Cơ Trường Không rồi sau đó khẽ nâng bàn tay như ngọc trắng, lập tức bắt được hắn và nhanh chóng cùng bay về chỗ khe hở kia.

Cơ Trường Không khóc không ra nước mắt nhưng ngay cả khả năng giãy giụa đều ko có.

Biển người phía trước như bị một lực lượng vô hình tách ra hai bên. Thanh y Tiên tử không bị trở ngại chút nào, mang theo Cơ Trường Không theo sát ba đại thể lực, trực tiếp nhảy vào trong đó.

Đương nhiên, ngoại nhân không nhìn thấy Thanh y Tiên tử, chỉ có thể nhìn thấy Cơ Trường Không lung la lung lay bay tới, rất quái dị, rất chật vật!

Càng tới gần cung điện, cảm giác trầm trọng kinh khủng kia, như trong lịch sử, lại càng làm cho người ta kính sợ khí tức cổ xưa mà tang thương từ trong cung điện phát ra một cách tự nhiên, làm cho tâm tư người ta càng thêm trĩu nặng, không thể cưỡng lại.

Nhưng khi hắn tiến vào cung điện rồi thì hết thấy mọi thứ trước mắt làm hắn sợ ngây người!

Bề ngoài hoa lệ, bên trong cung điện thì uy nghiêm to lớn lại là vô số phế tích.

Phế tích cũ nát, cỏ cây sinh trường đã héo tàn vô số lần, bốn phía đều là cảnh đồ nát thê lương, chỉ còn là một mảnh rách nát và mục nát.

Cái này quả thực là trước sau tương phản quá lớn đi, làm cho người ta chỉ biết ghen hòng nhìn trần trối, bởi vì cái gọi là bên ngoài tô vàng nạm ngọc trong thì thối rữa, cung điện này chẳng qua chỉ là ruột bọng rách, đây quả thực là phế tích.

Tuy từ đồng đồ nát thê lương này có thể nhìn thấy được chút dấu vết còn sót lại, biểu thị cho một thời huy hoàng, nhưng đến bây giờ thì chỉ còn lại một đồng rách nát. Phạm vi cung điện đến trăm dặm nhưng lại không còn chỗ nào có kiến trúc còn hoàn hảo, đập vào mắt chỉ toàn là một cảnh hoang vu.

Tu giả đến chỗ này thì đã ngu ngốc đứng tại chỗ từ nãy giờ. Ngoại từ tu giả của ba đại thể lực đang ko ngừng tìm kiếm thì những người còn lại chỉ biết ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn người. Họ không biết phải tìm kiếm ở nơi nào đây.

Chênh lệch lớn như vậy làm cho bọn họ không biết làm thế nào, có cảm giác giống như rơi từ trên thiên đường xuống địa ngục vậy.

Tiến vào nơi đây rồi thì Thanh y Tiên tử liền biến mất không thấy đâu. Cơ Trường Không rơi xuống từ mấy chục trượng trên không trung, rất ư chật vật. Nhưng dù sao thân thể của hắn cũng cứng cáp nên không đến nỗi trọng thương giống như lần ở Chân Long tiểu thể giới.

Đoạt a!

Một lát sau, vô số tu giả hô loạn, từng người như bị điên, đang ra tay cướp đoạt ở trên đồng phế tích.

Mảnh gỗ mục nát, mái ngói vỡ... những thứ gì có thể lấy đi được thì toàn bộ đều lọt vào tầm ngắm của bọn họ!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Vân Đồ Lục* Truyện Convert được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Cái đích cho mọi người chỉ trích

Hành cung Tôn tổ thì dù một viên gạch hay một tấm ngói cũng đều là vật phi phàm. Đá vụn là bảo, gỗ nát cũng là bảo, nước bùn thối thì càng là bảo vật. (#.#chắc lấy về uống đây)

Từ xưa đến nay đều có truyền thuyết, những nơi người tài đức đi qua sẽ biến đất thành hoa lan, mùi thơm đầy đồng. Mà Tôn tổ càng khoa trương hơn, chỗ đứng chính là thần thổ, làm nơi trú chân của địa linh nhân kiệt, có thể hoá thứ mục nát thành thứ thần kỳ, chỉ một đoạn gỗ mục hay đá bỏ đi nếu dính phải một luồng khí tức của Tôn tổ thì đều thành linh.

Một tòa Hành cung của Tôn tổ, dù chỉ còn lại một đồng đồ nát thê lương thì cũng có giá trị vô lượng, giống như phạm nhân thấy phế tích của tu sĩ thì đó cũng là bảo vật vậy.

Thời đại của Tôn tổ quá xa xôi, cho nên thế giới ngày nay chỉ còn lại truyền thuyết về bọn họ. Chỉ là cự đầu cũng đã là đỉnh phong rồi, hướng chỉ là Tôn tổ. Cho nên, thử nghĩ mà xem, vật bọn họ lưu lại sẽ giá trị đến chừng nào.

Vô số tu giả như đã hoá điên, từng đợt sóng (người) điên cuồng tràn vào nơi đây. Thậm chí bởi vì cửa vào quá mức nhỏ hẹp nên phản động cường giả đã huyết chiến với nhau.

Oanh!

Một vị tráng hán cao lớn đánh ra một chưởng, xuyên thủng toàn bộ khe hở. Hơn mười cường giả đang tranh đoạt vị trí với nhau đã hoá thành máu tươi ngay tại chỗ, bị người đánh thành vô số thịt nát bay tán loạn khắp nơi. Đây là một tồn tại vượt xa Luyện Ngục Không, cường thế vô song.

"Đồ tốt." Tráng hán cười ha ha, vung tay lên, vô số gạch đá giống như được vòng xoáy thôn phệ, qua mấy hơi thở thì đã biến mất không còn.

Những thứ này nhìn như đồ vật bình thường nhưng về sau nhiễm khí tức Hành cung thì đã ko giống bình thường. Đối với rất nhiều tu giả, chúng mang lại cho bọn họ rất nhiều chỗ tốt.

"Chết tiệt." Cường giả thứ hai đến muộn hơn nên thảm hận. Chỉ vèn vèn mấy cái hô hấp, tráng hán kia đã lấy đi toàn bộ. Thậm chí ngay cả một chút bột phấn cũng không có lưu lại, chênh lệch một bước thời cũng làm hán ảo não không thôi.

Những thế lực lớn đặt chân trước vào nơi đây nhưng lại chướng mắt việc ăn cơm thừa rượu cũn. Nhưng đối với những tu giả của thế lực nhỏ hay những tán tu mà nói, những thứ này đều là bảo vật, ko thể nghi ngờ. Cơ Trường Không gần như ở vị trí đầu tiên nhưng hán lại ko có hứng thú cũng ko có năng lực để thu lấy.

Không biết là hạnh phúc a! Nếu như cho hán biết những thứ bỏ đi kia đều có giá trị thì chỉ sợ bây giờ hán cũng đã gia nhập đoàn đại quân cướp bóc rồi.

Như vậy thì cũng chỉ có một kết cục đã định trước cho hán - chết!

Oanh long long!

Vị cường giả thứ hai đặt chân nơi đây cùng mấy người vào sau không thu hoạch được gì bèn dời ánh mắt về phía tường thành của Hành cung. Bấy, tám người thi triển pháp lực cùng lúc, hóa thành một bàn tay thật lớn, đem một đoạn ngắn của tường thành dỡ xuống. Thủ đoạn bậc này làm cho người ta không biết nên khóc hay cười.

Song, càng quá mức hơn còn ở phía sau.

Từng đám người mang đi thành cung còn sót lại cuối cùng tu giả đã đến là chân chính không thu hoạch được gì.

Dưới tình huống như thế, những người này đã làm ra một sự tình điên cuồng, làm cho người ta khó có thể tin được - đào ba thước đất!

Thật sự là đào sâu cả ba thước đất. Một chút bùn đất cũng không để lại. Nếu ko phải hoa văn phía dưới cung điện ko cách nào rung chuyển, thì có lẽ những người này thật sự đem trọn cái đại địa này triệt để chuyển đi.

...

Cơ Trường Không ngờ ngác đi về phía sâu trong cung điện, đầu óc của hán chỉ còn là một mảnh hỗn loạn. Từ khi tình quang kia xuất hiện đến bây giờ, hán cảm giác có một lực lượng thần bí đang ko ngừng thúc giục hán tiến về phía trước. Mảnh Tinh đồ lúc trước cũng chỉ là một đạo lạc ấn, còn chân chính triệu hoán hán tựa hồ là từ chỗ chỗ sâu nhất trong cung điện.

Hành cung rất lớn, bên trong cũng rộng lớn như vậy. Đại khái bởi vì việc lục soát, vơ vét quá sạch sẽ nên bây giờ nơi đây cực kỳ trống trải. Dưới mặt đất đây những đường hoa văn, được khắc trên những phiến đá màu xanh, kéo dài đến trăm dặm. Chỉ có một toà cung điện tuy đã bị tàn phá phía sâu trong trung tâm là miễn cưỡng còn bảo tồn được chút chút.

Bên ngoài đều là tu giả của thế lực nhỏ, còn toà cung điện kia thì được ba đại thế lực vây chính giữa, coi như độc chiếm.

"Hai vị, cung điện này nên phân như thế nào?" Tồn tại trong chiến hạm đồng xanh hơi hơi ho khan, một tiếng phá vỡ yên lặng. Ba thế lực không ai nhường ai nhưng chung quy dây dưa như vậy cũng không phải biện pháp a.

"Tất cả đều dựa vào bốn sự, cướp được cái gì thì được cái đấy." Hoàng Thiên Kiêu mở miệng đầu tiên, khí phách vô song.

"Thiếp thân lại ko đồng ý. Thiếp thân là con gái yếu ớt, làm sao có thể cùng các vị tranh đoạt." Nữ tử trong nhuyễn kiều nũng nịu nói, tiếng nhu nhược làm cho người ta nhin không được mà nhiệt huyết sôi trào.

Chỉ có điều mọi người ở đây cũng biết nàng là người nào. Tất cả đều phì báng từ tận đáy lòng* ko thôi.

*DG: ý là cái ấy-ấy đang phì báng nàng ấy đóa^-^

"Người là con gái yếu ớt? Người là con gái yếu ớt thì nam nhân đều nên làm nô lệ đi thôi, cũng có thể nói bọn họ đều đã chết hết rồi." Đương nhiên, mọi người chỉ dám nghĩ những lời này trong lòng mà thôi, tuyệt ko dám nói ra.

Phàm những người biết danh hào của nữ nhân này đều cảm như hén. Mỹ Nhân Hạt*, danh hào này cũng ko phải chỉ là nói chơi mà thôi. Không biết bao nhiêu tu giả đã thua trong tay nữ nhân này rồi? Nếu tin lời của nàng thì đảm bảo ngay cả bột phấn của xương cốt cũng ko còn.

"Hay là chúng ta cứ mở nơi này ra trước đi. Dù sao thì cũng là một vị lão tổ Hành cung, mặc dù đã trải qua biết bao nhiêu năm tháng, chúng ta cũng ko thể khinh thường được." Tồn tại trong chiến hạm đồng xanh nói ra một câu rất đúng trọng tâm.

Ba phương thế lực cũng biết đạo lý này nhưng ai cũng chưa nói ra. Hoàng Thiên Kiều thì quá mức kiêu ngạo, ko thêm mở miệng. Mà nữ nhân trong nhuyễn kiều thì lại quá giao hoạt, không muốn mất đi chủ động.

Cung điện cổ xưa đã lung lay sắp đổ rồi, khí tức tang thương mà mực nát bắt đầu tràn ngập ra khắp nơi.

Tồn tổ cũng không thể bắt diệt, hướng chỉ chỉ là Hành cung của bọn họ!

Cơ Trường Không vẫn tiến đến gần từng bước một như trước. Tinh thần của hắn đã hoàn toàn bị dao động rồi. Hiện tại, hắn đã mất đi ý chí, chỉ có một giọng nói không ngừng thúc giục hắn tiến lên, không ngừng tiến lên.

Trên thực tế thì tinh thần của hắn rất thanh minh. Hắn hiểu được bản thân mình đang làm cái gì nhưng hắn lại có cảm giác kỳ dị, ko ngừng thúc giục hắn tiến lên.

Ồ...ồ...n...g!

Ngay khi hắn đặt chân trong phạm vi nghìn mét xung quanh cung điện thì một đạo hào quang phóng lên trời. Cung điện vốn đang lung lay sắp đổ thì bỗng nhiên sụp đổ hoàn toàn, tạo thành một làn sóng mù khuếch tán ra xung quanh. Sau đó, một đạo hào quang màu bạc từ trong đồng bụi mù ấy phóng lao ra, rồi chui vào bàn tay phải của hắn.

"Luu lại!"

Nhưng đại biến bất thành linh diễn ra cũng ko làm cho người khác thất thần, ba phương thế lực đồng thời hét lớn, ba thanh pháp khí cường đại nhất tề đánh xuống lực trấn áp. Trăng lưỡi liềm cong cong, vô số nguyệt hoa hóa thành đao, thương, kiếm, kích rơi xuống chính giữa, đều có mệnh mông cuồn cuộn, khủng bố vô biên, không khách khí chút nào, bất luận một thanh đao, thương, kiếm, kích nào trong vô số ngàn vạn này cũng đều có thể chém chết Luyện Ngục Không ngay tại chỗ.

Nhưng chuyện làm cho mọi người chấn động đã xảy ra!

Một số ít nguyệt hoa ở đằng kia hoá thành đao, thương, kiếm, kích đang trên đà công kích Cơ Trường Không thì khi đến gần hắn bỗng nhiên bị một lực vô hình truyền ra từ cơ thể Cơ Trường Không cản nuốt, rồi sau đó một lần nữa chúng lại hoá thành những nguyệt hoa, dung nhập vào trong cơ thể của Cơ Trường Không.

Không gian bỗng yên tĩnh lại, đa số tu giả nhìn chăm chăm vào Cơ Trường Không với vẻ bất khả tư nghị. Trong mắt họ hoặc hiện lên vẻ tham lam, hoặc vẻ kinh ngạc, muốn màu muốn vẻ.

Song, rung động chỉ tạm thời, phản ứng của mọi người đã hoàn toàn thống nhất, chỉ có tham lam.

Oanh!

Toàn bộ ánh trăng đều run rẩy, vô lượng nguyệt hoa như là thủy triều trút xuống, kinh đào phách ngạn, cuồn cuộn nổi lên, xếp lên nhau đến nghìn lớp.

Chỉ là, nguyệt hoa là một loại lực lượng thuộc Tinh Thần Chi Lực, đối với tình trạng hiện tại của Cơ Trường Không mà nói, Tinh Thần Chi Lực hoàn toàn chính là vật đại bổ. Mặc cho Viên Nguyệt là dạng khủng bố gì cũng ko thể làm cho hắn bị thương chút nào, giúp cho nhục thể của hắn càng cường đại hơn, chỉ trong khoảng thời gian ngắn đã bạo tăng hai nghìn cân cự lực.

Cơ Trường Không biểu hiện quá mức yêu dị, thế nên dù mọi người ở đây có thể nhìn ra được hắn chưa đặt chân đến cảnh giới Khai Mạch nhưng mỗi người đều vô thức, ko để ý đến điểm này.

Nói đùa, nếu cường giả Thiên Môn cảnh giới đối mặt với công kích của Viên Nguyệt thì chắc hẳn đều sẽ chết, ko thể nghi ngờ, dù có rèn thân thể đến đỉnh phong thì cũng ko thể nào có thể chống đỡ được!

Như vậy, nguyên nhân chỉ có thể từ hoà quang ko biết tên kia!

Nghĩ đến đây, mọi người hầu như đều điên cuồng cả lên. Nếu một tu giả ngay cả cánh cửa cũng ko thể bước vào, nếu đạt được vật có uy năng như thế thì bọn họ sẽ...

Chỉ trong nháy mắt, đa số mọi người đều đỏ mắt.

"Tiểu tử, lưu lại bảo vật, ta có thể thu người." Một vị tán tu trong số những cường giả nhện không được lòng tham nên đã mở miệng đầu tiên.

"Muốn chết." Viên Nguyệt phân ra một đạo quang mạng, chém ra. Và vị tán tu kia ko kịp hồi hạn đã từ một đoạn thành hai đoạn. Mà tán tu bốn phía chứng kiến một màn như vậy đều nhao nhao cả lên, sắc mặt tất cả đều đại biến, nhanh chóng bay lui về phía sau.

Đây là cuộc chơi của các thế lực lớn, tán tu ko chỗ nương tựa nếu muốn hóa trung thủ lật* thì kết quả duy nhất đó là nát tay của mình, tự bản thân chặt đứt móng vuốt của mình.

*Hòa trung thủ lật: Lấy hạt dẻ trong lò lửa.

Ba đại thế lực, mỗi thế lực chiếm một phương trên bầu trời cho riêng mình. Ngoại trừ Hoàng Thiên Kiêu ko đem lực chú ý đặt lên bên ngoài thì hai thế lực còn lại đều gần như đặt tất cả lực chú ý trên người Cơ Trường Không. Không thể trách họ, hào quang lóe lên rồi biến mất kia thật sự là quá mức thần dị, làm cho bọn họ muốn ngừng cũng ko ngừng được.

Có thể ở trong Hành cung Tôn tổ còn lưu lại một vật phẩm gì đó, trải qua vô số năm thì lại càng có giá trị vô lượng. Một phẩm nhân như hấn còn được như thế thì bọn họ nếu đạt được sẽ bày ra lực lượng như thế nào đây?

Chỉ tiếc bọn họ không biết Cơ Trường Không có thể chống lại Viên Nguyệt, cũng chỉ là tình huống đặc biệt mà thôi.

Nếu như không phải Tinh Thần Chi Lực, bất kỳ một lực lượng nào cũng có thể đơn giản đem một tiểu tốt Khai Mạch tám, chín trọng thiên như hấn chém chết như chém bùn!

Áp lực càng lúc càng lớn. Tuy rằng chỉ có một vòng Viên Nguyệt xuất thủ thôi nhưng nó cũng càng ngày càng mang lại cảm giác áp lực cho hấn. Chỉ sau một thời gian ngắn thôi, hấn đã có một loại cảm giác thờ ko nổi, áp lực như càng ngày càng nặng nề hơn.

Hai vạn một nghìn cân, hai vạn hai ngàn cân, hai vạn ba nghìn cân. . . Thân thể của hấn đang tăng trưởng, Tinh Thần Chi Lực hội tụ trong sáu đại huyết cũng càng ngày càng nhiều. Khí huyết quanh thân hấn nhộn nhạo, tinh khí cuộn cuộn kéo đến như thủy triều.

Được sự giúp đỡ của những tinh khí này, hấn có thể cảm ứng được rõ ràng rằng, trong cơ thể mình đang có một cánh cổng thật lớn, vì ko có phương pháp mở nên chỉ có thể mặc cho tinh khí mãnh liệt tụ tập dưới cửa.

Có thể nói, giờ khắc này Cơ Trường Không đã nhận được chỗ tốt, giúp hấn đỡ mất thời gian tu luyện mấy tháng. Chỉ là cảnh giới chênh lệch quá lớn, dù là Tinh Thần Chi Lực cũng ko cách nào tổn thương tới hấn nhưng dù vậy, chỉ nhờ vào một ít khí cơ thì cũng làm cho hấn khó lòng duy trì được.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Vân Đồ Lục Truyện Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Núi lửa

"Người đi giết hấn, mang món bảo vật đó về." Nữ tử trong nhuyễn kiệu thấy nhiều tán tu không dám phản kháng thì quét mắt nhìn Cơ Trường Không lạnh lùng nói.

"Tuân lệnh." Một vị thị nữ lĩnh mệnh mà đi.

Trong mắt nữ tử nhuyễn kiệu, bảo vật trong tay Cơ Trường Không tuy thần dị nhưng có vẻ như so với đồ vật xuất hiện về sau còn có hơi không bằng.

Trọng yếu hơn chính là, trong mắt nàng ta, bất Cơ Trường Không thì chỉ cần một người hầu tùy ý cũng có thể làm được, hoàn toàn không cần tự mình ra tay.

Đại nhân vật trong chiến hạm đồng xanh và nữ tử trong nhuyễn kiệu, mỗi người phái ra một người hầu. Mỗi một người đều không kém hơn Luyện Ngục Không. Nhân vật như vậy mà chỉ là một người hầu nho nhỏ thì có thể thấy được nội tình của những thế lực siêu cấp này thâm hậu đến cỡ nào.

Một người hầu lại có thể so với Thái Thượng Trưởng Lão của một Tông môn, quả thật là vô cùng kính người!

Cơ Trường Không không thể không đối mặt với nguy cơ lớn nhất từ khi hấn lọt lòng mẹ đến nay. Hai người có thể so với Luyện Ngục Không, so với ngày tàn sát hàng loạt dân trong thành khi xưa thì còn nguy hiểm hơn, làm sao trốn.

Dù sao thì khi đó Cơ Trường Không quá yếu, hoàn toàn không bị để ý, không người ra tay với hấn.

"Tiểu tử, ngoan ngoãn giao món bảo vật đó ra, sẽ tha cho ngươi khỏi chết." Người trung niên đi ra từ chiến hạm đồng xanh cười lạnh nói.

"Tiểu đệ đệ, giao ra bảo vật a. Vật ấy không phải thứ ngươi có thể có." Thị nữ được phái tới nững niện nói.

Hai người xuất thân thế lực lớn, có thể so với Luyện Ngục Không mà lại nói nhiều với hấn như vậy sao? Sẽ không, bọn họ sẽ trực tiếp chém chết mình. Sau đó lại quyết định bảo vật thuộc sở hữu về ai nhưng hiện tại bọn họ lại làm như vậy thì lý do chỉ có một, chính là kiêng kỵ bảo vật trong tay mình.

Dù sao trong mắt những người này, lúc trước Cơ Trường Không đã có thể dựa vào bảo vật để đối kháng với đại nhân vật trong chiến hạm đồng xanh. Bọn họ không thể không kiêng kỵ. Đã như vậy, không thể nghi ngờ, kéo dài thời gian là biện pháp tốt nhất, Cơ Trường Không nghĩ như vậy.

...

Cung điện sụp đổ, sau đó có ba bảo vật lao ra. Một giọt máu tươi được kim quang bao phủ, lớn chừng ngón cái. Thứ hai là một mảnh đồng. Cuối cùng là một vật giống như được luyện hóa, cánh hoa màu xanh.

Mảnh đồng và cánh hoa thì có thể bỏ qua. Nhiều cường giả đều cho rằng, nhiều lắm thì chúng cũng chỉ là các loại bảo vật pháp thuật nhưng còn giọt máu tươi kia thì làm cho tất cả mọi người đều điên cuồng.

Mặc dù không có một dị tượng nào nhưng ba phương thế lực đều minh bạch đó là cái gì, đó là - tinh huyết của Tôn tổ.

Tôn tổ, xưng tôn làm tổ, thần uy vô lượng, một cộng lông tóc có thể luyện Thần binh, một giọt máu tươi giọt xuyên cả vạn giới. Bọn họ lưu lại một giọt tinh huyết thôi, cũng đã đủ để tạo nên một vị đại năng!

Một giọt tinh huyết này đối với cường giả ở đây mà nói, không thể nghi ngờ đã vượt ra khỏi giá trị có thể có. Dù là Hoàng Thiên Kiêu, nữ tử phong hoa tuyệt đại như vậy, cũng đều muốn dòm ngó. Nếu có thể lấy được nó thì chỉ bằng vào một giọt tinh huyết này cũng đủ lực để tạo ra một thiên tài nhanh nhất.

Giọt tinh huyết này có giá trị quá lớn. Bất kể là kéo dài tuổi thọ hay lực để tạo ra một thiên tài nhanh nhất, hoặc để bản thân dùng thì cũng đều mang lại chỗ tốt.

Chỉ trong nháy mắt, ba phương cường giả nhất tề ra tay!

Song, cũng xuất hiện sự khác nhau, cường giả trong chiến hạm đồng xanh và nữ tử trong nhuyễn kiều còn tranh đoạt tinh huyết Tôn tổ thì Hoàng Thiên Kiêu lại rõ ràng tập trung vào mảnh đồng.

...

Ba phương thế lực đang ra tay ở bên kia thì bên này Cơ Trường Không cũng lâm vào tuyệt cảnh. Hai cường giả dường như đã xem thấu thực lực của hấn nên đã bắt đầu ra tay thăm dò.

Đúng vậy, chính là thăm dò!

Nhưng đó là tồn tại siêu việt Thiên Môn cảnh giới thăm dò đó. Tùy ý một kích thì cũng đã có thể nhẹ nhàng gạt bỏ Cơ Trường Không. Bất kỳ thủ đoạn nào đều không thể chống lại được, giờ khắc này, hấn triệt để lâm vào trong bóng ma tử vong.

Trong không trung, một thanh trường thương và một thanh trường kiếm chém xuống đầu hấn. Kiếm quang chiếu rọi vài trăm mét, bốn phía hư không như là vùng lầy, làm cho hấn bước đi càng khó khăn hơn, tránh cũng không thể tránh. Cho dù hiện tại hấn có lòng tin đối kháng với cường giả Khai Mạch lục trọng thiên cũng không được.

Sau đó, kiếm quang nứt vỡ, trường thương đứt gãy. Hai cường giả thô huyết bay ngược ra sau, chưa kịp đáp xuống đất đã liền ầm ầm nổ tung hóa thành vô số thịt nát.

Cơ Trường Không như là thay đổi thành người khác, mắt của hấn trở nên trống rỗng lãnh tĩnh, dường như bất luận con sóng dữ nào cũng đều không thể làm cho hấn động dung. Cái ánh mắt này với ánh mắt Thanh y Tiên tử sao mà giống nhau.

Trên thực tế, Tiêu cổ chính là thay đổi bản thân!

Thân thể vẫn còn nhưng Thanh y Tiên tử lại không chế thân thể hấn. Ngay khi trường thương và lợi kiếm hạ xuống thì Thanh y Tiên tử biến mất từ khi hấn tiến vào cung điện đã xuất hiện trở lại và tiến vào cơ thể hấn, trong nháy mắt đã nắm giữ thân thể hấn.

Hiện tại, trong cơ thể hắn tràn đầy lực lượng, không cách nào tưởng tượng được. Pháp lực mệnh mông cuộn cuộn lao nhanh qua lại giống như là một con sông dài cuộn cuộn về phía trước, so với chính hắn lúc trước đâu chỉ cường đại gấp trăm ngàn lần.

Chỉ tiếc, bất kể cường đại như thế nào, bây giờ Cơ Trường Không đã thành khán giả rồi.

Linh hồn của hắn vẫn còn, ý thức cũng rất rõ ràng nhưng hắn vẫn không cách nào khống chế được thân thể của mình. Chỉ có thể trơ mắt nhìn thân thể của mình làm ra đủ loại động tác, cái loại cảm giác này vô cùng quái dị. Và việc hợp thể cùng giai nhân khuynh thành, loại kinh nghiệm này xem như độc nhất vô nhị rồi a!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Vân Đồ Lục Truyện Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Sở hướng vô địch

Oanh!

Một tiếng nổ vang lên thật lớn, long trời lở đất, tu giả bốn phía đều chấn động.

Mặt Cơ Trường Không không biểu tình hay là việc Thanh y Tiên tử làm ra vừa rồi cũng ko kinh khủng như vậy. Đại thủ tung ra, pháp lực mệnh mông hóa thành một bàn tay thật lớn hung hăng đè xuống. Cường giả ba thế lực lớn đều bị chụp vào trong đó.

Kiều ngạo, bá đạo, lấy lực lượng của một người để đối kháng với ba thế lực lớn, coi thường mọi phản kháng, cũng giống như ba đại thế lực đã làm với những người khác vậy. Nhưng chỉ là, bây giờ Cơ Trường Không làm lại càng triệt để, càng không nể mặt.

Đại thủ đánh xuống, bao phủ phạm vi mấy trăm trượng, dưới lòng bàn tay khổng lồ chiến hạm đồng xanh cũng lay động, vô số đường vân trên thân của chiến hạm lập lòe, lóe lên rồi lập tức tan vỡ. Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, những đường vân trên chiến hạm đã âm thầm mất một phần tư.

Hoàng Thiên Kiêu, chiến hạm đồng xanh, nữ tử trong nhuyễn kiện đồng loạt ra tay. Ba món pháp khí cùng bay lên trời, muốn ngăn cản cự chương kia.

Nhưng mà lực lượng cự chương thể hiện ra ko có gì có thể so sánh được, ko gì có thể ngăn cản được.

Nguyệt hoa bị nghiền nát, còn chiến hạm thì kêu cọt két. Thậm chí phượng hoàng được Hoàng Thiên Kiêu cưỡi cũng gào thét, trong mắt nó hiện lên vẻ hoảng sợ, giống như đã phát hiện ra cái gì rất khó tưởng tượng.

"Người là ai? Nguyên thần nhập chủ lại muốn đối đầu với ta sao?" Tồn tại trong chiến hạm đồng xanh gào rú, khàn cả giọng.

Suy cho cùng vẫn là tồn tại của siêu cấp thế lực, kiến thức rộng rãi, chỉ nhìn sơ cũng đã nhận ra Cơ Trường Không bị nguyên thần nhập chủ.

Có thể thi triển pháp thuật như vậy thì chỉ có những tồn tại vô thượng mới có thể làm được. Cho nên dù bị tổn hại rất nặng, ba đại thế lực vẫn chỉ cố gắng chèo chống chứ ko chính thức chống lại. Bọn họ kiêu ngạo nhưng không ngốc, giao thủ cùng một nhân vật mà ko biết sâu cạn của họ là hoàn toàn ko có lợi.

Chỉ có điều, tuy xuất thân cao quý, có sẵn ngạo khí nhưng ba người liên thủ cũng chưa hẳn có thể đối kháng Cơ Trường Không. Cường giả trong chiến hạm đồng xanh cũng không có một chút ý tứ nào gọi là khách khí, tự tin ko sợ hãi.

Ô...ô...n...g!

Cơ Trường Không từng bước đạp không tiến đến giống như trong ko trung có một cái cầu thang vô hình.

Một bước, một dấu chân, để lại dấu ở ko trung, qua mười cái hô hấp mới tiêu tán, rất kinh người.

"Bái kiến tiền bối, nhưng không biết tại sao lại tiền bối lại đến nơi này?" Nhìn thấy một màn như vậy, cho dù là nhóm người Hoàng Thiên Kiêu cũng biến sắc trong chớp lát. Trong mắt bọn họ dù ko xuất hiện vẻ sợ hãi nhưng lại có một ít vẻ kính sợ hiện lên.

Cự đầu, một cự đầu chân chính! Chỉ có cảnh giới của cự đầu hoặc cao hơn mới có thể tạo ra một màn như vậy.

Vạn cổ cự đầu, bỏ xa rất nhiều cường giả hiện thời, gần như không còn xuất thế. Bọn cũng ko nghĩ tới những nhân vật như vậy có thể xuất hiện lúc này.

Cơ Trường Không ko biểu lộ gì, ko nói một lời, chỉ giơ tay lên rồi khẽ vẫy. Cánh hoa màu xanh kia liền biến thành ánh sáng lung linh tiến vào trong cơ thể của hắn.

Một cái phát tay nữa, mảnh đồng vượt qua vài trăm mét được hắn cầm trong tay.

Từng người trong nhóm người Hoàng Thiên Kiêu đều chấn động nhưng chỉ tiếc, đối mặt với một vị cự đầu như vậy thì bọn hắn đều ko có tư cách xuất thủ. Dù trong tay bọn họ nắm giữ pháp khí cường đại thì cũng ko được.

Tận mắt nhìn thấy giọt tinh huyết Tôn tổ cũng sắp rơi vào tay Cơ Trường Không, rốt cuộc ba thể lực cũng nóng lòng

"Tiền bối, kính xin để lại giọt máu này! Nếu ko thì khi chúng ta trở về ko biết phải bẩm báo thế nào." Tôn tại trong chiến hạm đồng xanh cắn răng nói.

Lời nói này rất có kỹ xảo, tuy là câu thỉnh nhưng lại ẩn chứa sự uy hiếp.

Thể lực sau lưng ba người này có thể nói rất kinh người. Bất luận kẻ nào, bất luận cái gì, bất luận thể lực nào cũng ko nguyện ý trêu chọc. Cho nên lão mới cả gan nói như vậy, hơn nữa một giọt Tổ huyết cũng đủ để hắn mạo hiểm lần này.

Nhưng Cơ Trường Không vẫn không hề thay đổi sắc mặt chút nào, vẫn đưa tay chụp lấy giọt máu đó.

"Dừng tay!"

Không thể nhịn hơn nữa, rốt cuộc tồn tại trong chiến hạm đồng xanh cũng buộc phải ra tay, dù phải đối mặt với cự đầu cũng đành chịu.

Viên Nguyệt đề xuống, bốn phía đều bị bao phủ bởi vô biên hào quang. Pháp khí này đã chính thức thể hiện ra lực lượng chính thức của nó, so với lúc trước thì đầu chỉ mạnh hơn gấp trăm lần.

"Chỉ là vật phong chế cũng dám lão xược." Đây là lần thứ nhất Cơ Trường Không mở miệng.

Một chương chụp xuống. Ở trên nó có cỏ cây sông núi, vô số chúng sinh lưu chuyển ở trong đó.

Rắc rắc!

Viên Nguyệt phát ra một tiếng nứt vỡ, sau đó là tiếng nghiền nát. Cường giả trong chiến hạm đồng xanh chấn động.

Oanh!

Viên Nguyệt đã bị nghiền nát. Một pháp khí rất mạnh đã hoàn toàn hoá thành tro bụi. Vô số ánh trắng lao ra như nước chảy, mệnh mông vô tận, bao phủ bốn phía, thậm chí nguyệt hoa cũng hóa thành chất lỏng. Mỗi một giọt đều có thể so với nguyệt hoa tinh thuần mà Cơ Trường Không đã từng đạt được.

Rầm rầm, rầm rầm . .

Rất nhiều nguyệt hoa giống như thủy triều, dũng mãnh tràn vào trong cơ thể của hắn. Lực lượng nhục thể của hắn lần nữa tăng vọt, gần như là mỗi cái hô hấp đều bạo tăng hơn một nghìn cân cự lực, khủng bố vô cùng.

Hoàng Thiên Kiêu và nữ tử trong nhuyễn kiêu biến sắc. Một chương đánh nát một pháp khí, chiến lực bức này kinh khủng đến cỡ nào?

"Đồng loạt ra tay." Nữ tử trong nhuyễn kiêu quát nhẹ.

"Không cần." Hoàng Thiên Kiêu không chút do dự mà lắc đầu, kiêu ngạo giống như phượng hoàng.

Hừ ~!

Nữ tử trong nhuyễn kiêu hừ lạnh, có chút bất mãn.

Oanh!

Dường như đối với sự bất mãn của nữ tử trong nhuyễn kiêu, Hoàng Thiên Kiêu không có kỵ chút nào, vẫn thẳng thắn ra tay. Máu lửa đỏ của long vũ bỗng nhiên tăng vọt gấp trăm lần, nhắm đỉnh đầu mà đề xuống, nhiệt độ bốn phía của nhuyễn kiêu liền tăng mạnh.

Cũng may nhuyễn kiêu được làm từ chất liệu phi phạm. Bằng không thì chỉ sợ nó đã bị đốt thành tro tàn. Nhưng những thị vệ xung quanh thì ko may mắn như vậy, bọn họ đã hoá thành tro bụi.

"Hoàng Thiên Kiêu, ngươi cho rằng ta sợ ngươi sao?" Nữ tử trong nhuyễn kiêu la khàn cả giọng.

"Tiện nữ nhân, nếu không phải ngươi và tên đệ đệ ko nên thân của ta có quan hệ thì hôm nay ta liền giết chết ngươi. Đây chỉ là một đòn cảnh cáo nhẹ cho ngươi." Tiếng Hoàng Thiên Kiêu trong trẻo nhưng lạnh lùng cao ngạo, bá đạo vô cùng.

"Người. . . "Nữ tử trong nhuyễn kiệu kém một chút sẽ phát điên thôi.

Hoàng Thiên Kiêu quá cường thế. Dưới tình huống này lại ra tay với nàng, hơn nữa ko có chút lưu tình nào.

"Lưu lại cho ta." Giáo huấn xong nữ tử trong nhuyễn kiệu, Hoàng Thiên Kiêu bỗng nhiên quay người, Phụng Hoàng Chân Vũ đột nhiên biến ảo, phi thiên độn địa, thiêu trời đun biển, hư ảnh phụng hoàng bỗng nhiên xuất hiện.

Đây mới thực sự là phụng hoàng, cho dù chỉ là một cộng lông vũ biến hoá ra cũng là phụng hoàng chân chính.

Tập huyết phụng hoàng dưới chân Hoàng Thiên Kiêu thấp giọng gào thét. Nếu không có Hoàng Thiên Kiêu trấn an thì chắc hẳn nó sẽ nằm rạp trên mặt đất. Khí tức phụng hoàng thuần huyết, cho dù chỉ là một chút cũng không phải những thứ tập huyết như nó có thể chống đỡ.

Lệ!

Hư ảnh phụng hoàng ngẩng cao đầu, kêu lên một tiếng. Năm đường quang mang thoáng hiện, một đạo quang mang hoá điểm rất kinh khủng, như một con rồng dài, lao thẳng đến Cơ Trường Không, nhiệt độ tăng cực mạnh, không trung đã bị nung cho vận vẹo.

Cơ Trường Không ngẩng đầu liếc mắt nhìn Hoàng Thiên Kiêu, trên mặt nở một nụ cười cổ quái.

Xoát!

Ngay khi Hóa Long phủ xuống, thân ảnh của hắn lập tức biến mất, sau đó lại loé lên ngay lập tức. Lúc này thì hắn đã đứng trên lưng của phụng hoàng.

Lệ!

Phụng hoàng kêu lên một tiếng phẫn nộ thật to, hóa điểm quanh thân lập tức tăng vọt.

Chỉ là lúc này Cơ Trường Không thật sự cường thịnh tới cực điểm. Hắn chỉ hơi dậm chân thôi mà một cỗ pháp lực như lay núi đã đánh xuống. Phụng hoàng tan vỡ tại chỗ, ảo ảnh biến mất hóa thành lông vũ như trước, sau đó lông vũ trong hư ko lại bốc cháy thành tro bụi.

"Nếu như đã đi đến rồi thì cũng xuất hiện đi!" Cơ Trường Không mở miệng, ánh mắt lướt qua ba người, nhìn về phía hư không ở sau lưng bọn họ.

"Không biết đạo hữu đến đây, đa tạ hạ thủ lưu tình." Cơ Trường Không vừa dứt lời thì một giọng già nua từ trong ko trung liên truyền đến.

Ô...ô...n...g!

Một bàn tay thật lớn lao ra cùng với tiếng nói.

Cơ Trường Không chỉ một ngón tay vào giữ lòng bàn tay, pháp lực cuộn cuộn phóng ra. Lòng bàn tay kia liền bị đâm ở chính giữa, một cái động màu máu xuất hiện ngay đó.

"Thù đoạn Yêu tộc, đáng chết." Đột nhiên thanh âm già nua kia kích động hẳn lên.

Xoát!

"Ba người các người cùng lên đi." Cơ Trường Không lại nói.

"Không biết sống chết! Mặc kệ người là ai, nếu dám để cho chúng ta đồng loạt ra tay thì người còn chưa đủ tư cách, bổn tọa liền trấn áp...ặc...."

Tiếng cười nhạo bỗng ngưng lại, tinh lực vờn quanh Cơ Trường Không, một đạo quang mang phóng lên trời dẫn động lạc ấn hư không. Sau đó vô số đường hoa văn đã hư hỏng ở khắp nơi bên trong sơn mạch liền hóa thành lực lượng kinh khủng dũng mãnh tràn vào nơi đây, kinh thiên động địa.

"Không tốt! Hắn lại có thể huy động những đường hoa văn ở bốn phía. Chúng ta đồng loạt ra tay." Thanh âm già nua kia bỗng nhiên kinh hãi, hốt hoảng hẳn lên, ko còn cao ngạo như lúc trước.

"Vị đạo hữu này, ta khuyên người vẫn nên rời khỏi nơi đây. Hai kiện đồ vật kia chúng ta sẽ ko truy cứu. Còn Tổ huyết, kính xin người giờ cao đánh khề." Một giọng già nua khác trầm ngâm thật lâu mới nói.

Huy động những đường hoa văn còn sót lại của Hành cung Tôn tổ. Dù là vạn không còn một thì bọn hắn cũng ko thể đối kháng. Đều là cự đầu, tuy chân thân bọn hắn hàng lâm nơi đây nhưng đối với việc khống chế đường hoa văn thì quả là mạnh hơn chân thân bọn hắn.

"Đạo hữu! Chẳng lẽ có quan hệ với vị tiên bối Tôn tổ ở nơi đây? Vậy, làm sao các hạ có thể khống chế đường hoa văn nơi đây?" Vị cự đầu thứ ba chính là một vị nữ tử, tiếng như chim hoàng oanh ca xướng, vô cùng êm tai.

"Nhân tộc, một đám phế vật." Cơ Trường Không khinh thường nói.

Tuy rằng những lời này phát ra từ một thân thể Nhân tộc thì có chút quái dị nhưng những người ở đây ko ai có thể cười ra tiếng. Cơ Trường Không được Thanh y Tiên tử hợp thể, uy thế thật sự là đã vượt quá tưởng tượng rồi.

Đại thủ của hắn hơi cảm lên một đạo pháp ấn. Tiếp theo ngay sau đó, toàn bộ sơn mạch giống như rơi vào lực trường kinh khủng nào đó, cường giả bốn phía ở trong không trung đều ko thể thở nổi. Họ phần hận nhưng cũng chỉ có thể cúi đầu mà thôi.

Ngay cả ba vị cự đầu đều không thể chống lại. Giờ khắc này, Cơ Trường Không quả thật là sở hướng vô địch*!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Vân Đồ Lục Truyện Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Tuyệt 0 tâm

Chương 17: Tuyệt 0 tâm

Bản gốc có tên như vậy, mình cũng ko biết nghĩa là sao #.#

Cơ Trường Không cường thế vô biên, khống chế đường hoa văn, trấn áp hư không, một thân chiến lực của hắn ngay cả chân thân cự đầu cũng không nguyện đối kháng.

Hắn đập chân vào hư không, xé mở một khe hở xông thẳng đến ba lão giả. Hắn tự tin với sức mình, có thể đối kháng với ba vị cường giả.

Giơ tay nhắc chân là có thể nghiền nát núi sông, ngón tay xé rách hư không, pháp lực phun ra cuộn cuộn, đại chiến với bốn vị cường giả quả thật làm chấn động bốn phía. tồn tại cùng loại với Luyện Ngục Không nếu ở chỗ này, thậm chí ngay cả dư âm còn lại cũng đối kháng không được.

Núi lớn nứt vỡ, đá lăn tán loạn khắp nơi, trời đất hỗn loạn. Thậm chí có vài nơi đã có nham thạch phun trào dữ dội, thanh thế rất kinh người.

Thân ảnh của bốn người kia không thể nhìn thấy rõ, một bước của họ là mấy chục thước, thể hiện rõ thực lực của mình.

Lấy một địch ba nhưng cũng chiếm quyền chủ động. Pháp lực bản thân không thể so sánh cùng họ nhưng khả năng khống chế những đường hoa văn ở phía dưới thì đều làm cho ba vị cường giả thổ huyết liên tục.

Bây giờ Cơ Trường Không chỉ giống như khán giả, cứ từ từ thưởng thức. Nhưng đáng tiếc là hắn không hề cảm thấy hạnh phúc với thực lực bản thân thể hiện vì vốn dĩ cơ thể đã ko thuộc về hắn nữa rồi. Trong thức hải, thần hồn của hắn chỉ là một ngọn nến, còn của Thanh y Tiên tử lại như vàng trắng rằm.

Ko thể so sánh được, chênh lệch quá lớn!

Phá đồi chém núi, bốn người đại chiến quả thật là chấn động bốn phía. Ngăn dặm sơn mạch đều bị nổ tung, ko thể nhận biết được trước sau. Trong tâm mắt của mọi người chỉ còn có một mảnh núi non vạn dặm hoang tàn, bụi mù nổi lên khắp nơi.

Tốc độ của bọn họ thật sự là quá nhanh nên đa số tu giả đều ko thể nhìn thấy thân ảnh của bọn họ, chỉ có thể nhận biết được những nơi họ đi qua thì núi nứt, đá vỡ và vô số Thi Vương kêu thảm thiết trước khi chết.

Phốc!

Cuối cùng bốn đạo quang ảnh cũng tách ra. Cơ Trường Không thì lông tóc không tổn hao gì mà ba vị cự đầu thì mỗi người đều phun một ngụm máu tươi.

Từ đầu đến cuối, ba vị cự đầu cũng không lộ ra thân ảnh nhưng giờ đã bị thương thì bọn họ ko thể ko hiện ra trong ko trung.

Trong ba người thì có một nữ tử, rất hiển nhiên, nàng ta là nữ tử trong nhuyễn kiều, vị cường giả một phương, dung nhan xinh đẹp. Không biết rốt cuộc nàng ta đã trải qua bao nhiêu năm tháng nhưng ngoại trừ một đầu tóc bạc thì trên mặt lại ko hề có nếp nhăn nào.

Còn hai lão giả thì nhìn đã nhận thấy hai lão ko được như vậy. Hai người đều tóc bạc da mồi, thân thể khô gầy và cũng ko hề cao lớn.

Điểm chung duy nhất của bọn họ là tức giận, khí tức áp bách như là sóng lớn sông lớn, như là biển gầm. Khí tức áp bách của họ làm cho người ta cảm thấy bản thân như chiếc ghe độc mộc đang rơi vào sóng to gió lớn.

"Cường giả Yêu tộc, bốn tọa mặc kệ ngươi là ai, giờ chúng ta sẽ bỏ qua chuyện cũ. Đồ vật ngươi đạt được, chúng ta có thể dùng thứ khác để trao đổi. Nếu như chấp mê bất ngộ thì bất kể ngươi là ai, đều ko tránh khỏi việc ba nhà cùng truy quét." Bất diệt hoàng, đại nhân vật, trầm giọng nói.

Oanh!

Một tiếng nổ thật lớn vang lên, sau đó một cái động thật lớn xuất hiện trong không trung. Cơ Trường Không thân nhiên bước vào trong đó.

Nhưng mà ngay khi nửa người vừa hấn tiến vào thì một đạo quang mang màu vàng chọt lóe lên. Sau đó miệng hấn liền phun ra máu, trước ngực đầy vết thương.

"Muốn đi, nói cho ngươi biết, Yêu tộc dám tới nơi này thì chắc chắn phải chết. Chúng ta đấu cùng ngươi, kéo dài lâu như vậy cũng chỉ vì bố trí Tứ tượng phong thiên đại trận. Bây giờ, ngươi ko thể đi được nữa!" Đại nhân vật một phương trong chiến hạm đồng xanh lạnh lùng nói.

"Bỏ cung muốn đi, các ngươi ngăn được sao?"

Đây là câu nói đầu tiên của Thanh y Tiên tử, thanh âm như không cốc u lan, làm cho người ta sáng khoái tinh thần.

"Rút cuộc thì ngươi là ai mà dám tự xưng như thế?" Ba đại nhân vật đều chấn kinh.

Bên trong Yêu tộc dám xưng Bỏ cung quá ít. Nếu không phải là cự đầu một phương thì cũng là nhân vật có thân phận cao quý đến cực điểm. Mà nhân vật như vậy thì sao lại ko có hậu thủ trong tay. Ba người bọn họ tuy tự tin với đại trận này nhưng cũng chưa hấn có thể ngăn cản tồn tại trước mắt.

Xoát!

Một đạo hư ảnh nhàn nhạt xuất hiện, Thanh y như tiên*, chân đạp đài sen, đỉnh đầu là nhật nguyệt.

Mà ngay khi thân ảnh Thanh y xuất hiện thì đồng thời Cơ Trường Không cũng đã có thể nắm giữ quyền điều khiển thân thể của mình. Cảm giác lần nữa trở về với hấn.

Một lần nữa, kinh mạch lại được mở rộng, tiềm lực bạo tăng, lực lượng thân thể tăng vọt, đạt đến bảy vạn cân cự lực.

Có thể nói, Cơ Trường Không lại đạt được chỗ tốt. Tiềm lực gia tăng đến cực hạn đã giúp thân thể hấn được rèn luyện đến đỉnh phong.

"Ồ, có ý tứ, công chúa Yêu tộc lại có thể cùng với phạm nhân Nhân tộc hợp thể, thật sự là thiên cổ kỳ văn." Nhìn thấy Thanh y nữ tử, lập tức ba vị đại nhân vật đều nhận ra nhưng làm cho bọn họ cảm thấy hứng thú là tại sao công chúa Yêu tộc sẽ hạ thủ lưu tình đối với một phạm nhân.

Nhân tộc và Yêu tộc, không đội trời chung, song phương đại chiến vô số năm, hai bên đã hơn cả "thù sâu như biển".

Hợp thể chia làm hai loại, một loại là nguyên thần nhập vào cơ thể, một loại là thân thể hợp nhất.

Hai loại này đều chỉ có cự đầu thi triển bí pháp khủng bố mới có thể được, có thể nói đáng sợ. Nhưng hai loại bí pháp này, bất kể loại nào đối với người hợp thể cũng đều tổn thương cực lớn. Trừ khi nguyện ý tự tổn tu vi để bảo toàn tính mạng bằng không thì việc vỡ nát đan điền cũng đã nhẹ lắm rồi.

Nhưng bây giờ Cơ Trường Không không bị hao tổn thậm chí còn chiếm được chỗ tốt. Tiềm lực của hấn được khai phát đã đến cực hạn. Điều này hiển nhiên là do công chúa Yêu tộc cố ý gây ra.

"Ngươi. . . Tự giải quyết cho tốt, nếu là có cơ hội thì hãy tới tìm ta. . . Được rồi. . ." Thanh y nữ tử nhìn Cơ Trường Không, ánh mắt phức tạp.

"Đa tạ!" Cơ Trường Không gật gật đầu. Giai nhân trước mắt làm cho hấn không biết đối mặt như thế nào.

Nhân tộc, Yêu tộc ko đội trời chung cũng ko ảnh hưởng gì đến Cơ Trường Không. Bởi vì trong tiểu thế giới, Yêu tộc ko được chào đón nhưng Thanh y Tiên tử một đường đi theo hấn đến tận bây giờ. Dù vậy thì năng hoặc nhiều, hoặc ít lợi dụng hấn, cùng với những chuyện hiểu lầm lúc trước làm cho tâm tình hấn rất phức tạp, ko biết rốt cuộc là như thế nào.

"Ngươi cẩn thận. . . Ta tên Tuyệt Thiên Tầm." Giọng nói Thanh y Tiên tử xa xôi truyền đến. Một đạo hào quang trong tay loé lên, rồi thân ảnh ảm đạm dần, cuối cùng biến mất.

"Tốt cho một công chúa Yêu tộc." Ba lão giả còn lại xanh mặt cười lạnh.

"Tiểu tử, bốn tọa mặc kệ ngươi và yêu nữ kia có quan hệ như thế nào, mau đem bảo vật giao hết ra đây, sau đó tự sát. Như thế bốn tọa sẽ bỏ qua chuyện cũ với thân tộc của ngươi. Nếu ko thì chỉ với việc ngươi và yêu nữ Yêu tộc cấu kết với nhau cũng đủ làm cho ngươi cùng với gia tộc ngươi tan thành mây khói." Nữ tử trong nhuyễn kiện khẽ nói.

"Các vị tiền bối, tiểu tử thật sự không có dính liếu gì với Yêu tộc. Tiểu tử chỉ vô tình gặp mà thôi. Xin các vị minh giám." Tâm niệm Cơ Trường Không hơi đổi cung kính nói.

Thanh y Tiên tử rời đi, còn bản thân mình thì lại lần nữa trở thành nơi đầu sóng ngọn gió. Lúc trước, nếu giao bảo vật ra thì còn có đường sống nhưng

bây giờ thì...

"Tiểu tử! Ngươi không có quyền lựa chọn khác. Một là giao bảo vật ra rồi tự xử, hai là bốn tọa giết ngươi rồi sau đó chính là tộc ngươi, ngươi lựa chọn đi." Tồn tại trong chiến hạm đồng xanh đang cười lạnh.

"Các vị tiền bối, ta. . ."

"Trả hay ko trả?" Không chờ Cơ Trường Không mở miệng, một tiếng quát chấn động tám hướng vang lên thật bá đạo.

Ngoại trừ hướng Bất diệt hoàng triều thì hai thế lực còn lại đều bày ra khí thế hùng hổ dọa người.

Mặc dù lúc này Cơ Trường Không có được chiến lực có thể so với Khai Mạch lực trọng thiên nhưng so với những đại nhân vật cao cao tại thượng này thì vẫn còn kém quá xa, căn bản hẳn ko thể chống lại được. Thậm chí một người nào đó tùy ý đi ra cũng có thể nhẹ nhàng đưa tiền hán đi gặp tổ tiên.

Tuy rằng Tinh đồ khủng bố nhưng lại rất dễ làm người khác càng nhắm vào nó hơn. Hơn nữa Cơ Trường Không cũng không cho rằng chính mình có thể chống lại mấy lão quái vật kia.

"Tên phạm nhân kia! Bốn tọa lập lại lần nữa, mặc kệ ngươi với yêu nữ kia có quan hệ gì, mau giao bảo vật ra để tạ tội. Chúng ta sẽ bỏ qua chuyện cũ cho người nhà ngươi. Nếu ko thì hậu quả ngươi tự mình biết. Nhân tộc cũng sẽ không nương tay với Yêu tộc." Nữ tử trong nhuyễn kiệu lại lớn tiếng, lạnh giọng nói lần nữa, lộ ra vẻ vội vàng vô cùng.

Nhân-yêu bất lưỡng lập*, chinh chiến vô số năm, chi tiết, Cơ Trường Không cũng không biết những thứ này.

Coi như là biết rõ đi, vậy thì chuyện này với hẳn có quan hệ gì chứ?

"Tiền bối nói như vậy không khỏi quá mức độc đoán rồi. Tiểu tử và yêu nữ kia thật sự không có liên can..."

"Đủ rồi, ngươi đã không muốn, bốn tọa sẽ tự mình ra tay." Tồn tại trong nhuyễn kiệu không kiên nhẫn nói, bày ra tư thái không cần nói nhiều, rất hùng hổ dọa người.

"Tốt, rất tốt! Những thế lực lớn các ngươi quả thật là vô sỉ. Nếu muốn cướp thì cứ nói thẳng, cần gì phải lấy cớ này nọ. Với một người bình thường như ta, các ngươi lại tính tính kẻ nhiều như vậy thì ko phải là vì lừa mình dối người sao?" Cơ Trường Không bị kích động đến độ lửa giận bốc lên.

"Ngươi dám?" Nữ tử trong nhuyễn kiệu tức giận, con giận dữ chấn động bốn phía, một cỗ áp lực khổng lồ liền hạ xuống.

"Như thế nào? Làm kỹ nữ còn muốn lập đền thờ, không thể nói được sao?" Toàn thân Cơ Trường Không 'khanh khách' rung động, nhưng lưng hắn vẫn thẳng tắp như cũ, không hề nhượng bộ chút nào. Hắn nhìn hằm hằm vô số cường giả trước mắt, bày ra dáng vẻ ko lùi, thà chết hy sinh, trong mắt hiện lên lửa giận phừng phừng.

Nếu như không nói lẽ phải được thì liều chết đánh cược một lần. Với lại Cơ Trường Không cũng không phải là không có cơ hội!

Nam nhi phải biết đấu tranh phản kháng, nam nhi phải có máu dưng cảm!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Vân Đồ Lục Truyện Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Giao dịch

Cơ Trường Không không lưu tình chút nào, lời nói như đao, xuyên thủng vô số da nết của các cường giả tại đây.

"Tiểu tử ngu ngốc! Ngươi cấu kết với Yêu tộc lại còn ngụy biện. Bốn tọa có thể bỏ qua những lời bất kính của ngươi nhưng với việc cấu kết cùng với Yêu tộc thì ngươi nhất định phải chết. Đây là quy tắc." Nữ tử trong nhuyễn kiệu thẹn quá hoá giận.

"Ta nói rồi, cấu kết Yêu tộc, ta không hề làm. Ý đồ của ngươi không phải bảo vật trong tay ta sao? Hà tất phải làm ra cái việc chụp mũ cho người khác. Ta chỉ là một phạm nhân, không nên nhiều lời, ra tay đi." Cơ Trường Không khinh thường nói.

Vô số tu giả hai mặt nhìn nhau, có người cảm thán cái cốt khí của hắn nhưng nhiều hơn là đang cười nhạo hắn ko biết tự lượng sức mình.

Một phạm nhân mà thôi, cho dù có được vận may nhất được bảo vật thì làm sao có thể thoát được chứ? Không nói tới việc ba thể lực cùng ra tay, dù chỉ một thôi cũng đã đủ làm cho hắn thịt nát xương tan.

"Một tên chỉ bằng con kiến mà cũng dám cuồng ngôn. Bỏn tọa tự mình giết ngươi, coi như vì cùng là Nhân tộc nên cho ngươi chút thống khoái." Nữ tử trong nhuyễn kiện vô si tới cực điểm, biểu hiện ra vẻ đường hoàng nhưng trên thực tế nhưng là lấy cớ.

Oanh!

Một bàn tay như ngọc, từ trên cao đánh xuống đầu hắn, pháp lực xuất ra cuộn cuộn như mưa to gió lớn, phạm vi ba trượng xung quanh đều bị bao phủ trong đó, đất đá dưới chân Cơ Trường Không đều rạn nứt.

Dù không phải là một kích của cự đầu nhưng cũng đã có thể nhẹ nhàng xóa bỏ một vị Trường lão có cấp bậc cao. Điều này làm cho không ít tán tu cường đại tại đây biến sắc. Bọn họ cũng không chắc chắn được bản thân mình có thể may mắn thoát chết dưới một kích này hay không, huống hồ là Cơ Trường Không.

Nữ tử trong nhuyễn kiện bày ra bộ dáng hững hờ, coi phạm nhân như con kiến nhỏ, được chết dưới tay của nàng ta đã là một vinh hạnh lớn lao rồi.

Còn việc phản kháng thì... ha ha. . .

Mặt Cơ Trường Không không chút thay đổi, trở mắt nhìn bàn tay như ngọc đánh xuống, giống như hắn đã cam chịu số phận. Đến lúc này, một số ít cường giả xem trọng Cơ Trường Không, hy vọng hắn có chút may mắn thì cũng đã triệt để thất vọng. Đúng vậy, chỉ là phạm nhân thôi, làm sao có thể chống lại được tồn tại cao cao kia chứ, chính mình đã suy nghĩ nhiều rồi!

Không có nào người xem trọng hắn, tất cả mọi người đều cho rằng hắn đã cam chịu số phận. Vì dù cho cường giả Thiên Môn cảnh giới đối mặt với một kích này cũng chỉ có thể cam chịu số phận.

Rất nhiều cường giả đều cho rằng, biểu hiện như vậy mới xem là bình thường!

Oanh!

Đất rung núi chuyển, sơn mạch vốn đang yên tĩnh thì bỗng chốc đã bộc phát ra hào quang ngút trời. Vô số hào quang hợp lại, hoá thành một thanh trường kiếm hùng hổ chém xuống bàn tay như ngọc kia. Một chiêu thức chưa từng có từ trước đến nay, vượt ra ngoài sức tưởng tượng của mọi người.

Phốc, a. . . !

Một tiếng nhỏ vang lên, rồi ngay sau đó là một tiếng hét thảm. Bàn tay như ngọc bị nghiền nát, ba ngón tay trắng muốt như ngọc từ không trung rơi xuống, từng giọt máu tươi giọt xuống, nữ tử trong nhuyễn kiện phát ra một tiếng kêu thảm thiết sắc nhọn, làm cho hàng nghìn người khác không thể chịu đựng mà đau nhức.

"Sao, làm sao có thể. . ." Chỉ trong nháy mắt, Cơ Trường Không đột nhiên phản kháng gây huyền não cả một vùng trời.

"Thì ra là thế! Tốt, chối cãi rất tốt, chúng ta đều đã nhìn lầm rồi. Thì ra yêu nữ kia có thể khống chế những đường hoa văn nơi đây, tất cả, đều dựa vào ngươi. Món bảo vật mà ngươi đạt được lúc trước lại là bảo vật trấn áp Hành cung." Một vị cự đầu mở miệng

Vừa rồi, bọn họ vẫn luôn im lặng vì bọn họ khinh thường mở miệng. Hơn nữa, bọn họ cũng không thật sự nhìn thấy cái được gọi là bảo vật kia nhưng bây giờ thấy được kết cục của nữ tử nhuyễn kiện thì không khỏi rung động, khó kiềm chế được lòng tham.

Lời nói của vị cự đầu kia là cho mọi người chấn động, ánh mắt nhìn Cơ Trường Không bây giờ không chỉ đơn thuần là tham lam nữa.

Bảo vật có thể trấn áp Hành cung Tôn tổ thì chỉ sợ giá trị không kém bao nhiêu so với giọt máu của Tôn tổ kia. Ba thể lực dù chăm chú để ý đến giọt máu này nhưng lại ko có ai ra tay, hiển nhiên là đã có hiệp nghị gì đó rồi.

Nhưng bây giờ bỗng nhiên xuất hiện bảo vật không kém gì giọt máu quý giá ấy, điều này thật sự là một cái kinh hỷ đối với nhiều cường giả nơi đây.

"Ngươi đã không muốn giao ra đây, vậy thì ta sẽ đích thân ra tay. Cầu kết yêu nghiệt, chết không có gì đáng tiếc." Hai vị cự đầu liếc nhìn nhau, ko muốn nói nhiều, trực tiếp ra tay. Cho dù là khống chế được những đường hoa văn, bọn họ cũng không thể tha cho hắn.

Phiêu Miểu Thánh địa, Chiến Hồn điện, hai phe thể lực sau lưng cự đầu cũng đồng loạt ra tay.

"Nộ Chiến Bát Phương." Cường giả Chiến Hồn điện gào to. Trong không trung chợt nổi gió giục mây vùn ở một phương, một thanh trường kiếm xuất hiện ngay sau đó, khủng bố vô cùng. Những nơi nó đi qua thì hư không sụp đổ, mười dặm đại địa nứt vỡ.

Chiến Hồn điện chủ tu chiến hồn. Dù là đao, thương, kiếm, kích, búa rìu, móc câu hay là nĩa đều không tránh khỏi nó. Tu vi càng cao thâm thì chiến hồn lại càng cường đại.

Đây là binh khí tổ truyền, kéo dài vô số năm, trở thành một thể lực lớn vô thượng.

Oanh!

Cơ Trường Không mạnh mẽ dậm chân, vô số đường hoa văn còn sót lại trên khắp son mạch phóng lên trời, hào quang màu bạc lấp loè, uy áp bát hoang.

Mặc dù rất nhiều đường hoa văn chỉ còn lại một phù văn nhưng dù sao đây cũng là những đường hoa văn do Tôn tổ lưu lại. Mỗi một đường, mỗi một luồng đều có thể tạo ra uy năng vô cùng lớn, dù là cự đầu cũng chỉ có thể bại lui.

Cơ Trường Không khác với Tuyết Thiên Tâm, mảnh vỡ Tinh đồ nhận chủ chính thức là linh hồn. Vì Tuyết Thiên Tâm cùng Cơ Trường Không hợp thể nên linh hồn mà mảnh vỡ coi là chủ cũng không còn như trước nên khả năng khống chế của nàng thật sự là rất nhỏ, một phần ngàn cũng chưa tới nhưng bây giờ thì lại hoàn toàn khác.

Các lão tổ cự đầu kia nói ko sai, Tinh đồ này chính là bảo vật trấn áp Hành cung, hay nói cách khác, toàn bộ Hành cung tồn tại đến nay cũng vì Tinh đồ. Tuy tu vi của hần quá yếu nên không thể nào khống chế hoàn toàn được nhưng dù là chỉ khống chế được một phần trăm lực lượng thì cũng đã đủ rồi.

Đường hoa văn khắp bốn phía hội tụ, lực lượng có thể rung trời, dù là cự đầu cũng phải biến sắc.

Đường hoa văn hóa thành những con rồng thật dài, những nơi chúng đi qua đều bị nghiền nát dù là trường kích cũng không cách nào chống lại được.

"Không tốt?" Mấy cự đầu biến sắc, bọn họ họ không hề ngờ được Cơ Trường Không lại có thể khống chế đường hoa văn ở phía dưới và tạo ra được uy lực như vậy, so với công chúa Yêu tộc còn muốn mạnh hơn.

Đường hoa văn Tôn tổ, cho dù chỉ còn lại một phần vạn cũng có thể nhẹ nhàng chém giết bọn hần, không hề nghi ngờ!

"Tốt, rất tốt! Ngươi thật sự làm tốt lắm. . ." Cự đầu Chiến Hồn điện tức giận, sắc mặt xanh mét, miệng cười lạnh liên tục. Đường đường là một cự đầu vậy mà đối mặt với một nhân vật như con kiến cũng không thể làm gì được. Hơn nữa chuyện này lại diễn ra trước mắt bao nhiêu người, thật sự mất hết thể diện.

"Quả thật không tồi nhưng người chỉ có một mình, làm sao có thể đối kháng với ba đại thế lực đây? Giao ra bảo vật, chuyện cũ sẽ bỏ qua!" Cự đầu Phiêu Miêu Thánh địa vẻ mặt ôn hoà, nói.

Mọi người nhìn thấy vị này có khuôn mặt rất xinh đẹp, rồi họ thấy một đạo hào quang bảy màu giống như xuyên qua hư không. Trong lúc nhất thời, vô số tu giả ở khắp bốn phía bị mê hoặc bởi đạo hào quang kia. Dường như nó ẩn chứa lực lượng có thể làm cho con người ta rơi vào cảnh nửa mê nửa tỉnh, làm cho người ta khó có thể dời mắt đi chỗ khác được.

Nhưng Cơ Trường Không thì vẫn lù lù đứng đấy.

"Lão bà không cần phải nhọc công tốn sức. Giờ lão bà đã là hoa tàn ít bướm, mị lực so với Đào tam nương chênh lệch quá nhiều. Cái đáng về gãi đầu thật làm người khác nhìn mà thấy xấu hổ, huống hồ nơi đây không chỉ có mình ta." Cơ Trường Không lạnh lùng cười cười, không lưu tình chút nào mà nói lời châm chọc.

"Ân, quả nhiên là chó săn của Yêu tộc, đều cùng một giuộc." Lão giả Chiến Hồn điện ăn thiệt thòi nhỏ liền tức giận hét lớn.

"Đúng vậy, ta và ba người các ngươi hãy đồng loạt ra tay, dùng tất cả nội tình để giết chết hần." Cường giả Phiêu Miêu Thánh địa then quá hoá giận, phần nộ hết to. Cơ Trường Không mở miệng là một tiếng lão bà, hai tiếng cũng lão bà, thật là hận không thể lập tức băm thây hần thành vạn đoạn.

Nữ nhân, nhất là nữ nhân thích đẹp kiêu kỳ nhất chính là có người giễu cợt dung mạo của họ, đây là cấm kỵ!

"Suy nghĩ nhiều rồi, chụp mũ phải chụp cho mạnh tay, đáng tiếc thật. Chẳng lẽ Phượng Hoàng đế quốc cũng là yêu nghiệt?" Cơ Trường Không chặc chặc thành tiếng.

"Ý ngươi là gì?" Cường giả nhất tề cứng họng, nghẹn khuất nói không ra lời.

Nếu như có thể, hần cũng không muốn làm như vậy. Bởi vì cho dù là hần khống chế được những đường hoa văn nhưng với tu vi của hần thì không thể chống đỡ được bao lâu. Cho dù hần thật sự cố gắng duy trì đến tận cùng thì, không nói đến trường hợp ba thế lực cùng nhau liên thủ, chỉ một thế lực toàn lực ra tay thôi cũng có thể tiếp cận hần.

Chỉ tiếc không trở mặt là đều không thể nhưng hần cũng không phải là không còn át chủ bài. Thanh y Tiên tử vì hần đã tình nguyện tự tổn tu vi thì làm sao không chuyển bị cái gì đây cho sau này!

"Phượng Hoàng đế quốc Hoàng Thiên Kiêu và vị tiền bối kia, chúng ta làm giao dịch a." Trước mắt biết bao người, Cơ Trường Không bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Phượng Hoàng đế quốc, thế lực vẫn chưa án binh bất động từ này đến giờ.

"Ân." Hoàng Thiên Kiêu thông minh, xinh đẹp khê chau chân mày. Dường như đối với biểu hiện này của hần có hơi ngoài tưởng tượng.

"Dựa vào cái gì?" Tuy tiếng nói của nàng ta thanh thúy dễ nghe như tiếng chim hoàng oanh nhưng đôi mắt kia lại như mắt Phượng hoàng, cao ngạo, chói mắt.

"Chỉ bằng cái này." Cơ Trường Không mỉm cười, lấy ra một mảnh đồng cỏ, là một trong ba bảo vật trước kia.

"Bây giờ thì ta chắc chắn ngươi và Tuyết Thiên Tầm có liên can rồi." Sắc mặt Hoàng Thiên Kiêu chợt biến đổi, rồi sau đó nhanh chóng khôi phục lại đáng vẻ như băng.

"Suy nghĩ nhiều rồi! Ta và nàng ta thật sự mới nói có một câu thôi. Tin hay không tùy ngươi." Cơ Trường Không cười khổ nói.

Hoàng Thiên Kiêu nhàn nhạt nhìn hắn, không có sát ý cũng không có bất kỳ bí pháp công kích linh hồn nào, giống như là hai người không quen biết bỗng gặp nhau giữa đường, chỉ liếc nhìn nhau mà thôi. Nhưng chỉ một cái liếc nhìn đơn giản như vậy thôi cũng làm hắn cảm thấy áp lực lạ thường.

"Ta tin ngươi." Thật lâu sau, Hoàng Thiên Kiêu mới mở miệng nói, trong lời nói mang theo một chút hương vị kỳ dị.

"Ngươi tin tưởng ta?" Cơ Trường Không sửng sốt, bị nàng ta làm cho rung động. Dám nói ra những lời này, nàng không thẹn với danh Tiên tử!

"Ngươi không sợ ta sẽ cướp lấy?" Ngờ khi Hoàng Thiên Kiêu bỗng nhiên biến đổi, khí tức quanh thân cũng thuận theo đó mà tăng vọt, giống như là mãnh hổ muốn nhào đến cắn hắn, dường như lúc nào cũng có thể ra tay với hắn.

"Không có gì, đánh cuộc vận khí mà thôi. Với người xinh đẹp như ngươi, nói chuyện cũng dễ dàng hơn so với lão bà kia. Hơn nữa, nếu như thất bại thì coi như là vui tâm vui mắt, chết dưới hoa mẫu đơn thôi." Hắn ưỡ ỏi cười, nhẹ nhàng đem mảnh đồng trong tay lật lật.

"Tốt, ta đáp ứng. Giao mảnh đồng cho ta, ta bảo vệ ngươi rời khỏi nơi đây." Trong mắt Hoàng Thiên Kiêu hiện lên vẻ kinh ngạc, sau đó không chút do dự mà gạt đầu, khí tức quanh thân cũng bắt đầu tản đi.

"Hoàng Thiên Kiêu, chúng ta cũng không đáp ứng." Nữ tử trong nhuyễn kiện khẽ nói.

"Không phải do ngươi, Bồn cung đã đáp ứng là được." Hoàng Thiên Kiêu ngao ngễ nói.

"Chúc mừng Phụng Hoàng đế quốc ngươi đã nhận được đồ vật các ngươi muốn. Ta cứ thắc mắc, mấy cái tôm tép nhãi nhép* kia dựa vào cái gì mà có thể mở ra nơi đây, thì ra là Phụng Hoàng đế quốc các ngươi giúp bọn hắn một chút chính là vì cái này, Phụng Hoàng Niết Bàn Kinh, phần Phụng Hoàng Niết Bàn Kinh quan trọng nhất." Lão giả Chiến Hồn điện thờ dài nói.

DG: ý nói Luyện Thi tông và đồng bọn. ^^

"Tiểu tử ngươi vận khí không tệ nhưng mà hy vọng ngươi vĩnh viễn có vận khí tốt như vậy. Tôn tổ Hành cung đúng là chỉ có một cái này." Nữ tử trong nhuyễn kiện cười quái dị, nói.

"Không cần ngươi phải nhọc công quan tâm." Cơ Trường Không gạt đầu.

Ý của những người này hắn đều biết rõ, đơn giản là một khi rời khỏi nơi đây thì họ sẽ ra tay với mình. Chỉ là Cơ Trường Không thật sự rất vui mừng, không hề sợ hãi chút nào vì hắn đã đạt được mục đích. Dù đến cuối cùng phải chết trận thì hắn cũng sẽ không biểu hiện ra chút yếu thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Vân Đồ Lục Truyện Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Sự phó không đáng tin cậy

Hỏa diễm cực nóng đang hùng hừng thiêu đốt, đôi cánh khổng lồ của phụng hoàng giương ra đạt đến hơn mười trượng, dù không thể che khuất bầu trời, nhưng là có thể nói khổng lồ.

Cơ Trường Không và Hoàng Thiên Kiêu ngồi chung làm các cường giả bày ra đủ loại cảm xúc, bay đi nhẹ nhàng, thoải mái trong mắt của mọi người. Còn vị lão bà Phiêu Miêu Thánh địa kia thì bị châm chọc, vẫn còn đang hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Chỉ là nàng không dám ra tay, cũng không thể ra tay!

Phụng Hoàng đế quốc là quái vật khổng lồ, giống Phiêu Miêu Thánh địa, uy cao chín tầng trời, chính là thế lực khủng bố mà Phụng Hoàng Niết Bàn Kinh chính là truyền thừa từ Phụng Hoàng lão tổ. Về sau, trong một cuộc biến cố đã mất đi trang cảm kỳ quan trọng nhất.

Không có một trang quan trọng nhất đấy, Phụng Hoàng đế quốc tồn thất thật lớn, không người nào có thể dùng thánh đạo kinh văn này tu đến đỉnh phong. Điều này làm cho thực lực đỉnh phong của Phụng Hoàng đế quốc hơi yếu hơn thế lực khác

Có thể nói, mảnh kinh văn này có tầm quan trọng vượt qua giá trị của mười vị cự đầu. Nếu như lão bà dám ra tay, Phụng Hoàng đế quốc tất nhiên sẽ cùng nàng không chết không thôi. Nhất là Phụng Hoàng đế quốc luôn coi trọng chính khí của phụng hoàng nhất tộc, nếu như đã đáp ứng, bọn họ thật không có khả năng làm cái chuyện vô sỉ ấy.

...

Cơ Trường Không trên lưng phụng hoàng, lẳng lặng dò xét nữ tử trước mắt, quả thật là như mộng như ảo, xinh đẹp rung động lòng người.

Dáng người nàng ta thon dài, hai chân thẳng tắp, eo nhỏ nhắn, bộ ngực sữa cao ngất cùng với khuôn mặt thông minh. Còn có một đầu tóc dài màu đỏ làm cho người ta không dám không tôn trọng. Nhưng đôi mắt lại toát lên một chút đáng vẻ không chút kiêng kỵ, dường như không ý thức được khoảng cách song phương.

"Nhìn đủ chưa." Hoàng Thiên Kiều lẳng lặng mở miệng, không hề bận tâm, không buồn không vui. Nhưng nếu nhìn kỹ thì có thể nhận thấy được, nàng đã che giấu kỹ về xấu hổ ở sâu trong mắt.

Dù cho nàng ta cao ngạo như thế nào, mạnh mẽ ra sao thì cuối cùng vẫn là một nữ nhân, được một người cùng lứa tuổi không kiêng nể gì mà nhìn loạn như vậy mà vẫn có thể nhìn, không ra rất cũng đã rất tốt rồi. Hơn nữa, thân là công chúa Phụng Hoàng đế quốc, nàng tự nhiên có quyền kiêu ngạo.

"Cho ngươi." Cơ Trường Không tiện tay ném ra, mảnh đồng liền rơi vào tay Hoàng Thiên Kiều.

"Ngươi cứ như vậy tin tưởng ta, liên. . ."

Dường như Hoàng Thiên Kiều rất kinh ngạc với hành động này của hắn. Gương mặt lạnh như băng, ko bao giờ thay đổi của nàng cũng vì vậy mà dao động, thậm chí ngay cả hai gò má có một chút hồng lên.

Hoàng Thiên Kiều sắc mặt thay đổi làm cho hắn rất bất ngờ. Thật sự thì một chuyện như vậy cũng chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, không đáng nhắc tới, som muộn gì cũng đưa ra. Chẳng lẽ hắn lại trơ trên nuốt lời hứa lúc trước?

"Bởi vì, ta thích ngươi." Cơ Trường Không có chút cổ quái nhìn chằm chằm vào Hoàng Thiên Kiều, ma xui quỷ khiến đã đến một câu như vậy.

"Ta. . ."

"Ngươi. . ."

Hai người cùng cất tiếng, không khí cũng có ngột ngạt. Hoàng Thiên Kiều cường thế bá đạo lúc trước dường như biến mất mà nay đã trở thành một tiểu nữ nhi thẹn thùng, mặt đỏ như gấc.

Không thể nào, sao Cơ Trường Không lại cảm thấy tâm thần bất định không ngừng vậy chứ?

Ma xui quỷ khiến thế nào mà hắn lại nói ra câu kia chứ, đây cũng là việc làm không sai với tính cách vốn có của hắn. Nhưng lời vừa ra khỏi miệng thì hối hận không thôi, chắc mầm phiền toái sẽ kéo đến. Hắn đã tưởng tượng ra một con bão vô cùng mạnh sẽ kéo đến nhưng lại ko ngờ được kết quả như vậy a.

Hoàn toàn là hai loại tính cách khác nhau!

Cường thế bá đạo, thẹn thùng nhút nhát, hai loại tính cách hoàn toàn trái ngược nhau như vậy làm sao lại xuất hiện trên người Hoàng Thiên Kiều chứ? Thật sự là không hợp với lẽ thường mà!

Không khí ngưng ngừng vẫn còn, nhưng ngay khi hắn định mở miệng thì biến cố xảy ra!

Oanh long long!

Một vòng Viên Nguyệt đè xuống, lơ lửng trên đỉnh đầu, dưới chân thì một cái dây băng bên thành tấm lưới lớn, như là thiên la địa võng, làm cho người ta không biết trốn đi đâu.

"Chạy đi đâu?" Hơn mười đạo lưu quang ở bốn phía bay nhanh tới. Mỗi một người đều không kém gì Luyện Ngục Không.

"Lớn mật!" Sắc mặt Hoàng Thiên Kiều đỏ bừng, khí chất quanh thân nhanh chóng đã bá đạo như cũ.

Phiêu Miểu Thánh địa và Chiến Hồn điện cùng động thủ ngay thời điểm Cơ Trường Không đưa mảnh đồng cho Hoàng Thiên Kiều, ngay lúc nàng ta ngăn người. Thật là biết nắm bắt cơ hội đúng lúc. Bọn họ không cổ kỵ nữa, Cơ Trường Không đã mất đi chỗ dựa.

Về việc có khả năng sẽ đắc tội Hoàng Thiên Kiều thì có sao? Dù sao Phụng Hoàng đế quốc đã có được thứ mình muốn, chẳng lẽ họ sẽ vì Cơ Trường Không, một người bình thường, mà trở mặt với hai thế lực lớn hay sao?

Không thể không nói, đây thật là tính toán vô cùng tốt, người già sẽ thành tinh, từng người đều gian xảo vượt qua cả tượng tượng.

Có thể thấy rằng, sau khi Cơ Trường Không chết, cùng lắm thì hai thế lực lớn sẽ đưa ra một chút lợi ích để có thể đem chuyện này hoá nhỏ, chuyện nhỏ hoá không. Cho dù Hoàng Thiên Kiều muốn giúp hấn báo thù thì thế lực sau lưng nàng cũng sẽ không đồng ý.

Sắc mặt Hoàng Thiên Kiều xanh mét, toàn thân có vô số hỏa diễm đang thiêu đốt. Nàng tức giận đến cực hạn. Một đầu tóc dài mềm mại màu lửa đỏ theo gió bay phấp phới.

Không biết vì sao nàng ta có một loại hảo cảm đối với Cơ Trường Không, không muốn hấn bị thương. Hơn nữa thành viên dòng chính Phượng Hoàng đế quốc đều kế thừa phượng hoàng chân ý, đã nói tất sẽ làm, đây chính là một phần trong đó. Tuy rằng Chiến Hồn điện và Phiêu Miêu Thánh địa đều là thế lực vô thượng, nàng cũng không sợ.

Chỉ là hai phe thế lực này cùng nhau tính toán quá kỹ, chiến lược của nàng dù mạnh mẽ cũng không cách nào có thể chống lại được. Nhất là 2 cự đầu lại tự mình ra tay, tình hình lại càng nguy khốn bỏ không cùng, cắt đứt cơ hội của nàng.

Vạn cổ cự đầu, thọ mạng vạn năm, có thể sống một vạn năm trở thành một lão quái vật thì làm sao có thể chống lại như vậy.

Chỉ trong nháy mắt, Cơ Trường Không lâm vào tuyệt cảnh. Thậm chí ngay cả việc huy động đường hoa văn cũng không kịp.

Nhưng ngay thời điểm nghìn cân treo sợi tóc thì bỗng nhiên trước mặt Cơ Trường Không mở ra một cái thông đạo. Cơ Trường Không ko hề phòng bị mà trực tiếp ngã vào trong đó.

"Nhớ kỹ, thiếu nợ ta một việc." Cơ Trường Không cười ha ha lấy biển mặt không thấy đau.

Đôi mi thanh tú Hoàng Thiên Kiều hơi hơi nhú một cái, cuối cùng nhẹ nhàng gạt đầu, gương mặt xinh đẹp xinh đẹp tuyệt luân lộ ra một chút kiêu mị rung động lòng người. Điều này làm cho vị cự đầu bên kia kinh ngạc ko thôi. Vị Công chúa điện hạ băng lãnh này cho tới bây giờ đối với bất kỳ nam nhân nào cũng đều không thay đổi sắc mặt, tiểu tử này có tài đức gì mà có thể. . .

Tất nhiên Cơ Trường Không không biết biểu hiện của vị Thiên kiều Tiên tử này. Ngay khi hấn ngã vào khe hở thì đã rơi vào trạng thái mê muội.

...

"Ai nha, vận khí không tệ, cơ hội của lão đầu tử ta lại tới nữa..." Trong lúc mơ màng, Cơ Trường Không nghe được một tiếng nói già nua nhưng đầy sức sống, chỉ là sao có cảm thấy có chút hèn mọn, bi ối thế này.

Mở mắt ra, Cơ Trường Không phát hiện mình đang ở trên 1 đỉnh núi, bốn phía đều là cây cổ thụ cao hơn trăm mét.

Rừng cây rậm rạp, âm u mù mịt không hề có người sinh sống, vô số cổ thụ to lớn kéo dài ra tận xa xa.

Nhưng làm cho hấn ngạc nhiên chính là một chỗ như thế này lại có một lão đạo sĩ quần áo phong phanh đang ngồi ở trên đỉnh núi.

"Tiền bối, là người đã cứu ta phải không?" Cơ Trường Không cố nén khó chịu, mở miệng.

"À!" Đang đếm cao hứng thì lão đạo sĩ giống như bị Cơ Trường Không làm cho sợ hãi kêu lên một cái, rồi quay đầu lại. Kết quả là bởi vì quay quá nhanh nên đã làm đập trúng cái áo bào của mình. Nhưng lão nhanh chóng phản ứng, ngã trên mặt đất, nghiêm trang, rất có cao nhân phong phạm!

Cơ Trường Không ngẩng đầu, cẩn thận quan sát lão đạo sĩ trước mắt, càng quan sát ánh mắt hấn càng cổ quái.

Không thể nhìn ra được số tuổi của lão, ngoại trừ dựa vào chòm râu dê lộn xộn có dính chút ít bông tuyết để đoán tuổi lão thì những thứ khác không thể nhìn rõ ràng được. Theo suy đoán của hấn thì lão đạo sĩ này chắc cũng hơn bốn mươi tuổi. Mà khiến hấn phải nhíu mày chính là lão đạo sĩ này quá mức lôi thôi đi.

Nhìn thêm chút nữa sẽ thấy lông mày, râu ria của lão đều dính cơm thừa rượu cặn, thêm một lớp mờ bóng loáng nữa chứ! Cả khuôn mặt không có chỗ nào từ tế, ko thể nào nhìn ra được diện mạo của lão.

Mà làm cho người ta không nói được lời nào chính là cái bộ đạo bào kia. Chắc lúc trước nó có màu xanh, vậy mà hiện tại thì nó đã được chuyển sang thành áo bào đen rồi. Nhất là chỗ tay áo với ngực là hoàn toàn không nhìn ra được màu sắc. Có thể nghĩ ra được, cái này chắc là do lão ăn cơm xong rồi tiện thể lau tay lên đó.

Dáng người thấp bé, cử chỉ thô tục, lời thôi lét thế không thể chịu nổi. . . Khắp cả người không có chỗ nào làm cho người ta có thể nhìn mà hài lòng. Đã vậy, đôi mắt sáng sáng ngồi kia cứ luôn xoay tròn loạn cả lên từ nãy đến giờ, thật làm cho người ta kinh sợ. Đường như trong đó ẩn chứa cái gì đó cực kỳ khủng khiếp vậy!

Tiểu gia hỏa, người tên là gì." Lão đạo sĩ không thêm để ý chút nào đến biểu hiện gượng cười của hấn mà hỏi thẳng luôn.

Thu lại ánh mắt đang cố gắng tàn phá cho nát luôn cái đạo bào đặc biệt, và cũng đem nghi vấn đề ở trong lòng. Hấn hơi hơi cung kính chấp tay, nói.

"Tiểu tử là Cơ Trường Không."

"A, tiểu gia hỏa ngươi rất không tồi. Ngươi có bằng lòng bái ta làm thầy hay không?" Ngữ khí lão đạo sĩ nghiêm trang, hùng vĩ và cũng trầm trọng, hơi có chút phong phạm của các cường giả ở Chân Long tiểu thế giới khi thu đồ đệ. Chỉ là cái phong phạm này kết hợp với lối ăn mặc này có chút ko ổn!

"Cái này. . ." Cơ Trường Không có chút do dự, đoán đo không biết làm thế nào.

Người trước mắt thật sự là vô cùng không đáng tin cậy. Mặc dù không biết người vừa cứu mình có phải là lừa hay ko nhưng chỉ với cái lối ăn mặc này thì chắc cũng ko có ai tin tưởng, nói lão là tên ăn mầy cũng không quá.

"Sao, không muốn? Tiểu gia hỏa, bây giờ ngươi ngươi đắc tội nhiều người như vậy, ngoại trừ lão đạo sĩ ta thì còn có ai thu ngươi?" Lão đạo tiêu sái lắc lắc mấy cọng tóc bù xù trước mắt, một đoàn binh com năm màu đen liền thừa dịp trốn thoát.

Cơ Trường Không im lặng. Lão đạo sĩ nói không sai. Cho dù là Chiến Hồn điện hay là Phiêu Miểu Thánh địa đều là quái vật khổng lồ, bây giờ mình căn bản là trời cao không đường chạy, địa ngục không cửa vào. Nhất là chưa quen cuộc sống nơi đây, lại càng cất bước khó khăn hơn.

"Yên tâm đi tiểu gia hỏa. Ngươi đừng nhìn lão nhân gia ta không béo chắc mà coi thường. Ta đây chính là Thái Thượng Trưởng Lão Trần Ma tông. Nếu bái ta làm thầy, ngươi tuyệt sẽ không thiệt thòi." Lão đạo sĩ hé răng vàng khè, nở nụ cười.

"Bái kiến sư tôn." Tuy không biết chuyện báo chắc với cường đại có liên quan gì nhưng hắn vẫn hạ quyết tâm đẩy núi vàng đảo ngọc trụ, cung kính quỳ xuống trước mặt lão đạo sĩ.

Đứng như lời lão đạo sĩ, mình đã đi vào ngõ cụt. Hơn nữa nghe khẩu khí của lão thì có thể trở thành Thái Thượng Trưởng Lão Trần Ma tông gì đó chắc cũng không quá kém. Dù sao thì đó cũng là Thái Thượng Trưởng Lão, nhân vật có số má.

"Hào hảo hảo, đồ đệ ngoan. Bây giờ lão đạo sĩ ta tuyên bố ngươi chính là tam đồ đệ của ta." Lão đạo sĩ vừa nói vừa dùng bàn tay bóng loáng của mình ra sức kéo hắn. Kết quả là đã để lại một dấu bàn tay rất rõ ràng trên tay áo hắn.

"Đa tạ sư phó." Cơ Trường Không im lặng đứng dậy.

"Khục khục, ngươi đã bái nhập môn hạ lão nhân gia ta, như vậy Đại Diễn Vô Lượng Kinh này liền giao cho ngươi. Ngươi cần phải hảo hảo tu luyện, không được phép làm uy danh của ta bị tụt xuống." Lão đạo nói qua, rồi lấy một quyển sách bóng loáng từ trong ngực ra.

"Cái này. . . Sư phó, đây là?" Cơ Trường Không im lặng nói.

"Ai ai ai, có biết tôn sư trọng đạo hay không? Tranh thủ thời gian lấy lễ bái sư ra nhanh lên!" Lão đạo sĩ không kiên nhẫn đem quyển sách nhỏ ném cho hắn rồi sau đó nâng mặt, nghiêm nghị nói.

Lễ bái sư? Bỗng nhiên Cơ Trường Không có cảm giác bị lừa gạt. Vì cái lễ bái sư này mới nhận mình làm đồ đệ sao, đừng nói thật sự đúng như vậy chứ?

Cơ Trường Không bàng hoàng, đứng ngây ra đó.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Vân Đồ Lục Truyện Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Lừa bịp hiện rõ

Quyển sách cũng rất là bóng loáng đấy. Vừa nhìn cũng biết lão đã dùng nó để làm giấy dầu bao bọc thịt rồi nhưng hắn đành phải giả vờ như ko thấy vậy.

Mà đối với lễ bái sư, Cơ Trường Không lại thật sự có chút không biết phải làm sao!

Cũng không phải hắn không làm được. Chỉ là bây giờ hắn đã là thân ko mang tài của gì, duy nhất chỉ có trư vật giới chỉ lấy được từ tay Thiếu tông chủ Luyện Thi tông. Nhưng nếu lấy nó đem cho thì một ít đồ vật trong này thật sự thích hợp sao?

"Cái này... Sư phó, đệ tử không mang vật gì có giá trị, ngoại trừ cái trư vật giới chỉ này thì thật sự không còn gì khác..."

"Tốt tốt tốt, không tệ, không tệ! Vì sư sẽ không phụ lòng ngươi." Không chờ hắn nói xong thì đã cảm thấy bàn tay chợt nhẹ. Sau đó nhấc trư vật liền bị sư phụ tiện nghi nắm trong tay, còn bày ra bộ dạng mừng như điên.

Mình thật sự bái nhầm sư phụ rồi sao? Cơ Trường Không mờ mịt.

"Đồ nhi hà tất lo lắng. Chỗ ở của vị sư chính là phủ đệ của Thần tiên, có Linh sơn cao ngất, nước suối chảy róc rách, Bạch hổ gầm thét, Viên hầu dâng quả. Đó là Động Thiên Phúc Địa chân chính đây." Đường như lão đạo sĩ nhìn ra lo lắng của Cơ Trường Không, không khỏi an ủi vài câu.

Động Thiên Phúc Địa sao? Cơ Trường Không có chút mờ mịt.

Động Thiên Phúc Địa là gì thì hẳn đúng là ko biết nhưng mà lúc trước hẳn cũng nghe nói qua đó là nơi cực kỳ tốt đến không thể tin.

"Tốt rồi. Đồ nhi ngoan, cùng vị sư trở về đi." Lấy nhãn trữ vật xong, lão đạo sĩ cảm thấy mỹ mãn vô cùng. Sau đó thì một phát bắt lấy Cơ Trường Không rồi bay về phía xa, tốc độ cực nhanh, giống như là sao băng mưa lửa. . .

. . .

Trần Ma tông nằm ở ranh giới Viễn Cổ, gần cực đông. Nơi đây ít ai lui tới, bốn phía đều là rừng rậm, nguy cơ đầy rẫy.

Trong truyền thuyết, Tông môn này có tác dụng trấn áp ma quỷ. Đại nhân vật sáng lập nên Trần Ma tông đã đánh bại một vị ma quỷ rất là khủng bố, rồi sau đó đem trấn áp ở nơi này. Nhưng để đề phòng bất trắc, tránh đề vị kia trốn thoát nên đã dùng phong ấn, cuối cùng đã để lại nhất mạch trần ma này.

Trên thực tế, Trần Ma tông bây giờ đã hoàn toàn xuống dốc. Toàn bộ trên dưới Tông môn gồm cả đệ tử và Trưởng lão vẫn chưa tới ba trăm người. Tuy diện tích lớn nhưng kỳ thật cuộc sống trôi qua cực kỳ đau khổ.

Lão đạo sĩ mang Cơ Trường Không ngự không mà đi. Tốc độ cực nhanh, không gì so sánh nổi, mấy vạn dặm đường cũng chỉ tốn mất ba ngày mà thôi. Mà lão cũng không có một đường bay thẳng về nữa đây. Trên đường đi, lâu lâu lại cố ý xuống dưới trộm mấy con gà lút bụng hoặc là giả mạo tên của vị nổi tiếng nào đó rồi nói với người ta là mượn tạm mấy con gà. Thật ko biết nói gì! Nếu lão không làm mấy chuyện này thì có thể còn nhanh hơn nữa.

Đến bây giờ thì Cơ Trường Không thật sự không còn trông chờ vào sư phó rất biết tiện nghi, không đáng tin cậy nữa rồi. Tuy rằng có thể nhìn thấy tu vi của lão không kém nhưng cái vị sư phụ này đâu có làm tấm gương sáng cho ai được với cái bộ dạng như thế này.

Lúc mới bái sư xong, tuy nhìn bề ngoài của lão không tốt thật nhưng ngắm lại thì cũng có phong phạm cao nhân. Chỉ là qua một thời gian ở chung, hẳn mới biết được chính mình thật sự đã bị lừa gạt. Bản thân vị sư phó này ra về phong phạm cũng chỉ vì cái lễ bái sư.

Nhếch nhếch thì ta chịu đựng vậy, tham tiện nghi nhỏ thì ta cũng nhịn vậy nhưng cái chuyện lừa gạt này thật không có cách nào có thể nhẫn nhịn tốt được.

Chịu đựng không xong a!

HUU...U...U!

Hai thân ảnh phá vỡ bầu trời dừng lại trên không trung Trần Ma tông, hành động hoàn mỹ không tỳ vết. Bởi vậy có thể thấy được lão đạo sĩ cũng không phải cái gì cũng xấu.

Cơ Trường Không quan sát phía dưới, trong lòng rất kinh ngạc và gương mặt hẳn thể hiện rất rõ ràng.

Đúng như lời lão đạo sĩ nói, hẳn thấy được Linh sơn, Linh tuyến. Thậm chí hẳn còn mơ hồ thấy được Bạch hạc, Viên hầu, còn thấy được sông núi, cỏ thụ chen nhau khắp bốn phía, xinh đẹp không sao tả xiết. Thỉnh thoảng còn có cung điện tô điểm ở giữa, chẳng những không làm giảm đi nét đẹp nơi đây mà còn tăng thêm một chút mừng lung, mờ ảo.

Bốn phía Tông môn chiếm diện tích ít nhất mười vạn mẫu, cung điện không dưới mấy trăm cái, có thể nói là rất là mệnh mông vô cùng.

Tiên gia khí tượng, Động Thiên Phúc Địa!

Dù là thần thành đồ sộ nhất Chân Long tiểu thế giới so với nơi đây cũng không thể hơn được. Ngoài trừ thần thành nhiều hơn một chút nhân khí* thì cũng không có bất cứ ưu điểm gì, hoàn toàn ko thể nào so sánh được, giống như đem để nhũ nông thôn đi so sánh với Cửu Thiên Huyền Vũ.

*Nhân khí: ý nói đến việc có nhiều người. -KiNgộ

Nhưng làm hẳn kinh ngạc chính là nơi đây dường như rất ít người, không hề xuất hiện dấu vết tu sĩ. Dù hai người bọn họ ngênh ngang đứng trong không trung thì cũng không ai đến đây tra hỏi cả.

"Thế nào, đồ nhi ngoan, vị sư không có lừa ngươi a." Lão đạo sĩ nắm lộn tóc lộn xộn trên đầu, đắc ý vô cùng.

"Lừa thì không có lừa nhưng..." Cơ Trường Không muốn nói rồi lại thôi.

Hắn vẫn có cảm giác nơi này có chút không ổn nhưng đến rốt cuộc ko ổn chỗ nào thì hẳn ko tìm ra. Dù sao thì những gì bày ra trước mắt cũng ko phải là giả tạo.

"Sư phụ. Cung điện của chúng ta ở nơi nào?" Cơ Trường Không nhìn về phía trước mà hỏi.

Trong phạm vi mười vạn mẫu này thì ngọn núi cao nhất ấy không thể nào làm người khác ko chú ý. Ngọn núi ấy có thể đạt đến ba nghìn trượng từ trái sang phải. Nhất là một thác nước từ đỉnh núi chảy xuống, cầu vòng nó đùa trong nước, Bạch hạc chơi đùa cùng mây. Hơn thế nữa, ngọn núi bị sương mù lượn quanh, che mất hơn phân nửa chiều cao làm cho nó có khí thế rất không bình thường.

Ngọn núi này có thể nói là siêu phàm nhất, các ngọn núi ở xung quanh thì cùng lắm cũng chỉ cao tám trăm trượng, so sánh với nó đúng là tiểu vu gặp đại vu*.

*Vu: thầy pháp, thầy mo, phù thủy. -KiNgô

Đây chính là Động Thiên Phúc Địa sao? Bỗng nhiên Cơ Trường Không rất hiếu kỳ đối với cái thế giới này. Từ khi hấn bước chân ra khỏi Chân Long tiểu thế giới thì mọi việc hấn thấy, mọi việc hấn nghe đã làm cho hấn mở rộng tầm nhìn rất nhiều.

Cho dù là vị Thần Vương có thể hoá thứ mực nát thành thứ thần kỳ kia hay là Hành cung Tôn tổ trải qua trăm triệu năm vẫn ko mực nát, thậm chí là cường giả bốn phương, bí bảo tuyệt thế, còn có thác nước ba nghìn khổng lồ và đồ sộ trước mắt này đều làm cho hấn có cảm giác ko thể nào biết hết được.

"Đi, vì sư dẫn người đi gặp hai sư huynh của người một chút." Đôi mắt lão đạo sĩ híp lại, ánh mắt lộ vẻ đắc ý. Thậm chí thân hình gầy yếu, nhếch nhác cũng nhanh chóng cao lớn hơn rất nhiều.

'Chẳng lẽ sư phụ của mình thật sự là cao nhân'. Cơ Trường Không có chút buồn cười. Những gì hấn chứng kiến cũng không thể do một tên lùn gạc nào đó có thể làm được.

Nghĩ vậy, ánh mắt kinh bỉ của hấn cũng thu liễm đi một ít.

Đây cũng không phải Cơ Trường Không không hiểu được tôn sư trọng đạo là gì mà chỉ là trên đường đi hấn đã chứng kiến được những hành động của lão nên trong tâm không thể nào sinh ra được ý tôn sùng của một đồ nhi đối với sư phụ. Huống chi lão đạo sĩ cũng không thêm đề ý những thứ này, tôn sư trọng đạo hã, chỉ cần có lòng là tốt rồi!

Hai người phi hành trên không trung, dần dần tới gần ngọn núi cao nhất kia, mà càng tới gần thì Cơ Trường Không càng kinh ngạc.

Tinh khí nơi này thật nồng đậm. Đến cách ngọn núi chưa đến nghìn mét hấn mới nhìn rõ ràng được con sông dài nơi đó là do nước tạo thành. Điều đặc biệt là nước ở đây ko phải nước bình thường chúng ta vẫn biết, mà là do tinh khí hội tụ lại thành. Dòng sông tinh khí uốn lượn quanh ngọn núi, từ chân núi lên đến đỉnh núi rồi lại từ đỉnh núi xuống chân núi.

Thật là một chuyện kinh động lòng người, tinh khí nồng đậm đến mức hoá thành sông lớn. Khó trách lão đạo sĩ nói nơi đây chính là Động Thiên Phúc Địa.

Rống!

Một con Bạch xà kỳ dị lao ra từ trong con sông tinh khí ấy, mắt nhìn lão đạo sĩ sau đó lại uốn éo cơ thể quay trở về con sông lớn. Nhưng hấn lại phát hiện con Bạch xà này chỉ có lộ ra nửa thân hình mà đã dài đến ba mươi trượng.

Không chỉ là Bạch xà, trong con sông tinh khí ấy không biết có bao nhiêu thứ kinh khủng sống trong ấy. Chúng như ẩn như hiện, quả thật nhiều vô số kể.

Không chỉ có vậy, khắp ngọn núi này đều là Linh dược, Linh quả trĩu nặng, đủ các loại, và còn có rất nhiều loại cỏ thụ khác nhau làm cho người ta rung động không thôi.

Tóm lại, nơi đây quả thật ko thẹn với danh tiếng Động Thiên Phúc Địa. Nếu so sánh với Chân Long thần thành, mặc dù thần thành có tinh khí nồng đậm nhất quê nhà cũng chỉ là nông dân so với công chúa Đế vương, khác nhau một trời một vực!

"Sư phụ. Những thứ này, chẳng lẽ, đều là. . ." Cơ Trường Không lắp bắp nói.

"Không sai. Thế nào, khiếp sợ đúng ko?" Lão đạo sĩ chỉ cao khí ngang, một đầu tóc bóng loáng rồi bời bay múa, có chút phong phạm cao nhân.

"Đúng là rất kinh ngạc. Chúng ta nhanh đi xuống đi." Cơ Trường Không đã có chút nóng lòng, ko chờ thêm được nữa rồi.

Lão đạo sĩ vung tay áo lên, đắc ý mang Cơ Trường Không bay xuống. Tuy có một mùi hương xộc vào mũi, ko biết là mùi gà quay hay là mùi gì khác nhưng hấn vẫn vô thức không để ý đến. Vì hấn đang đặt toàn bộ tâm tư của mình vào đỉnh núi cao trước mắt.

Xoát!

Hai người từ không trung đáp xuống một sườn núi nhỏ, cách đỉnh núi ba nghìn mét chưa đến nghìn mét nhưng độ cao cũng không đến ba trăm trượng*. Bồn phía có vô số núi cao nhưng cũng chỉ có thể coi là một sườn núi nhỏ.

DG: Độ cao ba trăm trượng này ko phải tính từ chân núi. -KiNgô

Nhìn xung quanh thì sườn núi nhỏ này đều là cỏ dại, còn có một loạt phòng ốc lộn xộn, dùng mảnh gỗ và cỏ dại dựng mà dựng thành. So với cung điện lúc trước thì hấn thấy nơi này quả thật giống như cái tổ của ăn mày a.

Tóm lại, có thể miêu tả nơi đây thì chỉ cần dùng một chữ - nát!

Cho dù là ngọn núi cao ba ngàn trượng hay là cung điện bốn bề xa hoa đều vượt xa cái sườn núi này, ko cách nào có thể so sánh, giống như là Đế vương cao cao tại thượng mà đem đi so sánh với tên ăn mày, làm sao một nơi như thế này lại xuất hiện ngay bên cạnh chứ?!

"Tốt rồi, chính là chỗ này." Lão đạo sĩ cười ha ha. (^^mày hã, chê cho lắm vào, cho chết^^-KiNgô)

"Cái này, nơi đây... Chẳng lẽ không phải là ngọn núi kia sao?" Bụng Cơ Trường Không rung lên, khó thoát khỏi trạng thái này a.

"Đương nhiên là nơi đây. Nơi đây chính là do vì sư bỏ ra một cây Linh thảo nghìn năm đem tới Trần Ma tông để đổi lấy!" lão đạo sĩ về mặt đương nhiên như đúng rồi.

Sau một khắc, Cơ Trường Không chỉ thiếu chút nữa là có thể khóc thét lên

Bạn đang đọc truyện *Tinh Vân Đồ Lục Truyện Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.